

West View
Primary School
— 维新小学 —

WOW!

Writers of West View 2023

Reach for the Stars

Content Page

Principal's Foreword

Traditional Games Around the World: Exploring Fun and Culture

Gonggi: A Traditional Korean Hand Game -----	9
Carrom: A Popular Game of Skill and Fun in India -----	9
Patintero: A Thrilling Team Game from the Philippines -----	10
Snake and Ladder: A Fun Family Game in Malaysia -----	10
Yut Nori: Traditional Korean Game of Strategy and Luck -----	11
Weet Weet: Traditional Aboriginal Throwing Game -----	12
Discovering Sipah: A Traditional Game in the Philippines -----	12
Xiangqi: The Traditional Chinese Chess Game -----	13
Army Chess: A Strategic Game of Tactics and Skill in China -----	14

English Compositions

Making Diya Paper Collages -----	16
Keeping Our Classroom Clean -----	16
The Lost Cat -----	17
The Injured Bird -----	17
Making a Postcard for My Pen Pal -----	18
Our Speaking Task -----	18
Baking a Pizza -----	19
A Prank -----	20
An Unforgettable Birthday Party -----	20
The Birthday Party -----	21
Fish or Frog -----	21
An Incident in the Canteen -----	22
A Road Accident -----	23
Jenny's Big Race -----	24
A Close Shave -----	25
A Cycling Competition -----	25
Kite Stuck in a Tree -----	27
Lost and Found -----	28
A Secret -----	29
A Secret Revealed -----	30
A Lost Girl -----	31
An Honest Act -----	32
A Promise -----	33
Overcoming My Fear -----	34
Being Resilient -----	35
A Special Friendship -----	36

A Special Friendship	37
Reaching a Goal	39
From Fear to Confidence	41
Standing Up to a Bully	42
A Proud Moment	43
A Second Chance: May's Musical Journey	45
The Bully	46
A Day to Remember	48
A Second Chance	50
A Memorable Event	51

Chinese Compositions

难过的周末	55
巴刹里	55
我最想养的宠物	56
乐于助人的美美	57
说句对不起	57
我的水壶	58
小熊救小猫	59
我的一天	60
相亲相爱的兄弟俩	61
马路如虎口	62
做有公德心的人	63
维新小学贺新年	64
妈妈生病了	65
在课室打篮球的后果	66
不要沉迷游戏	67
我的营养早餐	68
我做出了正确的选择	69
离家出走	70
友谊	72
知错能改	73
雨中的友情	74
远亲不如近邻	75
救猫记	76

Malay Compositions

Cita-cita Saya	78
Guru Saya	79
Makanan Kegemaran Saya	80
Datuk dan Nenek Saya	81
Boneka kegemaran saya	81
Lawatan Ke Taman Haiwan	82

Terjatuh	83
Perbuatan yang Ikhlas	84
Lawatan ke Taman Haiwan	85
Membantu Orang Lain	86
Tali Kasut	87
Perbuatan yang Baik	88
Kejutan Buat Datuk	88
Sajak - Ibu	89
Berkelah Bersama Keluarga	90
Sambutan Hari Sukan di Sekolah	90
Salah Sangka	91
Teknologi Di Sekolah	91
Menghulurkan Bantuan	92
Pengalaman Yang Berharga	93
Si Abu Hilang!	94
Menjaga Kebersihan di Tempat Awam	95
Keciciran	96
Malang Tidak Berbau	97
Di manakah Shakira?	98
Lambat atau Bernasib Baik?	100
Peristiwa Di Pusat Penjaja	101
Kejadian yang tidak disangka-disangka	102
Malang Tidak Berbau	103
Beg Misteri	105
Beg Bertompok Merah	107
Beg Saya Koyak	108
Hadiah daripada Nenek	110

Tamil Compositions

பாலாவின் நற்செயல்	112
பள்ளிக்குத் தாமதம்	112
கவனம் தேவை	113
நல்ல செயல்	114
கடற்கரையில் உல்லாசம்	114
வகுப்பில் கவனம் தேவை!	115
மறக்க முடியாத தேசிய தின அணிவகுப்பு	116
முதிவயருக்குச் செய்த உதவி	117
நித்திலனின் நற்குணம்	118
திருடன் பிடிப்பட்டான்!	119
முதியோர் இல்லம்	120
குற்றக் கண்காணிப்பு	121
லொள் லொள்	122
ஆறுவது சினம்	123

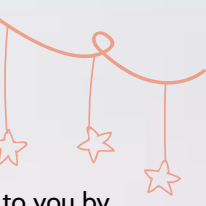

ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டு -----	125
நிழலாட்டம் -----	126
பரிசம் -----	127
பச்சைக்கிளி -----	128
விளையாட்டு வினையானது -----	129
கதிரின் அறியாமை -----	130
விளையாட்டு வினையானது -----	133
பைகள் மாறின -----	135
இயந்திர மனிதக் கருவி -----	136

Acknowledgments

Principal's Foreword

Welcome to the world of imagination, creativity, and inspiration brought to you by our talented young writers in our annual publication, "Writers of West View" (WoW). This year's theme, "Reach for the Stars," has illuminated the remarkable journeys of our students, as they share their heartfelt stories and experiences through writing.

Many of these stories reflect the everyday joys, challenges, friendships, and lessons that shape our students' educational journey. I am moved by the heartfelt expressions as they capture the essence of school life and beyond. This reflects our school's mission of promoting a vibrant school where we strive to do our best.

I would like to extend my gratitude to our dedicated teachers and parents for their unwavering support in nurturing our students' talents. Together, let us continue to inspire and empower these young minds to soar to new heights and make their dreams a shining reality.

Aim high, West Viewans. Reach for the stars and let your light illuminate the world.

Mr Eugene Lee
Principal

Traditional Games around the World: Exploring Fun and Culture

Gonggi: A Traditional Korean Hand Game

In Korea, I play a game called the 'Gonggi'. It is an individual game and the player with the highest score wins. We play with five small stones. Using only one hand, I need to pick up those stones from the ground and flip them over in my hand. I should not drop the stones, and they should remain on the back side of my hand after flipping.

Soh Haeun
2 Empathy

Carrom: A Popular Game of Skill and Fun in India

I would like to describe a popular game called Carrom in India. Carrom is a tabletop game where a minimum of 2 and a maximum of 4 players can play.

Each player or team is assigned a colour, either black or white. The aim of the game is to flick the striker to push all the discs of your assigned colour into the pockets located at the four sides of the board. Before finishing your colour discs, you must strike the red disc (known as the queen) along with another disc of your own colour.

The player with the highest number of points at the end of the game wins. Each colour disc is worth one point, while the red disc (the queen) is worth five points.

Last year, in India, I played Carrom with my sister and grandfather. It was a lot of fun and we played it frequently. Initially, my grandfather and sister were very skilled and they kept winning, but I didn't give up and eventually improved my skills. Now I am quite proficient at the game and often play it with my sister and friends.

I thoroughly enjoy playing this game and feel happy whenever I play it. Sometimes, when I play Carrom in Singapore, it reminds me of playing it in India because I have fond memories of playing it there.

Dubey Rudransh
3 Confidence

Patintero: A Thrilling Team Game from the Philippines

In the Philippines, I played Patintero or Block the Runners.

This game is played with two teams. Each team can have at least five players. One team is called the Blockers and the other team is called the Runners.

Using chalk, a rectangle with two rows and three columns is drawn on the ground. The goal of the Runners is to move back and forth between the ends of the rectangle without being tagged by the Blockers. The Blockers can only move along the horizontal lines of the columns while attempting to block and tag the Runners.

Once the Runners have passed the Blockers, they cannot be tagged anymore. The teams can toss a coin to decide who plays first. The first team to score 5 points wins. The losers crawl under the legs of the winners.

I have not played this game here in Singapore yet, but whenever I do, it brings me happiness and I really enjoy it a lot!

Cerda Pio Miguel Juico
3 Empathy

Snake and Ladder: A Fun Family Game in Malaysia

In Malaysia, I play the snake and ladder board game. To play the game, you need the game board, dice, and pawns. A minimum of two players is required to play this game. The first player rolls the dice and moves their pawn forward according to the number shown on the dice. If a player's pawn lands at the bottom of a ladder, he/she can climb up to the top of the ladder. If the pawn lands on the head of a snake, the player must slide down to the bottom of the snake. The first player to reach "home" is the winner.

I play this game with my parents and younger brothers at home, especially on rainy days when we can't go outdoors. We shout with joy when we reach the bottom of a ladder because it means we can move up to a higher level and we are getting closer to "home". When we land on a snake's head,

we feel disappointed because we must slide down and move further away from "home".

This is a fun game that fills me with excitement because you never know who will win, and it's full of surprises.

Yeap Xuan Rui
3 Empathy

Yut Nori: Traditional Korean Game of Strategy and Luck

In South Korea, we play Yut Nori, especially during Seol-Nal, which falls on the first of February.

The game consists of two teams, and there is no limit to the number of players. It requires four wooden sticks, with one side flat and the other side curved. Depending on how the sticks land, different outcomes occur. If one stick lands on the curved side, it's called a "do." If two sticks land on the curved side, it's called a "gae." If three sticks land on the curved side, it's called "geol." If all sticks land on the curved side, it's called a "yut." Conversely, if all sticks land on the flat side, it's called a "mo."

Each outcome corresponds to a specific number of steps: "mo" represents 5 steps, "yut" represents 4 steps, "geol" represents 3 steps, "gae" represents 2 steps, and "do" represents 1 step. If you roll a "yut" or "mo," you get to go again. If you land on the same space as another one of your own pieces, they can travel together.

I have never played this game in Singapore, but I would love to try it with my friends!

Kim Dohyoon
4 Diligence

Weet Weet: Traditional Aboriginal Throwing Game

The Weet Weet is a traditional Australian Aboriginal children's throwing game that is popular in certain regions of Australia. The toys used in the game are typically made from a single piece of wood, or with the shaft and head separate, and joined together with resin and sinew.

Weet Weets are twirled around and can be thrown directly into the air or bounced from an inclined board or mat. Players aim to achieve the longest distance or accuracy by hitting a target. Playing Weet Weet is enjoyable but tiring, as it requires a significant amount of strength to throw the play-stick high into the air.

During my younger years, I frequently played the game with my father. I have fond memories of playing together. On one occasion, my father entered a competition and won the second prize.

Phang Yu Xuan
4 Empathy

Discovering Sipah: A Traditional Game in the Philippines

In the Philippines, my family and I enjoyed playing a traditional game called "Sipah." Interestingly, this game is also popular in Singapore, and if you're a Singaporean, you might have already guessed it - it's Chaptah!

To play this game, you can purchase the feather-like toy from various stores like 'SKP'. The objective is to hit the bottom of the toy with your feet and try to keep it in the air. Sipah is a fun game suitable for people of all ages. When playing alone, you can challenge yourself to hit the toy at least 10 times. With two people, you can engage in a rally and count how many hits you and your partner can achieve. For groups of four or more, we play a game similar to volleyball, but instead of using our hands, we use our feet. This is how we play "Sipah" in the Philippines.

I hope you enjoyed this introduction to our traditional game, and I encourage all of you to give it a try!

Sabado James Stephen Gonzales
6 Confidence

Xiangqi: The Traditional Chinese Chess Game

In Singapore, I enjoy playing various board games, ranging from snakes and ladders to chess. However, in China, I play a different board game called "Xiangqi" or Chinese Chess.

Xiangqi is a board game similar to chess but with different playing pieces. For instance, the emperor, or the king, can only stay within a square on the board. However, if there is no obstruction in the middle, it can jump over to capture the opponent's king and win. This game was invented during the Tang Dynasty by a military commander named Han Sheen, who created it as a pastime for his soldiers during harsh winters. The origins of the game trace back to a war between the Chu Empire and the Han Empire. Eventually, both sides decided to end the conflict and establish fairness, choosing the river "Honggou" in Henan Province as the border.

To set up the game, begin by placing the emperor in the center, followed by the guards, bishops, knights, and rooks in the corners. The pawns are placed on the dots, and between the pawns of the first and last pair, a piece called the cannon is positioned.

Xiangqi is played in pairs. Players must choose between two colours, either red or black. The player with the red colour always starts first, followed by black. Strategy and concentration are key in this board game.

In Singapore, I don't play Xiangqi as frequently since I am focused on schoolwork and other studies. I only play the game during free time at my student care center. Sometimes, after finishing my homework, I enjoy taking out the Xiangqi set and playing it with my friends.

After playing a game of Xiangqi, I feel a sense of satisfaction as it is usually a challenging game. I believe I am constantly improving my skills with each game, regardless of the outcome. That is why Xiangqi remains one of my favourite board games of all time.

Chu Chenxi
5 Brilliance

Army Chess: A Strategic Game of Tactics and Skill in China

In China, I played Army Chess. Before playing the game, it is important to familiarise yourself with the rules.

In Army Chess, two players compete against each other. The commander is the largest piece, while the sappers are the smallest. The larger pieces have the ability to capture the smaller ones. Bombs and landmines can eliminate any pieces they come into contact with. However, landmines can only be placed in the last two rows and cannot be moved. Once the formations are set, the game begins. When a piece enters a safe area, it becomes immune to being captured by any opponent's piece. The game concludes solely when a player's military flag is captured, which can only happen if the flag is positioned within the base camp.

When I played Army Chess for the first time, I felt overwhelmed as it was challenging to understand the rules and develop strategies. However, after playing for a while, I realised it became easier for me.

If I can become skilled at Army Chess, you can too! I wish you a wonderful time playing Army Chess with your family and friends!

Gong Bowen
5 Confidence

English Compositions

Making Diya Paper Collages

Yesterday, 1 Aspiration pupils and Miss Clara decided to make diya paper collages in our classroom. We were excited.

First, Miss Clara divided us into our groups. Next, we took out our coloured papers and glue sticks. Then, we tore the coloured papers into many smaller pieces. After that, we glued the small pieces of coloured paper onto our diya templates.

Finally, our diya paper collages were completed. They were beautiful. We were proud of our work.

1 Aspiration

Keeping Our Classroom Clean

Last Tuesday, 1 Confidence pupils came back from recess and found the classroom in a mess. We were shocked. We decided to clean the classroom so that we would feel safe and happy.

First, Mdm Tey gave us some instructions and our roles. Group One and Two picked up all the food wrappers from the floor. Next, Group Three wiped and arranged the tables and chairs. Then, Group Four tidied the class library. After that, Group Five swept the floor and emptied the dustbin.

Finally, we felt glad and relieved that our classroom was clean. Just then, Mrs Silvy came into our classroom to do a cleanliness check. We felt proud of our class.

1 Confidence

The Lost Cat

Last week, my mother and I were waiting for the lift at the lift lobby. We saw a poster about our neighbour's lost cat. We were shocked. We decided to help our neighbour to find the cat.

First, we went to the park to find the cat. Next, we looked under the bench and spotted a familiar cat. Then, my mother called our neighbour. After that, we carried the cat and went home.

Finally, we returned the cat to our neighbour. She was thankful that we found her cat. We were glad to help her.

Illustrated by Ma Daixi
3 Empathy

1 Brilliance

The Injured Bird

Last Saturday morning, Siti went into the garden and found a bird on the ground. Its wing was broken.

First, Siti carried the bird home. Next, she placed it in a basket gently. Then, she bandaged its wing. After that, she took care of it well.

Finally, Siti released the bird when it could fly. She felt happy.

1 Diligence

Making a PostCard for My Pen Pal

Last Tuesday, my brother and I were at home. I decided to make a postcard for my pen pal in Malaysia.

I showed my brother the beautiful postcard I made. He snatched the postcard and tore it. I cried uncontrollably. Our mother saw what had happened and she reprimanded my brother. He felt ashamed and apologised to me. I forgave him.

My remorseful brother immediately helped me to tape the postcard together. He promised me that he would not snatch things from me again. Instead, he would ask politely the next time. I was glad that he learned his lesson.

Gwee Lok Sian
2 Aspiration

Our Speaking Task

During our English lesson, we were assigned into different groups for a speaking task. Our English teacher, Mr Ngoh, guided us patiently and answered a lot of our questions. He even told us to expect a surprise from the parent volunteers.

We had an interesting cultural learning experience organised by the parent volunteers. We put on different costumes and learnt to play several traditional games. We also learnt new languages. It was very exciting and fun.

During the class discussion, each team looked for information from the notes given by the parent volunteers. Owen and Aisy wanted to use different information from the notes. Finally, they agreed to work together because their team members explained to them the importance of teamwork.

Some members of another team were arguing among one another. Mr Ngoh told them to keep the presentation simple. The members agreed to keep the most important information for the script. Everyone put in effort to complete the script as a team.

Finally, we were ready to start on our speaking task. Everyone was confident of doing a good job.

2 Brilliance

Baking a Pizza

Last Friday evening, Mother brought Sophia and her little sister to visit Grandma. When they reached there, Sophia bolted towards the kitchen to look for Grandma. Sophia was delighted to find Grandma preparing the ingredients to bake a pizza.

All the ingredients, especially the ham and the pineapple pieces looked so delectable and they tingled Sophia's tastebuds. When the pizza was finally ready to be put into the oven, Sophia excitedly blurted out, "Can I put it in the oven, please?" Grandma smiled and replied. "Alright! But you must be careful as the oven is very hot." Sophia was overjoyed. She beamed widely and rushed towards the oven with the pizza in her hands. In her excited haste, she slipped and fell. "Plop!" The pizza was on the floor. Sophia groaned in pain and tears welled up in her eyes. "Oh dear! Are you okay?" asked Grandma. "I'm fine but our pizza..." sobbed Sophia.

"Sophia, we still have all the ingredients and I can prepare another pizza in no time." Grandma said softly. Sophia was once again in high spirits and she immediately cleaned up the mess. Soon it was time for everyone to enjoy the delicious pizza. While eating the pizza, Sophia reminded herself to be more careful next time.

Tan Hongzhi
2 Diligence

A Prank

During Physical Education (PE) lesson, Tom was bored. He asked the PE teacher if he could go to the toilet. As he was walking, he saw a fire alarm. He looked around to see if anyone was watching him. Then, he pressed the fire alarm. It rang loudly.

Everyone lined up in twos calmly because they thought there was a real fire. The teacher instructed them to go to the field where it was safe. Tom felt scared. He did not think that his action would cause such big trouble. Tom stayed in the toilet.

The teacher checked the security camera. He saw that there was no fire and found Tom pressing the alarm. The teacher went to the toilet to look for him. Tom apologised. The teacher forgave him because it was the first time he did it.

Tom learnt not to play a prank on others again. He also learnt not to be mischievous.

Chi Yoonho
2 Confidence

An Unforgettable Birthday Party

It was Rena's birthday last Saturday. She was celebrating it with her parents at home. Rena was decorating the living room with balloons with her father while her mother was baking the birthday cake in the kitchen.

Soon, the cake was ready. Mother brought it out from the kitchen happily. However, she accidentally stepped on a toy car lying on the floor and fell with a loud thud. The cake smashed against the floor and was ruined. Father was angry and scolded Rena for not being responsible. Rena felt sad.

Rena's mother decided to use the leftover cake to carry on with the celebration. Rena was disappointed, but also glad that the celebration could carry on. She also learnt to be responsible for her own belongings by keeping her toys away after playing.

Lu You Xin, Asher
2 Empathy

The Birthday Party

Last Sunday, Zoey had a birthday party. Her parents, Mr and Mrs Lim, and all the party guests celebrated Zoey's birthday at home. Everyone danced and pranced to the music joyfully. Zoey was over the moon!

Soon, it was time to cut the cake. Mrs Lim went to the kitchen to get it. She darted out of the kitchen with the cake and did not see Zoe's toy car on the floor. "Ouch!" screamed Mrs Lim as she tripped over the toy car and fell. The cake went flying in the air and landed on the floor. The guests were shocked. Mrs Lim felt embarrassed.

Mrs Lim and Zoey rushed forward immediately to help Mrs Lim. Thankfully, she was fine. Everyone felt relieved. Then, Mr Lim had an idea! He piled up the plain pancakes to look like a cake. Zoey and the guests felt excited and clapped!

In the end, everyone sang a birthday song for Zoey. She thanked her parents and all her party guests joyfully. Zoey learnt that she should always keep her toys after playing with them.

Nur Sabrina Binte Roslan
2 Faith

Fish or Frog

On a cooling 17 April afternoon, Bob was going to Petir Park. He brought a fishing net and a small jar of water because he had always wanted a pet fish. He caught a black creature and was overjoyed! Thinking that it was a fish, he brought the creature home and kept it in a small tank as his new pet.

Bob named his pet Ginny. He cleaned the tank and fed it daily. He admired Ginny every day after lunch. Two months later, on a sunny 17 June morning, Ginny grew very tiny legs! Bob was surprised but confused at the same time. He decided to ask his mother because he knew she could help. However, she was puzzled too.

Bob and his mother did some research in a book about animal life cycles and found out that Ginny was a tadpole. They decided to release the tadpole back into the pond at the park so that it could be with its family.

When Bob released Ginny into the pond, he had a bittersweet feeling. He was sad because he had to release Ginny. However, he was happy because Ginny could be with its family. He learnt that

he should always check with an adult before doing something he was unsure about.

Six months later, Bob went back to Petir Park. At the pond, he saw an army of frogs. He thought about Ginny and smiled.

Vu Minh Tri (Andy)
2 Faith

An Incident in the Canteen

“Ring! Ring! Ring! The school bell rang. It was the favourite time of the school day. Recess! Long queues were forming at every stall in the canteen. Jane and her friends were queuing patiently at the noodles stall. The strong aroma made her stomach growled as she waited for her turn. Soon, it was her turn. She paid for her food and slowly walked to her seat.

As she was walking and carrying the hot piping noodles, her mouth was watering as the noodles looked very appetising. All of a sudden, Jane slipped and fell on the ground. She did not see the pool of water on the floor as she was busy looking at her noodles. Jane’s face turned as red as a tomato. She looked at the mess in horror. “This is so embarrassing,” she muttered under her breath. One of her friends called the cleaner to help clear the mess. Her other two friends helped her to get up and brought her to the General Office.

“May I please have a new pair of uniform? I fell and my uniform got wet,” Jane said to the staff in the General Office. After getting a new set of uniform, she went to the toilet to change. While changing, she thought to herself and reminded herself to be careful and to watch out where she was going.

Glory Ruth Yuliana Simangunsong
3 Aspiration

A Road Accident

“Where do you think we are going for the learning journey?” I asked my friends, Alexan and Brianlan, as we walked to the bus stop outside the park. It was Friday morning and we were on our way to school. Happiness was written on our faces when we thought about the learning journey. We could not wait for the day to come.

Suddenly, there was loud barking and mewing. We caught sight of a dog chasing a cat. The cat was sprinting across the road. Meanwhile, a motorcyclist was zooming towards them. Brianlan yelled, “Watch out!”

However, it was too late. The cat crossed right into the motorcyclist’s path. The motorcyclist was horrified. He stopped his motorcycle but the car behind him crashed into him. He was thrown off and hit the signboard next to the bus stop. Blood trickled down his head and he lost consciousness. My jaw dropped open. Brianlan and Alexan were too paralysed to move. We called the ambulance quickly.

Soon, the ambulance came and rushed the motorcyclist and the driver of the car to the hospital. We hoped that the victims would recover soon. As we took the bus to school, our hearts were still pounding like a drum. I learnt that we should be careful on the road.

Su Yuhao
3 Brilliance

Jenny's Big Race

"What do you want to be when you grow up?" asked Father. "I want to be a cyclist!" exclaimed Jenny. She loved cycling ever since she was young. Jenny would cycle every day in the evening. Her cycling skills improved quickly as she progressed. She dreamt of becoming famous one day.

Years later, Jenny took part in a cycling competition. Beep! The competition started! Jenny's hands were sweaty. She cycled as quickly as she could. As she was cycling, she did not notice a rock on the ground. Her bicycle rolled over the rock and she flew off the bicycle. She landed with a loud thud. "Ouch!" She shrieked in pain. Other cyclists were nowhere to be seen.

Luckily, Miss Manda, the medic, noticed her and rushed over to help. She helped Jenny to walk off from the cycling track. Miss Manda cleaned Jenny's wound and bandaged her knee. Jenny thanked Miss Manda for her help and went to sit by the side to rest. She received a certificate of participation. Jenny was disappointed that she did not win but she was glad she was safe. At the end of the day, Jenny learnt that safety is more important than winning.

Cheng Jing Han
3 Diligence

Illustrated by **Jasmine Fauzia Diepriye Abhili**
3 Empathy

A Close Shave

The sky was shining brightly in the clear blue sky. Adam, Tom and Ali had just finished playing soccer at the park. Beads of perspiration dripped down their necks as they walked to the bus stop.

While they were waiting for the bus, they heard a loud meow followed by incessant barking. The three boys turned their heads towards the commotion at the same time. They saw a large brown German Shepherd chasing a helpless grey cat. The cat ran onto the road in its attempt to escape.

Just then, the boys noticed a motorcycle moving towards the cat. They shouted and waved their hands frantically to alert the motorcyclist. The rider saw the cat in the nick of time and swerved to the left to avoid hitting the poor cat.

Fortunately, nobody was injured. The cat managed to escape from the dog as it did not continue its chase. It ran into a drain and disappeared. The dog ran away when it saw the vehicles passing by. The motorcyclist praised the boys for alerting him about the danger. Thankfully, he stopped in time, unscathed.

Shortly after, the bus arrived. The boys could not stop talking about what had happened on their way home. They felt elated for doing a good deed. It is important to always be alert indeed.

Valen Quek Rui Heng
3 Diligence

A Cycling Competition

"I want to learn how to ride a bicycle!" Sally exclaimed as she saw a group of young children cycling near her house. Her father paused and thought for a second as he was worried that Sally would find it tough. After a few seconds of silence, he said, "Okay, we will start practising tomorrow." The next day, Sally and her father went to East Coast Park and rented bicycles from one of the shops. Sally was very eager to learn how to ride a bicycle fast.

At first, Sally had difficulty balancing on her bicycle. Her father had to support and help her to balance on the bicycle. She was worried that she might fall off the bicycle. As she practised, Sally became more confident and her father started to let her cycle on her own. She was getting the hang of it and her tense face slowly got replaced with a wide smile.

As she was practising along the cycling path, Sally saw a poster that was recruiting people to sign up for a cycling competition. An idea struck her mind! She wanted to compete in this competition

as the winner of the competition would walk away with the four tickets to her favourite carnival. However, the competition was in two months. Sally realised that she needed to practise extremely hard for the next two months for her to do well in the competition. Sally practised daily after school and she was getting better at it each day.

Finally, the day of the competition arrived. Sally was feeling confident about it. Even though she felt confident, her palms were sweaty when she went to the starting line. "Beep!" the referee blew the whistle. Sally was on full speed as she wanted to win the competition badly. As she was cycling as fast as she could, she did not notice a piece of stone on the cycling track. She rode over it and flew out of her bicycle. She landed on the floor with a loud thud.

"Ahh!" groaned Sally as she sat on the cycling track. She was in great pain. Blood was oozing out from her right knee and elbow and she could not walk. The spectators were worried for her. They tried to cheer her on. Not long after, the paramedics came and brought her to the hospital. The doctors treated her wounds and Sally went home to rest. On her way home, Sally felt disappointed with herself and sad that she did not manage to complete the race and win the carnival tickets.

She learnt that she should be more careful and aware of her surrounding whenever she is riding her bicycle.

Aarnik Mahajan
3 Empathy

Kite Stuck in a Tree

"Yay! We won," Sam said while he was still breathless after their match. "Good job, guys!" John said with his shirt drenched in perspiration. "I can't believe my dream came true," said Mike. Smiles plastered on their faces.

Just then, John saw a kite stuck in the tree. Mike jumped up and down in excitement and came up with a plan. Unfortunately, Mike's plan did not work so well.

They worked together to think of another plan. They thought of a brilliant idea to get the kite. Their plan worked! While they celebrated and cheered joyfully, a boy approached them.

The boy cleared his throat and said, "This is my kite. It was stuck in the tree." "Why didn't you get it?" Sam asked curiously. "I needed to go to the toilet," the boy said. "Oops, I am sorry. We've got your kite. Here's your kite. Can we play together?" Sam asked. "Sure," said the boy. They played joyfully together. The boys had a fun day together.

The boys learnt to work together as a team.

Koh Xin Yu Bernice
3 Empathy

Lost and Found

Rain pattered furiously onto the ground and the strong wind blew in all directions. Some of the thinner trees were all bent, as though pleading the wind for mercy to stop torturing them. Although the weather was upsetting, the feeling that James was having was worse. He had just lost his wallet while jogging at the park earlier on. He panted heavily as he searched every nook and cranny of the park frantically. The wallet was very precious to him as it was a gift his mother had given him when he was top in his examination.

Gradually, the rain became even heavier, and the wind became even stronger. The only thing James could do was to return home. He ran as fast as his legs could carry him until he pushed open the front door of his house. He ran into the kitchen to tell his mother about the incident after shutting the door with a loud “bang”. Instead of chastising him, James’ mother calmed him down and said that she would help him search for his wallet the next day. That night, James did not sleep well as his mind was filled with images of his wallet.

The next day, as promised, James and his mother set off to the park to search for his wallet. This time, the weather was fine, so their search went on quite fine. However, after searching the entire park, they still did not manage to find James’ wallet. James thought that since his wallet was not in the park, someone must have found it and brought it to the nearby police station. James and his mother then rushed there. After asking one of the police officers there, he showed them a few wallets but none of them was James’. He was at the verge of crying, as though the whole world had fallen on him.

Just when he was feeling hopeless, an unknown voice suddenly spoke up, “Is this your wallet?” James looked up and wiped off the tears in his eyes. He could not believe his eyes! There was a boy holding on to a wallet that was indeed identical to his. The boy passed the wallet to him and explained to him that he saw it on a grass patch in the park. He had planned to pass it to the police. After checking once more, James thanked the boy profusely for returning him his wallet. At that very moment, he was on cloud nine.

From this incident, James learnt to be more cautious of his belongings. He would never want to lose his things and experience an adrenaline rush in a negative way.

Chen Zihao
4 Confidence

A Secret

One Friday afternoon, I was walking home from school. I saw a poster about a missing kitten. This reminded me of a bad action that I had done last year. I had stolen someone’s kitten and lied to my parents. Only my best friend knew the truth. However, my secret was finally revealed. This was what happened...

On a Monday afternoon, I was walking home from my tuition class. Suddenly, I saw a kitten outside a 7-11 store. It was white in colour and looked very cute. I picked it up and put it into my bag. I then took it to my best friend’s home. I got her permission to keep the kitten there for a few days. I told my friend that I had found it inside a drain.

After a few days, I went to my friend’s home and explained everything to her. I told her that I had stolen the kitten. My friend was shocked to hear this. I told her not to tell anyone. However, my friend snitched on me. She told my parents, and they were very angry and disappointed. A police officer later came and said the CCTV outside the 7-11 store had recorded me stealing the kitten.

I explained to the police officer that I wanted the kitten as a pet. He said the owner was looking for the kitten. I took the kitten and returned to the 7-11 store. I gave the kitten to the owner. I apologised to her, the police officer and my parents.

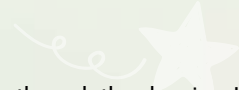
I learnt that we must never steal things that do not belong to us. Suddenly, I heard a voice. “Faizah, come here and help me to carry the groceries.” It was my mother. I rushed to help her, and we walked home together.

Nurzulfaizah Binte Sugiman
4 Brilliance

A Secret Revealed

I was cleaning up my room as Chinese New Year was coming. Halfway through the cleaning, I found my old diary. That caused me to remember the terrible incident in which my diary content had been revealed without permission. If only I had kept my diary safe, the unpleasant incident would not have happened.

It was the last period on Friday, but I was not listening to the teacher, Mrs Wong. Instead, I was writing in my diary. At 1.30 pm, Mrs Wong instructed everyone to pack their bags. In a hurry, I left the diary under the table as I had a piano class to attend.

Unknown to all, Jill, my classmate who sat beside me, came back to class as she had forgotten to take her wallet. Since she came back to class and she looked under the table, she caught a glimpse of the opened diary. Jill looked at her surroundings and when no one was looking, she started reading it. Jill's eyes widened in disbelief when she read a personal secret about me. It was about my admiration for a teacher of mine. As a result, she decided to tell our classmates about it.

The next Monday, when we returned to school, my friends and classmates started teasing me and I immediately felt embarrassed. I was in a dilemma: Should I tell Mrs Wong, or should I bear with it? The gears in my mind twisted and turned as I thought of what to do.

In the end, I decided that I had no choice but to tell Mrs Wong about the incident. She instructed my classmates to stop teasing me. She asked them how they would feel if someone shared their personal secrets about others. Mrs Wong also reminded them about showing empathy and integrity. Everyone felt guilt-ridden after the announcement.

“Earth to Andy!” my mother hollered. Like a time traveller, I was brought back to the present.

She asked me why I was staring at my diary and reminded me to stop daydreaming.

I just shook my head. Mother reminded me that I had to clean up my room. I shrugged my shoulders and continued to collect the dirty clothes from the floor. I learnt that it is important to keep my diary properly so that the personal content inside would not end up being read by others.

Jerome Lee Jia Xuan
4 Confidence

A Lost Girl

Who would have thought that a missing child could have caused panic in Changi Airport?

This incident happened to Joanne. She was going to Malaysia with her parents to celebrate her 4th birthday. She was also going there to meet her relatives whom she had not met in two years. She was really excited. She just had to do her last-minute packing before leaving for Changi Airport.

After clearing their immigration process and checking in their luggage, Joanne and her parents explored the duty-free shopping area. They went to some perfume shops and boutiques to buy souvenirs and gifts for their relatives. After that, they went to have their breakfast at a nearby café as it was 5.00 a.m. in the morning.

There was a long queue at the counter, so Joanne's parents told her to stay put at her seat and not wander around. Unfortunately, Joanne did not listen to her parents. She saw a candy shop on the top floor, so she went up the escalator by herself to get to the candy shop. Soon after, Joanne's parents returned to the table with a chocolate cake and two croissants on their tray. They were astonished to find Joanne's seat empty. Feeling worried and scared, they searched frantically for her but to no avail.

Meanwhile, Joanne was having the time of her life. She loved eating candy, but she had not seen that much candy in her life. After about twenty minutes of browsing around the candy shop, she got tired and went back to the café where she was having her breakfast. When she reached the café, she was shocked to see that her parents were not there anymore. She walked around the airport shouting for her parents.

After a while, Joanne sat down on a bench and started crying. A flight attendant approached her and asked her why she was crying. Joanne told her that she could not find her parents anywhere. The flight attendant took pity on her. She took Joanne to the Information Counter at the second level. The lady at the counter then asked Joanne for her full name and wrote it down on a sheet of paper. She also wrote down her age and her description.

Soon, an announcement rang through the airport saying, “A three-year-old girl named Joanne is lost. She is wearing a yellow T-shirt and a pink skirt. If you are her parents, please proceed to the Information Counter. Thank you.”

When Joanne's parents heard the announcement, they dashed as fast as lightning to the

Information Counter. Joanne's mother hugged her with tears in her eyes. Although they were grateful that she was safe, Joanne's parents scolded her for being inconsiderate. Just then, they heard another announcement stating that the boarding gate for Joanne's flight was going to close in fifteen minutes. Upon hearing the announcement, Joanne and her parents ran as though they had never run before. Luckily, they reached just in time before the gate closed. Joanne and her parents heaved a sigh of relief as they sat down in her seats. During the flight, Joanne spotted the same flight attendant who took her to the Information Counter. She mouthed the words "Thank You" to her. The flight attendant smiled at Joanne. She approached and advised her to be more careful the next time.

From that incident, Joanne learnt to always stay with her parents. She also learnt that she should always listen to her parents and not go anywhere without asking for their permission. That unfortunate incident could have almost given Joanne's parents a heart attack!

Clarissa Dsouza
4 Empathy

An Honest Act

"How many passengers will I get to pick up today?" wondered Mr Lim, the cab driver. He was extremely worried about the rising rental and soaring gasoline costs. He was fully aware that he needed to work much harder to get more passengers to earn more money for his family.

His first passenger was Ms Tan, who was rushing to an important meeting at the downtown area. The traffic was heavy and she was running late. She signalled to Mr Lim to stop the cab by the side of the road. In her hurry, she had accidentally left her brown suitcase on the passenger seat after paying Mr Lim the cab fare.

Meanwhile, Mr Lim drove the cab to the nearby car park for a quick toilet break. When he came back, he realised that the brown suitcase was an expensive and luxurious one. It would have been worth five thousand dollars at least, he thought to himself. Mr Lim found himself in two minds. Should he bring the suitcase to a nearby police station or should he keep it for himself? If he kept it for himself, he could sell it and earn extra money to support his family. If he returned it, he would display integrity, the value that he values and encourages his family members to display.

Mr Lim decided to do the right thing. However, that would mean that he would have to search the suitcase for any identification details. He managed to find out where Ms Tan lived. He returned the

suitcase to her. In gratitude, she exclaimed, "Thank you so much for returning this suitcase! You don't know how much it means to me! It contains my company documents that cost thousands of dollars if they go missing!"

A beaming smile spread across Mr Lim's face upon hearing what Ms Tan said. Mr Lim learnt that honesty was the best policy. He was glad that despite being a humble cab driver, he was able to make a difference in another person's life.

Ker Zhi Xin
4 Empathy

A Promise

It was the school holidays. My mother asked me to clean the storeroom before the family went on a vacation. While I was cleaning the storeroom, I saw a pink and sparkly cage. Looking at the cage, it reminded me of the day Fluffy, my pet dog, went missing...

A month before Fluffy went missing, my parents had given her to me for my birthday. I loved Fluffy so much that I made a promise to my parents and myself. "I promise to take great care of this lovely dog!" I exclaimed. A month later, it was a breezy evening. I decided to take a nap as I was tired. When I woke up, I called for Fluffy but I got no reply. I feared that something bad had happened to her. I walked to the living room and realised the front door was open. A sudden rush of adrenaline rushed through my body. Had I accidentally left the door open? I searched through the entire house but could not find her. I rushed out to check if Fluffy was still nearby. I alerted my parents and we searched for hours.

We searched our house, our neighbourhood and even the park but to no avail. My mother

exclaimed in anguish, "How could you break your promise?" Disappointment was written all over my face. I had no energy to do anything at all. My parents and I decided to give up on the search as it had been a long time and Fluffy was probably very far away. I had to get over it at some point, but I still felt the urge to cry every time I thought about Fluffy. Maybe a kind stranger took her in and took good care of her, unlike me. After a few weeks, I started to get over it and focused more on my studies.

"Are you done yet? We are going for dinner!" my mother shouted. That thundering yell from my mother snapped me out of my thoughts. "Almost done, Mom!" I replied. I quickly cleaned the storeroom and went to get ready for dinner. I told myself to keep to my promises in future.

Leow Ning Jing
4 Empathy

Overcoming My Fear

"Oh no! Tomorrow is the speaking competition. What if I forget the words? I'm scared. What should I do?" I was feeling worried.

The next morning, I dragged my feet to school. I was feeling nervous as it was the day of the speaking competition. Soon, everyone walked towards the school hall. All the participants were told to wait at the back of the stage. I had butterflies in my stomach as I waited anxiously for my turn.

"Now, it's Julie's turn to present her speech," announced Miss Honey. Slowly, I made my way to the centre of the stage. The moment I looked at the audience, my mind went blank. "Oh no! I forgot what I had wanted to say! What should I do?" I whispered to myself. I could not remember anything.

After a while, I muttered, "I don't remember my speech." Everyone laughed at me. My face turned red and I ran straight into the washroom. I asked myself, "Why am I afraid?" I kept asking myself the same question repeatedly.

After school, I walked home. Images of what happened flashed in my mind. Tears started trickling down my cheeks. When I reached home, my mother saw me crying. She asked me what had happened. I replied, "Everyone laughed at me because I couldn't remember my speech." My mother hugged me and told me not to give up. She asked me to try giving the speech again and I agreed.

The next day, I went to school and I asked my teacher if I could present my speech again even though the competition was over. My teacher smiled and told me that I could do so. During assembly, my teacher told the audience that I would be presenting my speech. Although I was nervous, I tried to stay calm. I was able to remember my speech. Everyone cheered for me.

After school, I walked home happily. The moment I saw my mother, I told her what I did. She praised me for my courage. I was glad that I had listened to my mother and overcome my fear of speaking in public.

Noor Raeesa Binte Muhammad Rafi
5 Aspiration

Being Resilient

"You can do this!" Mr Lee, my coach, shouted. It was a Monday morning and I was getting ready for a 100m sprint at the school field. I had prepared hard for this competition and was determined to win.

"On your marks, get set, go!" The referee fired the gun. I ran as fast as I could. I looked around and saw that I was in the lead. I gritted my teeth as I quickened my pace. Halfway through the race, I started to feel tired and restless.

Suddenly, I tripped over my feet but managed to keep balance. At this moment, a few of my opponents overtook me. I was in despair. All my classmates, teachers and parents were all cheering for me even though I was trailing behind. I almost wanted to give up. I remembered something my coach had said, "Do not give up when you face adversity, you must show resilience and determination."

Out of nowhere, I felt a burst of energy from my body, I slowly regained my pace and saw the finishing line ahead. I pressed on and managed to overtake two other runners. As I was running towards the finishing line, I heard footsteps behind me. It was my friend, Jimmy! He was running right next to me. We were both neck to neck and were trying hard to reach the finish line first. I pushed with all my might and won the competition.

I learnt an important lesson that day. I must show resilience and determination whenever I face challenges. I promised myself to always do my best and not give up easily.

Gabriel Lee Yu En
5 Brilliance

A Special Friendship

“Wayne, where are you?” John, a seven-year-old, playfully exclaimed, giggling. John ran around determined to win the game of Hide-and-Seek with his best friend and family dog, Wayne. Wayne barked and ambled out of his hiding spot. John lunged and tackled Wayne onto the ground, rolling as they exchanged playful punches. Wayne was a golden retriever that was always by John’s side, through thick and thin.

John was especially hyped up that day and looked forward to going on another run around the park with Wayne. However, he noticed that Wayne seemed tired and was not his usual self but John brushed this aside and tickled Wayne, hoping to catch his attention. Wayne simply whined and ignored John. Feeling annoyed, John asked, “Are you going to come to the park with me or not?” Wayne laid still on its cushion. Frustrated, John ran out, face flushing red.

He kicked a small pebble in front of him. Rage surged through his spine as his blood boiled. He clenched his hands so hard that his knuckles turned white. In the park, everything felt gloomy without Wayne. He pondered, “He never ignores me, but why today? And he seems listless.” Suddenly, a thought hit him like lightning striking down on him. He remembered the words of their vet. Wayne has a stomach tumour! His rage flushed out and worry flushed in. He turned and ran back as fast as his legs could carry him. Tears welled up in his eyes and he shouted, “Don’t die, Wayne! Hang in there, I’ll be back!” But deep down, he knew it was too late.

In his mind, John remembered the wonderful times they had spent together. He thought about the times he needed a listening ear. He remembered the days when they would hug each other. The thoughts were overpowering. Strings of tears streamed down John’s face as he ran faster and faster. Out of the blue, John fell straight into a pit. His knees and arms were scraped. John cried in pain. But the thought of his dog dying soon, got him running again. When he reached home, he pushed open the door and ran to Wayne’s side. “No...” John whimpered as Wayne lay motionless in the same position as when he saw him before. “No!” John shouted at the top of his lungs.

John’s parents came running down the stairs. As soon as they saw the anguish in John’s eyes, they bit their lips and their faces turned grim. After much hugging and consoling, John finally got up and stammered, “I-is W-Wayne really de-dead?” Mother nodded as John allowed the fact to sink in. Mother patted John’s head to comfort him.

Since then, although John would appear fine but deep down, his guilt and sorrow would always linger in his mind as he had lost his best friend.

Song Ji Hwan
5 Brilliance

Illustrated by Daniella Yap
3 Empathy

A Special Friendship

As I watched my golden retriever, Daisy, running around the park trying to catch the Frisbee I had thrown, memories of the day I had found her vividly rushed into my mind.

As I looked at the wispy white clouds dotting the vivid blue sky, a wide smile crept across my face. “A great day to have a leisure walk in the park to start my November holidays!” I thought.

As I stepped into the park, I heard a muffled sound coming from the hedge. I shot it a quizzical look. Were my ears playing tricks on me? The noise continued, piquing my curiosity. With caution, I approached the source of the strange sound.

“Woof! Woof!” It was a dog! A golden retriever puppy with an unkempt golden-yellow coat of fur. Although looking scrawny and cold, her jet black eyes were warm and comforting when our gaze met. Her face softened with sadness, and she looked at me with an expression of despair, as if silently pleading for help. She lifted her paws, revealing some bright crimson scars. The puppy seemed like she was abandoned in the park! “Poor dog,” I cooed as I lifted her up, ready to bring her home.

“Wait! Stop! My mom had always said no to getting a dog when I asked for one! It's a big responsibility and will cost us a lot of money with routine check-ups, food, and its living environment!” a cautious voice in my head warned. “Yes, but you can't leave her here all by herself! She might suffer and die!” another voice snapped furiously at the other. I was in a dilemma, torn between two distinct courses of action.

I really did not want to make my family upset. However, the image of the defenseless puppy suffering made my heart shatter. She looked at me with desperate eyes, imploring me to bring her home. Her soft whimper tugged at my heartstrings. That was it, I decided to bring her with me as I walked back home, hoping my family would understand.

“Woof!” The dog barked as it greeted my family, bouncing around, excited to see its new home. “Ginny! Why did you bring a dog back?” my mother boomed the moment she heard the bark. I immediately told her what had happened at the park when I went for my walk.

“You... found that in the park?” my father exclaimed as he jumped into the conversation. I nodded as I waited in trepidation for their consent to keep it.

For a minute, no one spoke. Two minutes. Three. The silence was torturous. “I'll take care of her, I promise!” I squealed, breaking the silence in a last-ditch effort to convince them.

My parents exchanged glances, clearly looking very uncertain. They had a conversation and finally announced that I could keep it. “Thank you!” I blurted out. I took my new pet to the veterinarian to attend to its scars. Fortunately, she said that the scars were not severe and would heal in a month's time. I was relieved to hear the news and brought her back home to give her a bath. As I fed her, I decided to give her a name, Daisy, which meant new beginnings just like the flower.

In a jiffy, Daisy, now my goofy and clever companion, mastered most of the commands like "sit," "fetch," and "stay." Whenever I returned from school, I eagerly anticipated her playful antics and excited barks of delight. Whenever I felt low, Daisy would stay by my side, her mere presence bringing solace. Through good and bad times, we shared a special bond that only grew stronger with each passing day.

From this experience, I discovered that friendship comes in many forms! I was grateful to have found Daisy and thankful that my parents had let me keep her. People say a dog is a man's best friend. Indeed, a dog can be a girl's best friend too.

Azul Enyd Acosta
5 Confidence

Illustrated by Shek Kin Lam
3 Empathy

Reaching a Goal

John was infamous for his pile of incomplete work. At home, he would lounge leisurely, completely forgetting about his homework. He was reprimanded by his teachers all the time due to his habit. As such, he was also a frequent visitor to the Principal's office.

As usual, he proceeded to the teacher, Mrs Tan, to tell her about his incomplete work. “Enough is enough! I have told you a million times to stop this habit! When will you ever stop this nonsense? See me after school!” Mrs Tan chided him for his bad behaviour. John was not harried at all.

After school, John went to meet Mrs Tan. “Your examinations are around the corner. You need to start with some work, any work. I need you to try harder. I will give you a special reward if you do well for your upcoming examinations,” Mrs Tan said in a kind tone.

John skipped out of the staff room feeling motivated. When he reached home, he immediately completed his homework and was excited to see how Mrs Tan would react. The next day, for the first time ever, John handed in his homework. The pupils, together with Mrs Tan, was dumbfounded when he did so. The next day, John found out that he had failed the assignment! He broke down the moment he saw the paper. “I put in a lot of effort into this piece of work! How can I still get such a low grade?” he thought to himself.

"If you fail now, you will fail forever," John recited to himself on the way home. He did not bother to even try to complete his work this time. All of a sudden, he recalled what Mrs Tan had told him, "I will get you a special reward if you do well for your upcoming examinations." John was thrown into a dilemma. Should he study for the exams? Will the special prize be worth working for? He decided to do his work. However, this time, he would not put much effort in it. When he received his homework, he was not surprised. As expected, he had gotten everything wrong.

Mrs Tan went up to John and asked if he wanted to stay after school every day for an hour to go through his work with her. John acquiesced to the plans. Day after day, John stayed after school and took notes on what Mrs Tan taught. He steadily improved over time and regained his confidence. His main motivation was the special prize Mrs Tan had promised.

The children walked into the examination hall with much trepidation except for John. He knew he was well-prepared for the examination. He was going to crush his examination this time. During the examination, John used all the tips and tricks Mrs Tan had taught him. When the results were announced, Mrs Tan handed the papers to the students. When John received the paper, he covered one eye with his hand. He was shaking as he was extremely nervous. He scored 98 out of 100 marks! He jumped up excitedly and knew that he had earned the "special prize" and could not wait to see it.

As usual, John met Mrs Tan after school. "Amazing! I am proud of how much you have improved. As I said, I will get you the special prize, the one you have been waiting for," Mrs Tan said enthusiastically. It was a shiny trophy with his name engraved on it. It had a few phrases on the trophy, "Do not give up, show resilience because you will never know how close you are to reaching your goal." John was grinning from ear to ear as he gave Mrs Tan a warm hug. "Thank you so much! I appreciate the amount of work you had done for me. Thank you for having faith in me!" John said.

From that day onwards, John learnt to be resilient and have faith in himself. After all, failing is the first attempt in learning.

Long Jia Yi
5 Confidence

From Fear to Confidence

"Thoughts will not overcome fear, action will," Peter said as he was reading his diary. It reminded him of a presentation from a few years ago.

It was Peter's graduation ceremony. He had a fear of public speaking since kindergarten. Peter was ashamed of his fear and did not tell anyone other than his family and relatives. Not knowing about this fear, his teacher, Mrs Tan selected him to represent his class by giving a speech. To prepare for it, he practised for one hour daily. He became more confident as the days went by. On the day of the speech, Peter thought that he overcame his fear and skipped towards the hall to rehearse before everyone arrived. He practised his speech one last time. Mrs Tan was amazed and praised him after he was done.

Not long after, the crowd started to come in. "Now, let's have Peter from 6 Confidence to give us a heartwarming speech!" Mrs Tan said. That was his cue to go on stage. He stepped on the stage with his head held high. He turned to face the audience and the fear hit him. His hands trembled. Beads of perspiration trickled down his forehead and his knees turned into jelly as he looked at the crowd of people staring back at him.

Peter ran backstage. Mrs Tan saw what happened and ran over to him. "Peter, what happened?" Mrs Tan asked. After a moment of silence, Peter finally confessed that he had stage fright. Mrs Tan put her hand on his shoulder and assured him that he could do it.

Peter did not want to let his classmates and teachers down. He took a deep breath and mustered all his courage. He walked back to the center of the stage. He started his speech and his confidence slowly grew. As he finished his last sentence, the audience gave him a standing ovation. The graduation ceremony was a success! His parents rushed up to him. His father said, "We are very proud of you,"

From this experience, Peter realised that only actions could overcome fear. He was glad he overcame his fear of public speaking. He realised that it was not impossible to overcome his fear after all. The sound of his pet dog barking broke his chain of thoughts. Peter put his diary away and prepared to take his dog for a walk.

Esthelea Chee Kah Yian
5 Diligence

Standing Up to a Bully

“Finally, school is over!” Elliot shouted happily. He eagerly packed his bag and hurried off to the library to borrow some books. When he reached the library, he was delighted to see some of his favourite books.

“Hey you, come here! Do the homework for me!” As soon as Elliot heard the voice, he felt a shiver down his spine. He could recognise that voice! It was Luis, the school bully. A rough hand then grabbed Elliot’s shoulder and turned him around. Startled, Elliot looked up and saw Luis staring down at him menacingly. Elliot cringed in terror and tried to move away. Luis blocked his way. He then pulled Elliot to an isolated corner of the library and started pinching his arms and cheeks. “Ouch! It hurts!” Elliot yelped in pain.

Elliot’s friend, Aqif, was looking for him. He then remembered that Elliot loved to read and decided to head to the library. To his horror, he saw Elliot surrounded by the school bully and his henchmen. Just then, Aqif saw a teacher walking passed the library and decided to inform him that Elliot was being bullied.

“You either do my homework or give me all your money!” warned Luis. Elliot mustered all his courage, took a deep breath and said, “No! Help me!” In a split second, Luis grabbed Elliot by his neck and started kicking him. Elliot struggled to free himself but to no avail as Luis was much stronger. Luis was about to give a punch to Elliot when someone grabbed his hand. He turned around and was shocked to see Mr Tan glaring down at him.

“Now, follow me to the office,” said Mr Tan. Luis was taken to the principal’s office to face the music. The principal informed Luis’ parents about the incident. His parents reprimanded him and made him apologise to Elliot. He had to wash the toilets for two weeks and was also warned of stern punishment by the principal if he were to do it again.

Elliot was glad that he had stood up to the bully and shouted for help. He was also pleased to have a friend like Aqif.

Adley Rylee Bin Szali
6 Aspiration

Illustrated by Ong Zhi Ning Emma
4 Empathy

A Proud Moment

At the age of six, I followed my parents to support my sister who was taking part in a floorball tournament. I watched the tournament excitedly from the side of the court.

“Mummy, what games are they playing?” I asked.

“It’s Floorball,” my mother replied. I watched with great interest as the players dribbled the ball skilfully. The game was fast-paced with lots of actions and thrills for the audience.

That day, I waited eagerly for my sister to return home. When she arrived home, I rushed to her and asked, “Can I play Floorball too?”

“Sure, why not! It’s a fun sport,” my sister replied with a broad smile. My mother looked worried upon hearing our conversation. She was worried because I had been diagnosed with soft bones. I had to take medication every day.

My condition did not stop me from playing with my sister’s Floorball stick whenever I was free. When I was eight, I went for a routine check-up at the hospital. My father then asked the doctor if I could take part in sports such as Floorball. I was delighted to hear the doctor’s reply. He said, “Yes, of course!” I was over the moon as this was an opportunity for me to prove my capability despite my medical condition. That year, I signed up for Floorball as my Co-Curricular Activities (CCA).

The first day of my training was intense and tiring. I had cramps on my legs and my mother

had to massage them. After a few sessions, I felt like giving up as my legs hurt so much. My family members encouraged me. "You can do it!" they assured me. I decided to reward myself with ice cream and tidbits after each session to motivate myself. After more sessions, the pain went away.

One day, our floorball coach gathered us at the hall. "Today, I'm announcing the names of pupils who will be selected to represent our school in the Floorball competition." Suddenly, there was a silence among us. I felt butterflies in my stomach as I waited for the coach to make the announcement. I held my breath and waited, "Jenny, Kate, Qumairah..." I jumped with joy and punched the air in exhilaration when I heard my name. "We have also decided to nominate Qumairah as our Model Pupil!" It was a double happiness for me. I could not imagine that I would be the model pupil for Floorball as I just joined the CCA. It was the proudest moment of my life when the coach asked me to stand and my peers gave me a round of applause. I would never forget that moment.

When I reached home, I quickly shared the good news with my family. My parents were really proud of me. My perseverance had paid off.

Qumairah Binte Muhammad Fizul
6 Aspiration

Illustrated by Li Yichen
4 Empathy

A Second Chance: May's Musical Journey

Looking at the mirror, a wide grin was plastered on May's face as she gave one last look at herself. She adjusted her hair and looked at her pair of shoes. Just as she did so, a flurry of memories flooded her mind.

A year ago, May had entered a similar singing contest. She was filled with determination to win the contest this time. However, on that fateful day, May's luck was not her side and she had inadvertently tripped over a wire and embarrassed herself as well. From that day onwards, she had always been frightened to ever step foot on stage again lest she humiliated herself in front of the audience. She was fearful that her classmates would mock at her. Knowing her passion for singing, May's mother encouraged her to face that fear and persevere through the setbacks that might come to her on her journey. May's mother wanted her to be resilient and keep on trying. May, under her mother's perpetual encouragement, felt uplifted and motivated, thus decided to embrace the second chance coming to her.

"May, time to go. Give your best!" May's mother spurred her on. May, with a look of determination, joined her mother and soon they were at the venue of the singing contest. As she waited restlessly for her turn, watching all the contestants before her, she started having butterflies in her stomach. Her mother gave her hand a tight squeeze and assured her that she could do it. May felt emboldened by her mother's gesture. When May's name was called, she proceeded to the stage nervously.

The moment presented itself. May began her number. She sang with so much content and determination without missing a beat. She strutted from one end of the stage to another, to be better connected with the audience. The audience was enraptured by her melodious singing. Soon, she ended her performance with a bow and exited the stage. It seemed that May would be among the favourites to win.

During the prize-giving ceremony, May was astonished to receive the first prize in the contest. She was brimming with pride and delirious, as eventually her efforts had paid off. She received her well-deserved trophy, gleaming with pride. She was grateful to her mother who had spurred her on.

Raaina Kausar Dey
6 Brilliance

The Bully

"I hope everyone is happy with their results! Your homework is to do corrections for this paper," announced my Mathematics teacher, Mrs Lim. I looked over my paper. Huh. Better than I thought. I could probably finish the corrections in about twenty minutes.

Just then, the bell rang, signalling that it was recess. Just as John, my best friend and I were about to leave the classroom, Mrs Lim said, "John, please come over here."

I looked over at John as he walked over to Mrs Lim. His expression was impossible to decipher. I waited for him outside the classroom as I really wanted to compare my marks with him. Mrs Lim was whispering to John in a worried tone so I had to strain my ears. "John, you failed the test! Is everything alright?"

I was dumbstruck. He... failed? My friend must have nodded because a second later, he was out of the classroom. I tried to engage him in a conversation, but he just kept on walking. It was like he was held incommunicado.

"What's going on?" I thought to myself. "John isn't usually like this. He's usually very talkative and he has never failed a test before!" By the time we reached the canteen, I was determined to find out the reason behind John's alien-like behaviour.

I crept behind him, taking great care not to be seen. It was quite a challenge though, as John kept on looking behind his back. Finally, he stopped. I was shocked.

In front of John was the biggest boy in our school. He was the biggest bully of them all. Even the teachers were afraid of him. One mention of his name and everyone within an earshot would tremble in their boots. His name was... Robert. He grinned maliciously and quietly, barely more than a whisper, said, "Thanks for the money, John. Tomorrow, I want more. A big bully needs a big meal as well." John's eyes widened with fear. I could see perspiration dripping down his forehead.

I had a billion questions. What was Robert targeting John? Why did John not tell me about this? Was Robert so fat because he used John's money for food? The nerve! Asking for money when he is already so fat! I knew I needed to do something.

That day, John being bullied was all that was on my mind. I could not even focus on my video games! Finally, I went to the one person I could always count on to give me an answer- Mom.

I told her everything, from John getting bullied, to how everyone is afraid of Robert, including the teachers. She listened to me patiently and seemed to be thinking about what to do. Finally, she shared her plan with me. By the time she was finished telling me the plan, a big smile appeared on my face.

The next day, I told all my friends about the incident and the plan. I was downright ecstatic when they all agreed.

During recess, we went to the same place as the day they before and, sure enough, Robert and John were there. Just before John was about to give his money to Robert, we marched over and stopped him in his tracks. Then, arms akimbo, we confronted Robert. I was positive that he did not expect so many people as he fled right after that. I looked at John. Words failed him. He just looked at us with outright joy.

Over the next few weeks, John was back to his normal self. He also told Mrs Lim about Robert. Fortunately, Mrs Lim was not afraid of Robert. She tracked him down and meted out harsh punishments to him. How harsh? I was not sure but I could hear him sobbing in the class next to mine. The best thing to witness though, was Robert going to John and expressing his sincerest apologies.

When John and I were walking back from school, he said that he realised that he should have told someone about the bullying as soon it started. "After all," he said, "Never be bullied into silence. Never allow yourself to be made a victim."

Bukkapatil Arnav Anil
6 Confidence

A Day to Remember

“Good afternoon Teachers, Boys and Girls. We are gathered in the hall today to... We will also have a lockdown drill on 14 March. I am sure all of you have heard the lockdown music before. If you have forgotten, here is a clip of the music to remind you,” Principal Weem announced to the whole school. A familiar music resonated through the school hall. Hearing the music, I was reminded of that day...

It happened when I was in Primary Four. My class was having our Mathematics lesson with our teacher. A few days ago, we had a lockdown drill. My class was one of the most obnoxious classes in the whole school. We were infamous. We never took anything seriously. Of course, we had one or two quiet students, but even they had a talkative side.

It was Friday. Mathematics lesson was the last lesson of the day. As usual, Mrs Tan, our Mathematics teacher, was teaching the class. Sitting beside my best friend, Eliza, I complained, “Ugh, this is so boring! Can’t we do something fun?” Upon hearing my whining, Eliza laughed. She loved Mathematics, but I, on the other hand, hated it. We were like two ends of a bar magnet. Yet, we got along so well.

The lesson went on as usual. We finally finished our ratio worksheet and were moving on to fractions. I hated the topic ratio but my resentment for fractions was on another level. True, Eliza loved Mathematics but she, too, did not like fractions. So, we sat there, in Mathematics class, bored out of our wits, just waiting for the long one-and-a-half hour lesson to end. Eventually, we started talking about the shows we were watching. Eliza was telling me about the most interesting part of her show when, suddenly, Mrs Tan called my name. “Karley, could you answer this question please?”

Eliza and I froze. Neither of us liked Mrs Tan. She acted all happy and friendly but we always had a feeling she hated us. So, we, too, ended up resenting her. She was like a devil in disguise, waiting for the right time to embarrass us.

I stood from my seat and studied the question. Just as I was about to answer, a familiar music filled the room, drowning out my sentence. I immediately recognised the music. Lockdown. The whole class froze. We had just completed our lockdown drill. There should not be another one. This means... there might be an intruder in our school!

Then, Principal Weem’s voice filled the room. The music continued playing in the background.

“Good afternoon, there has been sightings of an unknown figure walking around our school. The person has yet to be identified. We will be looking into the matter. To ensure the safety of all pupils and staff, we will commence a lockdown,” Principal Weem’s voice faded.

Panic ensued in the classroom – there was screaming and disorder. “We’re going to die!” a classmate shouted. “I don’t want to die!” another girl whined in response.

“Class! Silence! We will proceed with the lockdown as ordered by the principal,” Mrs Tan’s voice boomed.

Silence filled the room again. Of course, everyone was still panicking but we obeyed the orders. About a minute later, the fans and lights had been turned off, the curtains were drawn. Everyone was in their hiding spots.

An eerie silence engulfed the room. It was as if you could feel the fear and panic wafting around the room. “Eliza, I don’t want to die... this is scaring me. What if the person has a knife? Or worse, a gun?” I whispered under my breath making sure Eliza could hear me. We were hiding together at the far end of the classroom where there was a sink. Eliza hugged me close and whispered, stroking my back, “It’s alright. We will hear the announcement soon, and I’m sure the person will be identified as a parent or guardian of a child in our school. Plus, this is Singapore, no one except police officers has guns. There’s nothing to be afraid of.”

Eliza’s words made me feel slightly better but I still could not bear the overwhelming fear inside me. “I’m scared too, everyone is. You can see it on their faces, you’re not alone,” Eliza added. My eyes darted around before I realised Eliza was right.

So, I hid in the class with bated breath, trying to think positively. Cold sweat trickled down my back. I could not tell if it was because of how stuffy the room was or because of how frightened I was. Every second felt like hours.

Suddenly, a sharp screeching filled the room and Principal Weem’s voice relayed a reassuring message, “To all pupils and staff, the intruder has been identified. He is a sibling of a Primary Three student.” The announcement continued, however, I was not listening anymore, for a wave of relief washed over me. I let out a sigh. “Well, you were right, kind of,” I forced myself to smile at Eliza. She chuckled and patted me on the head.

The class started coming out of their hiding spots and the lights and fans were turned on again. Class was back to normal. Of course, there was much chatter about the frightening false alarm. Even though it all happened two years ago, I still remember it as though it was yesterday.

"Hello? Karley!" Like a time traveller, I was brought back to reality. I found Eliza jerking my shoulder.

"What?" I questioned, sweeping her hand away.

"We're going back to class now. Plus, you spaced out. Are you alright?" Eliza bombarded me with a hoard of questions.

"P4 lockdown." Upon hearing these two words, Eliza already knew what I was talking about, proving how well she knew me. "I'm alright," I continued.

Then, together, we walked back to class as I shoved the dark thought to the back of my mind.

Pang Qi Zhen
6 Confidence

A Second Chance

"You must do better, dear!" These words from his mother kept on ringing in his ears. Tom had failed his previous examination. This time, he was determined to pass it. Tom sat on a red chair in the hall. The serene, albeit tense atmosphere filled the exam hall. Tom began to ponder about his mother's words. It had been in his mind ever since that exam. Countless hours of revision were still not enough for Tom to be prepared.

"You may begin now!" the invigilator boomed into the microphone. The sounds of rustling papers filled the exam hall in a synchronized manner, signalling the start of the exam. Tom slumped onto his chair and picked up his pen. He was stunned but breezed through the remaining questions. Tom punched his fist in the air triumphantly. Upon completing the examination paper, Tom could not help but wonder if this second chance would be successful or if he would be caught up in an endless spiral of failure. He felt grateful that his mother had given him a second chance. His eyebrows creased and he grinned as he checked his papers. He was sure not to let his teachers or mother down.

He abhorred to see the word "Fail" in his exam. During the previous exam, he was nonchalant and apathetic about the times that he had failed. He did not want to encounter any of such situations

again.

As he walked out of the exam hall, he felt a strong sense of optimism. The days that followed were with restless anticipation.

Finally, the day arrived. The teacher called out Tom's name and handed out his exam paper. The teacher gave him a thumbs up as he gave the paper. Tom's sparkled as he passed with flying colours.

He gleamed as he felt that his efforts paid off. Tom was the black sheep of the family. He kept failing but not anymore! The fruits of his hard work paid off. He felt fortunate that his mother had given him a second chance.

"A second chance is a time to rectify your mistake!" his mother's words always inspired him.

Anil Sanjoy
6 Diligence

A Memorable Event

My mother would always share, "Life is like a box of chocolates. We will never know what we will get."

I guess this was my mother's way of telling me that life is made out of many bittersweet moments. I did not quite understand what she was trying to share with me until I participated in the P5 camp. The merciless sun shone above our head. We could feel the scorching heat burning on our skin.

It was the long-awaited P5 camp! My tired legs did not look like they could walk any further. After a few activities, we were now walking towards the obstacle course. Chloe hated the outdoors and preferred staying at home but her mother forced her to go to the P5 camp as she believed that it would give her a memorable experience.

"Do...Do you think the obstacle course would be...be h...high?" Chloe asked worriedly as she stood rooted to the ground.

"No! You don't have to worry so much. It should be easy peasy!" I felt myself boosted with confidence as I dragged Chloe along.

After what seemed like an eternity, we finally arrived at the obstacle course. I thought that my eyes were playing tricks on me. My palms grew sweaty as I took a quick glance at the high obstacle

course. I was extremely afraid of heights.

"You said it wo...would not be h...high!" Chloe stuttered in fear.

"I take back my words," I explained, not caring how ashamed I was.

Our camp commmander, Mr Tan, shouted," Okay everyone! Gather over here and I will explain the rules!"

Everyone excitedly gathered in a semi-circle. I, however, dragged my heavy legs as I joined the crowd. At that moment, I was praying that it would rain so we would not have to do the obstacle course, but soon, everyone was wearing the safety equipment. I wore mine so tight that I almost felt like vomiting but I could simply care less.

Soon, it was my turn for the obstacle course. My stomach knotted into a tight fist, clenching my intestines as fear swamped me. My heart pounded furiously against my ribcage as the other P5 pupils slowly, one by one, got onto the course. Soon enough, it was Chloe's turn. Chloe took a deep breath as she gave herself a pep talk to calm down. Chloe stood on the first course.

I cowered in fear as I stared down. Tongues of fear licked me, striking my heart.

"I can do this, I can do this," I kept on muttering softly, trying to encourage myself.

Everyone did it easily and I did not want to be the butt of their jokes. I wanted to get it over with as fast as I could. I hopped onto the next platform to another and the first course was finally over.

"The second one should be easy too!" I thought. My confidence was boosted but when I saw the second course, my confidence went down again. I breathed heavily through my nose as though fear had robbed me of my ability to breathe properly. My legs turned to jelly.

It was the tight rope.

Chloe was also there but pride beamed on her face at the fact that she was no longer scared.

"Let us do this together." Chloe said in a calm but firm tone. "Even if you fall, I will help you." As soon as I heard Chloe's warm-hearting support, I agreed.

Chloe placed her feet on the tight rope as she held out her hand. "Come on, you can do this.

Just don't look down!" My frown turned into a smile as I knew that everyone had confidence in me.

I held Chloe's hand, as I took one steady step and then another on the rope. Everything was going perfectly until the rope wobbled uncontrollably. I felt my legs slipping from the rope.

"HELP!!!" I convulsed in horror. Before the rope could save me, I felt someone holding both my hands. It was Chloe. I let out a huge sigh of relief as I continued.

Once, I reached the ground, everyone was chanting out my name and cheering once again. Tears of relief streamed down my face.

"Thank you all, for giving me lots of support. Without you guys, I would not even have done it!"

I wiped my joyful tears away as we all walked back to the hostel. It was indeed a memorable experience. After this incident, I finally knew what my mother was trying to say. Chocolate comes in all forms; some sweet, others bitter. At times, like chocolate, we will have bittersweet moments in life. We just have to learn to overcome the bitterness.

Vionna Mah Yinting
6 Diligence

Chinese Compositions

《难过的周末》

终于等到我最期待的周末了！妈妈每个星期六晚上都会带我和哥哥去游乐场，星期天会带我们去游泳，所以我最放松也最期待的就是这两天了。

可是，星期六我上完补习课后，我感觉人有点不舒服，鼻涕一直流。由于周末诊所都只开半天，所以妈妈只能等到星期天早上才能带我看医生。医生说我细菌感染，给了我药和病假单，要我在家好好休息和戒口。我感到很失望，因为这个周末就只能这样在家度过了……

李启聪 - Kyle Lee Kai Chung
2 Confidence

《巴刹里》

一个阳光明媚的星期六早上，我和外婆去巴刹买菜。巴刹里人很多，热闹极了！那里有卖新鲜的青菜，还有可口的水果。

外婆和我先到菜摊去买菜，我看到那里有我喜欢的黄瓜，我好开心！我一边指着黄瓜，一边兴奋地说：“外婆，午餐你可以准备黄瓜给我吃吗？”外婆点点头，笑着说：“可以啊！”

正在这时，我看到有两个小男孩在玩“你追我跑”的游戏，他们玩得不亦乐乎。小男孩跑过水果摊时，不小心撞到摊位上的苹果，两个苹果掉在了地上，卖水果的阿姨看到了，气得火冒三丈，开口骂道：“你们给我回来！”男孩吓了一跳，马上停下脚步。他们连忙捡起苹果，红着脸低下头向阿姨认错。

路过的老奶奶看到了，摇摇头提醒孙女不要在巴刹里跑。

我觉得那两个男孩不应该在巴刹里追跑玩闹，这样很危险。但是，他们勇于认错，还是值得我学习的。

任霆轩 - Ren Tingxuan
2 Diligence

《我最想养的宠物》

我最想养的宠物是一只小狗，因为小狗很可爱也很听话。

如果我有一只小狗，我会帮他取名叫“小可爱”。我每天做完功课就陪它一起玩耍，训练它不要乱大小便。如果我没训练它，它会乱大小便，妈妈就会很生气。还有，我会每天帮他洗澡、清理粪便和喂他食物。小狗开心的时候，它会汪汪地叫着，又跑又跳也会摇尾巴。

我很喜欢小狗，我希望以后我生日的时候可以得到一只小狗。我一定会好好照顾它。

郑尹熙 - Elena Tey Yin Xi
2 Faith

《乐于助人的美美》

一个星期天早上，妈妈和美美要搭巴士去奶奶家。她们来到巴士车站等巴士。不一会儿，巴士来了。美美和妈妈排队上了巴士。巴士上的人很多，但还是有一、两个空位。美美和妈妈坐好后，巴士开动了。

过了几个站，有一位老奶奶上了巴士。她四周望了望，看到巴士里已经坐满了搭客。没有人肯让位给老奶奶坐，老奶奶站得很辛苦。美美看到这一幕，马上站了起来，对老奶奶说：“老奶奶，这边有个座位，您坐这里吧！”说着，美美扶着老奶奶走过去，坐在了座位上。

老奶奶竖起大拇指，对美美说：“小朋友，谢谢你。”

美美说：“不用谢。”说完，美美走去妈妈旁边。妈妈夸奖美美是个乐于助人的孩子。美美听了妈妈的话，心里乐开了花。

林峻纬 - Jayden Lim Jun Wei
3 Aspiration

《说句对不起》

一个风和日丽的星期一早上，休息时，同学们一窝蜂地跑到食堂。食堂里有很多人，有的人在排队买食物，有的人在吃食物。同学们很开心，因为他们最喜欢休息时间了。

小安排队排了好久，终于买到了一碗面。他小心翼翼地端着这碗香喷喷的面去找位子。突然，康康像一阵风一样地跑了过来，小安来不及躲开，被撞倒了。“啪！”的一声，面条洒了一地！小安非常伤心，因为他花了那么长的时间排队，结果连面都没吃上，就洒了一地。

康康连忙扶起小安，不好意思地说：“对不起小安，我不应该在食堂里乱跑。”小安说：“没关系，你也不是故意的，下次小心一点儿，我原谅你。”

小安和康康去找清洁工人帮他们收拾干净，然后康康和小安一起买面吃，两个人开开心心地吃面。

从那天起，康康再也不敢在食堂里乱跑了。

张靖涵 - Zhang Jinghan
3 Brilliance

《我的水壶》

我的水壶是白色的。它很小、很可爱。水壶上面印有五只小松鼠在开心地玩耍的图案。我的水壶有一条能调长度的带子，带子是我最喜欢的彩虹色。它的盖子上有一个按钮，只要我按一下按钮，盖子就会打开，我就能喝到水。

我的水壶天天陪伴我，是我的好伙伴。

马黛西 - Ma Daixi
3 Empathy

《小熊救小猫》

一个天气晴朗的早上，小熊去巴刹帮熊妈妈买菜。小熊第一次自己出去买菜，它感到很开心。突然，附近传来了一阵阵求救声。小熊赶快跑过去，它看见一只小猫在土坑里。小猫一看见小熊，就喊道：“小熊！请你救救我啊！”

小熊听到后，便立刻冲回家。它先去拿了一个大大的水桶。接着，它把一条绳子绑在水桶上面，然后飞快地跑回土坑。小熊把水桶放进土坑里，说：“小猫弟弟！快爬进水桶！我来救你了！”小猫爬进桶里后，小熊用力地拉绳子，把小猫拉上来。等把小猫拉上来时，小熊已经累得满头大汗。小猫从水桶跳出来后，就说：“谢谢熊哥哥！我一定不会忘记这一天！”

小熊说：“我们必须确保没有人会再次掉进土坑。”小猫同意了，说：“我们可以用石头把土坑填满！”说完，它们到树旁找了一些石头把土坑填满。小猫弟弟开心地回家去，而小熊哥哥就继续走去巴刹买菜。

程靖涵 - Cheng Jing Han
3 Diligence

《我的一天》

今天是三月二十八号，也是我的生日！

天还没亮，不等爸爸来叫醒我，我就起床了。我换上校服，梳洗完毕后，爸爸便载我去学校。

到达学校时，天刚刚亮。我背着书包兴高采烈地走去课室。因为今天是我的生日，我的心情特别好。

上午，上完华文课后，老师播放生日歌，带着同学们边拍手，边为我唱生日歌。老师送我一些糖果和巧克力，同学们也送上生日卡片。我很高兴，笑着跟大家说谢谢。

下午，我放学回到家后，妈妈带我到游乐场溜滑梯和荡秋千。我玩得不亦乐乎。

傍晚，回到家里，奶奶、爸爸和妈妈把家里布置得很漂亮，为我庆祝生日。奶奶准备了一桌美味的食物，爸爸也买了一个有卡通图案的生日蛋糕给我。唱完生日歌后，奶奶给我一个红包。我们一家人开心地吃着蛋糕和桌上的食物。

今天真是愉快的一天！

叶轩睿 - Yeap Xuan Rui
3 Empathy

《相亲相爱的兄弟俩》

星期一的下午可以说是骄阳似火，十分炎热，仿佛一出门，整个身子就要被烤熟了。可是哥哥小王和弟弟墨墨却不在意，一放学，他们兄弟俩就小跑着回家，还一边哼着小曲儿。

原来，妈妈昨天给兄弟俩一人买了一架玩具飞机。他们俩很想快点儿玩到飞机，所以都没注意到天气。他们一到家，换了身衣服，就开始玩起了玩具飞机。他们的飞机穿梭在空中，十分酷炫。正玩得津津有味时，墨墨不小心往后倾斜了一下，飞机就被摔在了地上。

墨墨连忙上前捡起飞机。一看，飞机的尾巴断了！他立即嚎啕大哭了起来。旁边的小王看见弟弟如此伤心，便安慰了他一下，接着，把自己的那架飞机给他玩。墨墨擦了擦眼泪，接过飞机，轻声地说了声“谢谢”，就继续玩起了飞机。小王则坐在旁边的沙发上，看着弟弟玩飞机。

墨墨这次比较小心，他用两手握住飞机，以免再摔坏。他的飞机飞过了每一间房间，最终又回到了客厅。这时，他看见哥哥在一旁静静地看着他，便对他说：“哥哥，到你玩了。”小王沉默了一会儿，说：“要不我们一起玩吧！”“那就更好了！”弟弟兴奋地说。

兄弟俩一个举着飞机在前面跑，一个在后面追。他们玩得开心极了，整间房子都是他们的笑声。

陈子豪 - Chen Zihao
4 Confidence

《马路如虎口》

一个阳光明媚，万里无云的下午，同学们一窝蜂地冲出校门，一些走向巴士站，一些三五成群、有说有笑地走在回家的路上。小明和大华一边踢着足球，一边从校门冲了出来。“给我！给我！”他们边跑边踢着球，玩得不亦乐乎。

“快，把球传给我！”小明大喊道。大华听到后，他用力一踢，不料用力过猛，球“嗖”的一声直接飞到了马路上。小明看到后，不管三七二十一，他立刻跑到马路上去捡球。这时，一辆脚踏车风驰电掣般地向小明冲过来。“啊！”小明来不及闪躲，一眨眼间就被脚踏车撞倒了，脚踏车骑士也跌倒在地上。站在旁边的大华被这一幕吓得面如土色，一时之间不知所措。小明坐在地上，看着鲜血从膝盖上冒了出来，顿时眼泪像断了线的珠子流了下来。

脚踏车骑士连忙从地上爬起来，查看小明的情况。大华也赶紧跑了过来。他们看到小明只是受了皮外伤，不由松了一口气。

脚踏车骑士气呼呼地对小明和大华训斥道：“不要在马路上玩球，是非常危险的！”看到他们满脸通红的样子，脚踏车骑士缓和了下语气，问小明：“小朋友，你除了腿痛还有哪里痛吗？需不需要叔叔带你去看医生？”小明一边抽泣，一边说：“不用了，叔叔，我其他地方不痛，等会我同学送我回家就可以了，谢谢叔叔。”脚踏车骑士点点头，扶起脚踏车，就离开了。大华一手抱球，一手扶起小明，缓缓地向小明的家走去。

经一事，长一智，经过这件事情，小明和大华知道了“马路如虎口”这个道理，他们再也不会再在马路边玩球了。

陈泓衡 - Tan Hongheng
4 Confidence

《做有公德心的人》

今天天气晴朗，微风轻吹，妈妈带东东和弟弟到公园玩。东东和弟弟在草地上踢球。

突然，“哎哟！好痛啊！”弟弟大声喊道。原来，弟弟被一个红色的塑料袋绊倒了。他摔了个四脚朝天。东东听到喊声，连忙三步并作两步跑上前，扶起弟弟。

妈妈见状，她快速地走到弟弟旁边，担心地问道：“你没事吧？”妈妈小心翼翼地检查弟弟的伤势，发现并无大碍，只是膝盖皮破了。这时，妈妈悬着的一颗心才放了下来。

接着，东东捡起了塑料袋，手指着垃圾桶对妈妈和弟弟说：“我希望不会再有人像弟弟这样摔倒。我们应该把垃圾丢进垃圾桶里。”弟弟听了，也说道：“对。我们应该把垃圾丢进垃圾桶里。”妈妈听了他们的话，点了点头，微笑着说：“你们说得对，让我们一起把草地上的垃圾捡起来丢进垃圾桶里吧！”“好啊！”东东和弟弟异口同声地说。

于是，妈妈拿来一个垃圾袋，东东和弟弟跟妈妈一起把草地上的垃圾清理干净。

等他们清理完垃圾，太阳已经快下山了。回家前，他们看着变干净的草地，脸上笑开了花。

郭祉鑫 - Ker Zhi Xin
4 Empathy

《维新小学贺新年》

今天的学校礼堂可真热闹啊！维新小学的师生都齐聚一堂，还有舞狮表演、变脸表演等。原来是维新小学正在庆祝新年！

去年的庆祝会是在网络学习平台（SLS）上庆祝的。这次的庆祝会是维新小学第一次在冠状病毒爆发期间在礼堂举行的新年活动。我好兴奋啊！

我最喜欢的是变脸表演。演员只要把手遮住脸，脸就会变颜色和图案。演员还走下台和同学击掌呢！哎，真希望我能早点来，坐在前面啊！

语文课上，赵老师还给每人发了一个红包呢！里面是一支笔。谢谢赵老师！这支笔我特别喜欢。

最后两节课的时候，老师给每人发了一个袋子，里面装着一些制作新年装饰品的手工材料。我急忙拆开塑料袋，第一个开始做。第一个做，当然会是第一个完成！我快速地把布料底下的双面胶的保护层去除，然后把布料粘上。做完后，我还帮助不会做的同学。需要帮助的人很多，都是问我怎么绑布料需要的绳子。我觉得我得有好几个分身才能快速地帮助所有人。可惜不行啊！做完了手工，我们就该回家了。

放学回家的路上，我回想着今天的庆祝会，仍觉得意犹未尽。真希望我能再经历一次这难忘的新年庆祝会！

熊天睿 - Xiong Tianrui
5 Brilliance

《妈妈生病了》

下午放学后，哥哥从学校回到了家。他一走进家里就大声地喊：“妈妈，我从学校回来了！”但是哥哥没有听到妈妈回答，觉得很奇怪。哥哥走进妈妈的房间，看到她躺在床上，看起来很疲倦。

哥哥摸了摸妈妈的额头，发现妈妈生病了。“妈妈，您生病了，您还好吗？”哥哥担心地问。“不用担心！”妈妈说：“我睡一下就好了。”

“妈妈，我去拿药。”哥哥把药和水递给妈妈。妈妈吃完药后，吩咐哥哥去幼儿园接妹妹回家。

到了妹妹放学的时间，哥哥就去接妹妹。哥哥来到幼儿园接妹妹，妹妹看到哥哥，非常兴奋。

哥哥和妹妹走路回家时，经过一个游乐场。妹妹一看到滑梯就很快地跑去溜滑梯了。过了很久，妹妹还在开心地玩。可是哥哥想到生病的妈妈一个人在家，就跟妹妹说回家吧。但是妹妹不肯回家，还想继续玩。

哥哥跟妹妹说妈妈生病了，所以他要快点回家照顾她。妹妹听了，红着脸，低下了头，不好意思地说：“对不起，哥哥！我们现在就回家吧！”

回到家后，哥哥立刻去妈妈的房间看她。妈妈还在休息，哥哥就帮忙做家务。妈妈起来后，看到家里很干净，就很开心。妈妈竖起大拇指，称赞哥哥是个懂事的好孩子。

吴世乔 - Goh Shi Qiao
5 Confidence

《在课室打篮球的后果》

一个凉风习习的早上，小明和大华在课室里打篮球。他们把球抛来抛去，玩得非常开心。这时，黄老师朝课室走了过来。

“老师来了！大华，快坐好！”小明看到黄老师走进课室，慌张地说道。话音刚落，大华的篮球向他飞了过来。小明来不及接球，只好连忙躲避。“碰”的一声，球不偏不倚地打到了老师一旁的窗户。玻璃碎成了好几片，同学们也倒吸了一口凉气。

“小明！大华！你们居然把玻璃打碎了！真是胆大包天！”黄老师喊道。小明和大华吓得全身发抖，两腿发软，一时不知所措。他们沉默了一会儿后，小明结结巴巴地说：“对……对不起黄……老师，我……我……们不是故意……意的，刚才只是因为我……我被吓了一跳，所以才会……”还没等他说完，黄老师愤怒地喊道：“就算你们是不小心的，也不应该在课室里打篮球。还好你们只是打碎了窗户。如果打到了其他同学或老师的话，后果不堪设想！”小明和大华俩听了，脸红得像熟透的番茄，低下了头，向黄老师道歉。“好了好了，事情过了就不要再说了。你们赶快去向校长赔钱，自己反省一下就好。”他们听了，放下了心中的大石。

小明和大华一起往校长室走去，他们边走边想：校长听了，会不会生气啊？他们心里有些矛盾，到底是去赔钱呢还是不去呢？如果去了，校长有可能会狠狠地把他们骂一顿。如果不去，他们心里肯定会为逃避而感到过意不去。思考了一会儿后，他们还是决定去向校长道歉、赔钱。

进了校长室，小明和大华害怕但坚定地向校长道歉。没想到，校长居然没有生气，而是平静地接受了他们的道歉，并说：“虽然你们打碎了窗户，但你们很诚实，勇于承认自己的错误，这更加难能可贵！”听到校长的话，小明和大华感到了前所未有的轻松。

赔了钱，小明和大华下定决心，再也不会再在教室里打篮球了。如果看到有同学在课室打篮球，他们也会上前劝告他们。

巩帛文 - Gong Bowen
5 Confidence

《不要沉迷游戏》

“小文！不要玩电脑游戏了！已经晚上九点了，明天你还有考试，快去复习。”妈妈说。小文怒气冲冲地回答：“我不想复习，快走开！”妈妈生气地抢走了小文的游戏机。小文没有复习就去睡觉。

“铃……”放学了，小文拖着沉重的脚步慢慢走回家。他昨天没有复习，今天有考试，所以考卷上很多题目他都不会做。

回到家，他告诉妈妈他只考了三十分。妈妈听到后，气得火冒三丈。妈妈大声地说：“你知道为什么你的成绩退步了这么多吗？是因为你每次回到家就一直玩电脑游戏，没有复习你的功课！”小文听完后，就冲出家门。妈妈看到后就大声地喊：“小文！小文！”

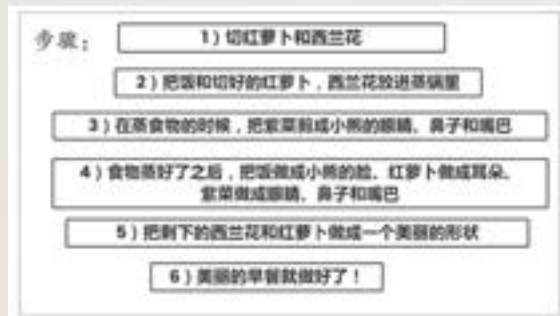
小文离开家后，一边走一边回忆起往事。小文想到小时候妈妈细心地照顾他。当他饿的时候，妈妈喂他吃东西；当他生病的时候，妈妈带他看医生。想到这里，小文感到很后悔。

小文慢慢地走到家门口，一边流泪一边敲门。妈妈听到敲门声就赶快去开门。妈妈看到小文后，就对他说：“小文，对不起，妈妈刚刚不应该骂你。”小文低下头，不好意思地说：“是我的错，我不应该一直玩电脑游戏，我应该认真复习功课。”妈妈听完后就原谅了小文。

经过这件事后，小文明白了应该认真学习后才能玩电脑游戏。

周凯元 - Chew Khai Yuan
5 Diligence

《我的营养早餐》

这个周末,老师叫我们煮一个营养早餐给爸爸妈妈吃。我感到非常高兴。我终于能用厨房煮东西吃了!平时爸爸妈妈不让我用厨房煮食物,今天我终于可以用厨房下厨了!

早上五点半,爸爸妈妈还在睡觉。我轻手轻脚地走进厨房,把需要的食材都拿出来。我先把红萝卜和西兰花切去几个小片,然后把饭、切好的红萝卜和西兰花放进蒸锅里。在蒸菜的时候,我用紫菜剪出了眼睛、鼻子和嘴巴。我等了四十五分钟,食物终于蒸好了。

我把饭做成小熊的脸、红萝卜做成耳朵、紫菜做成小熊眼睛、鼻子和嘴巴,最后用西兰花和剩下的红萝卜摆盘。

爸爸妈妈一起床,我就把做好的早餐给爸爸妈妈尝一尝。“哇,孜孜!这真好吃!你真厉害!”听到妈妈的话,我感到满心欢喜。

这真是个难忘的周末!

张孜孜 - Teo Ziyi Chloe
5 Diligence

《我做出了正确的选择》

小丽是我的好朋友。今天考试的时候,我发现她低着头偷偷地翻书。小丽发现我在看她,做了个动作,叫我别告诉老师。看到这一幕,我大吃一惊,嘴张得大大的,像一条正在喷水的鱼。我实在不肯相信自己的眼睛。“小丽,你为什么作弊?如果王老师发现了,她肯定会严厉地处罚你。”我低声地说。小丽不慌不忙地回答道:“只要老师没发现就没事。”

听了小丽的话后,我心想:她怎么一点儿也不慌?难道心里没感到忐忑不安吗?就在这时,王老师发现我们在窃窃私语,她就从课室的另一个角落大声说:“小丽!小文!你们在干什么?”听了她的话后,我们顿时吓得面如土色,冷汗直流,双脚直发抖。我们装作若无其事,继续全神贯注地作答。但是,小丽作弊的那一幕不断地浮现在我的脑海里。

时间一分一秒地流逝,我的心仍然怦怦直跳,就像是十五个铁桶打水——七上八下。我一边急着做试卷,一边在想是否要把小丽作弊的事告诉老师。我很矛盾,不知如何是好。如果我告诉老师,我会感到内疚,如果不告诉老师,我又会感到不安。经过一番内心的挣扎后,我最终决定告诉老师。

这时,我发现时间快要到了。我急得像热锅上的蚂蚁,快速地把答案写出来。王老师把考卷收回来后,我就趁小丽没注意,二话不说地向王老师走去。我一五一十地把事情的来龙去脉告诉老师。听了我的话后,她气得怒发冲冠,马上叫小丽过来。她眉头紧锁,拉长了脸说:“你怎么可以作弊?你这样做会带来严重的后果!”

听了王老师的话后,小丽的心里不由得充满了愧疚,她羞愧地低下头,脸红得像番茄,惭愧地说:“对不起,我昨晚玩电脑游戏玩得太入迷了,忘记今天有考试,所以没有复习。我再也不会这样做了。”听了小丽的话后,王老师语重心长地说:“你知错能改,这样才是好孩子。”

正所谓,“经一事,长一智”经过了这件事后,小丽再也不敢作弊,而我从这件事学到应该做出正确的选择。

刘颜恺 - Low Yan Kai
6 Brilliance

《离家出走》

上午九点，上华文课的时间到了！

“小明，来拿你的考卷！”老师叫道。

“小乐！”

小乐听到老师喊她的名字，就紧张地走上前，站在老师的前面。她的额头直冒冷汗。“你这次为什么考得这么差？你是不是没有复习，所以才不及格？”老师气得火冒三丈，严厉地批评她。

小乐很害怕，不敢回答。她低下了头，感到脸发烫，恨不得找个地洞钻进去。

放学后，小乐手上拿着她的考卷，慢慢地走着。她看了看自己的分数，又伤心又失望。“为什么我会考到这样的成绩？如果我回家，考卷被妈妈看到了，一定会被骂的！”小乐自言自语地说。她不知道应该怎么做，只好拖着沉重的脚步，继续往前走……

小乐走着走着，不知不觉地走到了公园。她坐在长凳上，想着考卷的事。“咕噜！咕噜！”小乐的肚子发出了声音。这时一阵风向小乐吹去，她觉得又冷又饿。她坐在公园的长凳上，决定暂时不回家，因为她怕会被妈妈骂。

已经是晚上8点了，小乐还坐在公园的长凳上。她突然想到了她的好朋友，小立。小乐知道小立住在附近，就想去找小立，请她帮忙。

到了小立家门口，小乐敲了敲门。这时，门开了，是小立和她的妈妈。“阿姨好！小立好！我想在你们家借住一晚，可以吗？”小乐对小立和她妈妈说。

“进来吧！”小立的妈妈说。小立的妈妈让小乐进屋，还为她准备食物。小立和她的妈妈都好奇地问小乐为什么不回家。小乐把事情经过一五一十地说出来。“今天上课时，老师把我们上次做的考卷还给我们。我做得很差，没有及格。我不敢回家，因为如果妈妈看到了，一定会骂我。”说完，小乐便请求小立的妈妈让她暂时借住。

小立的妈妈听了，感到很惊讶。她明白了小乐不回家的原因。当小立陪着小乐吃晚餐的时候，“铃铃……”电话响了起来。小立的妈妈一接电话，就听到里面传来了一个女人焦急的声音，说：“你好，我是小乐的妈妈，请问你是小立的妈妈吗？小乐有没有去你的家？因为我找来找去都找不到小乐，我很着急。”

小立的妈妈不知道怎么样回答，但她觉得说实话是最好的。“你好，小乐在我的家，你不用着急，她很安全。”小立的妈妈说。

小立的妈妈听了，松了一口气，放下了心中大石，说：“好的，谢谢你，我现在就到你家去！”

很快地，小立的妈妈赶到了小立的家。小乐一看见妈妈，就激动地跑向妈妈，抱着她。

“你为什么要离家出走？你知道我有多么担心吗？”妈妈大声地对小乐说。小乐把事情经过说给妈妈听，然后惭愧地低下了头，说：“妈妈，对不起，我不应该这么做，我答应你以后我不会了！”

小乐向妈妈道歉认错。妈妈原谅了她。妈妈向小立和她的妈妈道谢后，便紧紧牵了小乐的手，带她回家。

《友谊》

晚饭过后，家人早已进入甜美的梦乡，而小明却躺在床上，脑海里不停地回想着今天中午发生的事，那一幕幕情景又清晰地浮现在他的眼前。

小明和小华是很要好的朋友，他们从一年级就认识对方，可他们却常常因为小事而吵架。就比如昨天，上美术课的时候，小明误以为桌子上的笔是他的，就把笔拿走了。当小华需要用到笔的时候，他却找不到，心想：我明明把笔放到桌子上了，怎么不见了呢？正当小华为此感到烦恼时，他看到自己的笔就在小明的铅笔盒里。于是，他大喊：“你怎么能偷我的笔呢？”小明的心像是要从喉咙跳出来一样，他慌张地说：“我没有偷！我以为这是我的。”可小华并不想听他说话。就这样，他们已经一天没有说话了。

今天放学时，天空乌云密布，雷声隆隆，小明心想：只要我跑得快一点，应该可以在下雨前赶回家。但当小明刚踏出校门口时，天空开始下起了倾盆大雨。小明很无奈，只好返回学校避雨。看着同学们都渐渐地回家去了，小明感到很孤单。

这时，小华刚好要回家，看到小明后，昨天上美术课时发生的事立即浮现在他的脑海里。他心想：小明始终是我的好朋友，我应该上前帮他。接着，小华主动邀请小明一起回家。小明想都没想，快速地钻进小华的伞下。

“为什么你要帮我啊？”小华听了后，微微一笑，接着说：“我们这么久的交情，怎么可能因为一件小事而闹翻？”他语音刚落，小明就兴奋地问：“那你不生气了吗？”小华摇了摇头，笑得眼睛眯成了一条缝。他们俩便像平常一样，有说有笑地走回家。

到组屋楼下，小明惊讶地发现小华半边衣服都湿透了。他脸色苍白，冷得全身发抖，一连打了好几个喷嚏。“你没被淋湿吧？”小华关心地问。小明听了，眼睛闪亮着，一种热乎乎的感觉，涌上了他的心头。他的眼泪不禁在眼眶里打滚。小明深情地看着小华，摇了摇头。

此刻，小华脸上露出了一丝笑容。“你快回家换件衣服吧！别感冒了！”小华听了后，微微地点了点头，就回家去了。

丘吉尔有一句名言“世界上没有永远的敌人”，看着小华远去的身影，小明暗暗赞叹：有这样的朋友真好！经过这件事后，小华发誓他再也不会因为小事跟小明吵架了。

李佩恩 - Jacqueline Lee Pei Eng
6 Confidence

《知错能改》

“铃……”一天中午，放学的铃声响了，小安背着沉重的书包，准备到图书馆去看书。

到了图书馆，小安急忙去书架那儿找他最喜欢的那本故事书。找到那本书后，他立刻坐在椅子上，安静地读着。当小安读到最精彩的部分时，他被其中一页插图吸引了。他往四周看了一眼，就趁没人注意的时候，快速地把那张插图撕下来，准备把它带回家，贴在房间的墙壁上。

过了几天，小安的弟弟从图书馆借了一本书回来，想和小安分享。他们一起读《美猴王》这本书，读得津津有味。当他们读到最精彩的部分时，才发现最重要的一页不见了！

“哎呀！为什么最精彩的那一页不见了？”小安的弟弟喊道。“撕这页的人真是没有公德心啊！他撕了，那我们怎么继续读？真讨厌！”小安气得火冒三丈，转身走向他的房间。

回到房间后，小安无意中看到墙壁上贴着的那一张插图。那张插图是那天他在图书馆里从一本书上撕下来的。他想到这里，不禁感到十分后悔。他终于体会到看书的人发现时会有多么生气！小安决定第二天就把这一张插图带去图书馆，告诉图书管理员他所做的事。

第二天一大清早，小安就来到图书馆。他低下头，向图书管理员认错，并把那张插图交还给图书管理员。他也赔钱给管理员。图书管理员原谅了他，并夸他是一个知错能改的好孩子。

王龄萱 - Ong Ling Xuan
6 Diligence

《雨中的友情》

放学时，天空正下着倾盆大雨。雨哗哗地下着，在天地间织起了一张密密的大网。同学们撑着伞，踩着路面的积水走路回家。文光忘了带伞，他站在食堂的一角，看着同学们一个又一个地走出了校门，不禁叹了一口气。

当志成正要走路回家时，他看见文光站在一边看着同学们。志成猜文光一定是没有带伞，就想要帮他，可是他想起早上跟文光吵架的事……志成心想：刚才是我不对，他应该不想和我一起走回家吧？但是，如果我不送他回家，他会被雨淋湿……

想到这里，志成看见文光正要冒雨走回家，就马上走上前，拍了拍他的肩膀。“文光，我知道你还在生我的气，但是让我送你回家吧！我不想看到你被雨淋湿。”志成对文光说。文光听了，犹豫了一下，最后点了点头答应了。

风呼呼地吹着，雨哗哗地下着，志成和文光一起走回家。这时，文光发现志成一边的衣服好像湿了，就马上对他说：“志成，伞歪了。”志成笑眯眯地说：“没歪呀！”文光感到奇怪，说：“明明是歪向我这边的！”志成微微一笑，没有说话，继续撑着伞往前走。

到了组屋楼下，文光发现志成半边衣服都湿透了。志成冷得全身发抖，一连打了好几个喷嚏。“志成，你快回家换件衣服吧！”

“你有被雨淋湿吗？”志成关心地问文光。

“没有啊，你那把伞把我整个遮住了！”文光回答。

“那个……刚才吵架是我不对，我不应该向你大喊的。”文光向志成道歉。

“不，我也有不对的地方。对不起！”文光说。

志成微笑着问：“我们和好了，对吧？所以我们还是好朋友，对吗？”文光点了点头。他们俩微微一笑，一起走进电梯，有说有笑地回家去。

庄倚瑄 - Chng Yi Xuan
6 Diligence

《远亲不如近邻》

“铃……”放学铃声响了，同学们一窝蜂地冲出课室。下午的太阳像一个金色的大火球，热得人直冒汗。我想到妈妈所准备的美味可口的午餐，肚子就饿得咕噜咕噜地叫起来。于是，我踏着轻快的脚步回家去。

到了家门口，我开心得手舞足蹈，心想：太好了！可以吃午餐了！我满怀期待地敲着门，但是无人回应，门内一点动静也没有。忽然，我想起妈妈说她会出门去剪头发。于是，我就打开书包，想把钥匙拿出来。但是，我找了半天，还是找不到钥匙！我把书包翻了个底朝天。那时，我才发现钥匙不见了！我急得像热锅上的蚂蚁——团团转。

我感到非常后悔。为什么我这么粗心？我叹了一口气。我的粗心大意让我吃不到最喜欢的午餐。我的肚子好饿啊！怎么办？我蹲坐在门前，感到不知所措。

这时，邻居阿姨刚好回来了。她看到缩在角落的我，关心地问：“小明，你为什么坐在这里？”听到了邻居的问话，我把事情的经过一五一十地说出来。邻居就邀请我到她家去吃午餐、做功课、等妈妈回来。

一走进屋里，我看到桌上摆着美味可口的食物。我感激地对邻居说谢谢，然后就津津有味地吃了起来。这些食物感觉比妈妈煮的更好吃！吃完丰盛的食物后，我拿出功课用心地做。

不久，门外响起敲门声。阿姨打开门一看，是妈妈来了！原来邻居阿姨打电话告诉妈妈，我在她的家，并告诉妈妈不要担心。妈妈看到我，把我骂得狗血淋头，因为我太粗心了。如果邻居阿姨没有看见我，我就得在门前坐一整天了。我低下了头，真想挖个地洞钻进去。

突然，妈妈看到我的口袋里好像有一个银色的东西。原来钥匙一直在我的口袋里面！唉！

经过了这件事，我学到了我不应该那么粗心。最重要的是，我终于明白，俗话说，“远亲不如近邻”，这句话说得一点也没错。

马颖庭 - Vionna Mah Yinting
6 Diligence

《救猫记》

星期天早上，爸爸妈妈带我和弟弟去动物园玩。刚走到组屋楼下，我们就看到地上有一只受伤的小猫。它躺在地上，一条腿还流着血。这只猫对着我“喵喵”叫，好像在向我求助似的。我看了看四周，看到不远处有个年轻的小男孩正要拿着石头扔向小猫。我气呼呼地叫道：“不要！”听到了我的叫声，他满脸通红，只想到“三十六计，走为上计”，便拔起腿来，飞一般地逃跑。

花猫身上有着黄、黑、白三色相间的柔软细毛，像披了一件彩衣。猫一直舔伤口，还不时发出微弱的叫声，抬起头可怜巴巴地望着我，看了真令人心疼。“这可怎么办啊！”我和弟弟都急哭了。

我和弟弟在原地陪伴着小猫，而爸爸则赶紧到车上拿药箱。他打开药箱，先用酒精帮小猫洗了一下伤口，然后拿出白纱布和红药水，先给小猫的右腿涂了一点红药水，再用白纱布小心翼翼地把伤口包扎起来。这时，“喵”小猫发出撕心裂肺的叫声，我们每个人都为小猫捏了一把汗。

过了不一会儿，邻居林阿姨刚好经过，露出着急的神情，似乎正在寻找什么似的。在我们追问之下，我们才发现原来小猫今早走失了，它的主人就是林阿姨。林阿姨看见我们救了她家的小猫，非常感谢我们。

过后，我们抱着愉快的心情出发去动物园玩。今天我非常快乐，因为我帮助了一只活泼可爱的小猫。

姚煜琳 - Yeo Yu Lin
6 Diligence

Malay Compositions

Cita-Cita Saya

Saya bercita-cita mahu menjadi seorang ahli bomba. Saya mahu bekerja di balai bomba. Saya mahu menjadi ahli bomba kerana saya mahu menyelamatkan orang dan memadamkan api.

Saya akan belajar dengan gigih untuk mencapai cita-cita saya. Ibu bapa saya mendorong saya untuk menjadi cemerlang dalam pelajaran.

Saya juga harus bersenam dan makan makanan yang berkhasiat untuk menjaga kesihatan saya. Hal ini kerana ahli bomba perlu menggunakan banyak tenaga untuk mengangkat hos pemadam api yang berat.

Selain itu, ahli bomba juga perlu memakai baju dan kasut kalis api serta topi keledar untuk keselamatan diri. Saya tidak sabar untuk memandu lori bomba yang besar.

Nor Haizad bin Nor Iwan
2 Brilliance

Guru Saya

Nama guru kesayangan saya Cikgu Sujinah. Beliau mengajar saya mata pelajaran bahasa Melayu.

Guru saya pemurah dan cantik. Beliau bertudung dan bercermin mata. Pengajaran beliau sangat seronok kerana beliau mengadakan kuiz dan kerja berkumpulan.

Adiwira kegemaran Cikgu Sujinah ialah Wolverine iaitu watak dalam Komik Marvel. Beliau juga gemar mendengar lagu-lagu rok. Makanan kegemarannya ialah nasi ayam goreng. Beliau suka akan warna hijau.

Saya sayang akan Cikgu Sujinah kerana beliau suka memberi kami hadiah. Beliau selalu berpesan kepada murid-muridnya supaya rajin belajar dan jangan putus asa.

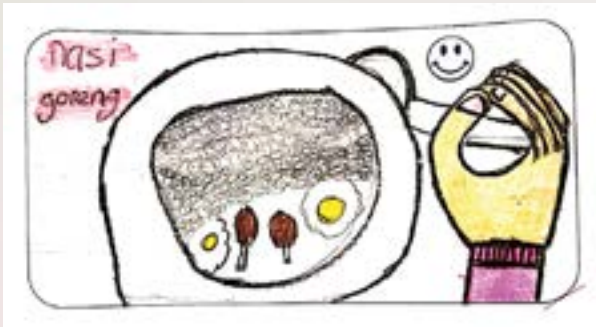
Nurizzah Faqihah binte Mohammed Affendy
2 Brilliance

Makanan Kegegaran Saya

Makanan kegegaran saya ialah nasi goreng. Ibu saya pandai memasak nasi goreng. Nasi goreng yang dimasak oleh ibu saya sungguh lazat. Saya sekeluarga suka memakan nasi goreng pada setiap hujung minggu.

Setiap hari Sabtu, saya akan mengikut ibu saya ke pasar raya untuk membeli bahan-bahan untuk memasak nasi goreng. Nasi goreng ini dimasak dengan menggunakan bawang merah, bawang putih, telur, daging dan nasi putih. Ibu akan menghidangkan nasi goreng dengan ayam goreng berempah.

Saya boleh menghabiskan dua pinggan nasi goreng yang dimasak oleh ibu saya. Saya juga suka meratah ayam goreng berempah yang rangup dan garing.

Putri Siti Hayfa Lyssa binte Zulkiffli
2 Confidence

Datuk dan Nenek Saya

Nama datuk saya Salani. Dia sudah meninggal dunia semasa saya masih kecil. Dahulu, datuk saya bekerja sebagai seorang posmen. Jika saya merindui datuk saya, saya akan menziarahi kuburnya.

Nenek saya pula bernama Mariam. Dia berumur enam puluh tahun. Dia suka memasak. Pada masa lapang, dia akan membuat kek dan kuih.

Saya sangat sayang akan datuk dan nenek saya. Mereka selalu menasihati saya supaya rajin belajar dan jangan lupa solat.

Muhammad Rizqi Bin Mohamad Nizam
2 Diligence

Boneka Kegegaran saya

Ini boneka kegegaran saya. Namanya Tompok. Tompok berwarna biru dan hijau. Matanya berwarna hitam dan hijau.

Mak cik saya menghadiahkan Tompok kepada saya ketika saya berumur tujuh tahun. Saya akan selalu bermain-main dengan Tompok selepas pulang dari sekolah. Pada waktu malam, Tompok akan tidur di sebelah saya. Jika saya gembira, saya akan peluk Tompok. Saya sayang akan Tompok.

Hana Umairah Binte Muhommad Sumali
2 Faith

Lawatan Ke Taman Haiwan

Cuaca pada sembilan Mei yang lalu sungguh berangin. Saya, kawan-kawan dan guru kelas saya telah pergi ke Taman Haiwan Singapura. Kami ke sana dengan menaiki bas sekolah.

Semasa di sana, kami melihat bermacam-macam binatang seperti singa, harimau, orang utan, dugong dan zirafah. Kami juga menonton pertunjukan haiwan 'Splash Safari'. Singa laut itu pandai mengimbang bola di hidungnya.

Selepas itu, kami pergi ke 'RepTopia'. Kami melihat berbagai-bagai jenis reptilia dan amfibia seperti ular, katak, kura-kura dan biawak. Saya juga mengambil gambar bersama-sama dengan Cikgu Tan, Haya dan A'isyah.

Sebelum pulang ke sekolah, kami makan di sebuah restoran di zoo itu. Kami berasa sangat gembira dan berharap dapat ke sana lagi.

Raudhatul Jannah binte Luqman Nurhakim
2 Faith

Terjatuh

Pada satu hari, Syena dan Melissa berjalan ke sekolah bersama-sama. Mereka sangat teruja dan besar hati. Mereka berbual-bual sambil berjalan. Melissa dan Syena berjalan di tepi jalan raya. Mereka tersenyum. Tiba-tiba, Syena ternampak seseorang terjatuh di hadapan mereka.

"Aduh, sakitnya lutut saya!" kata Nabil.

Mereka terkejut apabila mereka ternampak kawan mereka. Nabil sangat kecil hati kerana murid-murid yang berjalan di sebelahnya tidak menolongnya. Dia menangis.

Zaid terperanjat apabila Syena dan Melissa menolongnya. Syena mengambil plaster dari begnya dan meletakkan plaster itu pada lutut Zaid.

"Nabil, jangan risau, kita akan tolong," kata Melissa.

Mereka meletakkan plaster pada lutut Nabil. Nabil berbesar hati apabila mereka membantunya.

"Terima kasih Syena dan Melissa," kata Nabil.

Cikgu Ayra sangat teruja apabila melihat murid-muridnya menolong satu sama lain. Beliau mengucapkan syabas kepada Syena dan Melissa. Lutut Nabil masih sakit tetapi dia berasa lega kerana lukanya sudah ditutup dengan plaster.

Melissa dan Syena mempelajari bahawa mereka mesti mempunyai sikap tolong-menolong. Pasti, mereka juga akan menerima pertolongan semasa kecemasan kelak. Melissa, Syena dan Nabil pun berjalan ke sekolah bersama-sama.

Shahidah Amirah Binte Shamsul
3 Aspiration

Perbuatan yang Ikhlas

Pada pagi yang ceria, Budi bersarapan bersama ibu dan ayahnya. Ibu menyediakan roti nutella untuk mereka. Budi berasa teruja kerana roti nutella makanan kegemarannya. Mereka bersarapan supaya tidak lapar. Jam menunjukkan pukul 6.50 pagi.

Selepas bersarapan, Budi berjumpa dengan Ali. Mereka berjalan bersama-sama. Semasa mereka berjalan, mereka ternampak Mak Cik Sarah terjatuhkan banyak buah-buahan. Mereka berasa terkejut. Mak Cik Sarah berasa sedih kerana kebanyakan buah-buahannya hancur.

Budi dan Ali pun dengan segera memungut beberapa buah-buahan yang masih baik dari lantai lalu meletakkannya ke dalam beg plastik. Budi mengangkat beg plastik itu ke rumah Mak Cik Sarah. Mereka menemani Mak Cik Sarah ke rumahnya di blok 610A. Mereka bersyukur kerana Mak Cik Sarah tidak cedera. Mak Cik Sarah gembira kerana Budi dan Ali telah membantunya. Beliau memuji mereka.

Selepas menolong Mak Cik Sarah, mereka berjalan ke sekolah. Budi melihat jam tangannya Mereka sudah lewat ke sekolah. Mereka takut kalau Cikgu Zaid akan memarahi mereka.

Mereka sampai di sekolah pada pukul 7.40 pagi. Mereka menerangkan kepada Cikgu Zaid tentang perkara yang telah berlaku. Cikgu Zaid memaafkan mereka kerana mereka telah melakukan suatu perbuatan yang ikhlas.

Inas Zara Binte Muhammad Isa
3 Confidence

Lawatan Ke Taman Haiwan

Pada cuti sekolah bulan Jun, Ziana dan keluarganya telah pergi ke Taman Haiwan di Mandai. Mereka mahu meluangkan masa bersama keluarga. Ibu pergi ke kaunter untuk membeli tiket. Ziana sangat teruja apabila dapat melihat haiwan-haiwan di taman haiwan itu.

Ziana dan keluarganya juga dapat menunggang gajah. Ziana berasa teruja dan gementar pada masa yang sama. Ibu memetik gambar Ziana di atas gajah untuk disimpan sebagai kenangan. Selepas itu, Ziana turun dari gajah itu. Seorang penjaga haiwan memberikan gajah itu sebiji pisang. Ziana juga telah cuba untuk memberikan gajah itu pisang.

Kemudian, Ziana dan keluarganya pergi ke kandang orang utan. Pada masa itu, ada sesi mengambil gambar dengan orang utan. Mereka memetik gambar dengan seekor orang utan untuk disimpan sebagai kenangan. Juru kamera berkata, "Sedia? Satu, dua, tiga, senyum!"

Ziana dan keluarganya pun senyum. Mereka sangat besar hati.

Selepas itu, Ziana dan keluarganya ke kandang monyet pula. Ziana sangat lapar. Dia bertanya ibunya jika mereka membawa makanan.

"Ibu, Ziana sangat lapar. Ada makanan?" Ziana bertanya.

Ibu berkata, "Ada. Ambillah, ibu berikan Ziana biskut."

"Terima kasih, ibu. Eh, monyet itu lapar! Boleh saya berikan makanan kepada monyet itu?" tanya Ziana.

"Tidak boleh!" ayah dan ibu Ziana menjerit. Ayah menerangkan bahawa memberikan monyet makanan boleh membuatnya jatuh sakit.

Tidak lama selepas itu, Ziana sekeluarga balik ke rumah. Walaupun Ziana berasa penat, dia berbesar hati kerana dapat meluangkan masa bersama keluarganya.

Mercado Julia Avelin Estoque
3 Confidence

Membantu Orang Lain

Jam menunjukkan pukul tujuh pagi. Pada pagi yang ceria itu, Ahmad bersarapan bersama ibu dan ayahnya. Ibu Ahmad menyediakan roti kaya untuk mereka. Ahmad berasa seronok kerana dapat makan bersama keluarganya. Mereka bersarapan supaya mereka bertenaga untuk melakukan tugas-tugas seharian.

Selepas bersarapan, Ahmad berjumpa dengan Zaid di kolong blok sebelum berjalan kaki ke sekolah bersama-sama. Semasa mereka sedang berjalan, mereka ternampak Mak Cik Siti terjatuh. Mak Cik Siti merupakan jiran mereka. Buah-buahan di dalam beg plastik Mak Cik Siti bertaburan di atas lantai. Ahmad dan Zaid terkejut apabila melihat kejadian itu. Mereka juga berasa susah hati apabila melihat Mak Cik Siti yang kelihatan sedih.

Ahmad dan Zaid bergegas ke arah Mak Cik Siti lalu memungut buah-buahan yang bertaburan. Mereka memasukkan buah-buahan itu ke dalam beg plastik. Kemudian, Ahmad dan Zaid menemani Mak Cik Siti pulang ke rumahnya di blok 610A. Mak Cik Siti memuji sikap baik budi Ahmad dan Zaid. Mereka tersenyum malu. Sebelum beredar, mereka menyalami Mak Cik Siti.

Beberapa minit kemudian, kedengaran bunyi loceng sekolah. Ahmad dan Zaid masih dalam perjalanan ke sekolah. Mereka sedar bahawa mereka sudah terlewat ke sekolah. Mereka berasa takut kerana mereka pasti akan dimarahi oleh guru disiplin. Sebaik sahaja mereka sampai di pagar sekolah, seorang guru bertanyakan sebab mereka terlewat. Mereka pun menerangkan tentang perkara yang telah berlaku.

Pada keesokan harinya, semasa perhimpunan sekolah, pengetua sekolah telah memanggil Ahmad dan Zaid naik ke atas pentas. Beliau memuji mereka di hadapan khalayak ramai kerana telah menolong seseorang warga emas. Mereka berasa sungguh besar hati.

Muhammad Shakir Bin Muhammad Zarifi
3 Confidence

Tali Kasut

Pada pagi itu, Laila sedang bersiap-siap untuk ke sekolah.

“Saya tidak sabar untuk ke sekolah!” kata Laila.

Laila menyikat rambut sambil melihat cermin. Dia berasa sangat teruja. Dia memakai uniform sekolahnya yang berwarna biru.

Laila lalu mengikat tali kasutnya. Dia sudah bersedia untuk ke sekolah. Dia sungguh gembira.

“Ibu, saya pergi dahulu ya,” kata Laila.

“Jangan lupa beg sekolah, Laila,” kata ibu.

Laila berjalan ke kantin dan ternampak ada seorang budak perempuan sedang menangis. Laila bertanya budak perempuan itu.

“Mengapakah awak menangis?” kata Laila.

“Saya tidak tahu cara-cara mengikat tali kasut saya,” kata Ana sambil tersedu-sedu. Laila memujuk Ana dan mengikatkan tali kasutnya.

Selepas itu, Laila menolong Ana membeli makanan di kedai. Laila memimpin tangan Ana. Ana menunjukkan Laila kedai yang dia hendak pergi. Laila dan Ana berasa gembira. Mereka pun makan bersama-sama.

Nurjannah Binte Muhammad Hafiz
3 Confidence

Perbuatan yang Baik

Pada pagi itu, Nina bersiap-siap untuk pergi ke sekolah. Dia tidak sabar untuk ke sekolah dan berjumpa dengan kawan-kawannya. Nina menyikat rambutnya sambil melihat cermin. Dia merasa sangat teruja. Dia memakai uniform sekolahnya.

Kemudian, Nina duduk di atas kerusi dan mengikat tali kasutnya. Ibu Nina berasa besar hati kerana Nina dapat mengikat tali kasutnya sendiri. Nina tergesa-gesa untuk pergi ke sekolah. Dia sangat gembira. Ibu Nina memegang beg sekolah untuk Nina.

“Saya pergi ke sekolah dahulu, ibu,” kata Nina.

Pada waktu rehat, Nina berjalan di kantin. Tiba-tiba, dia terdengar ada seorang budak perempuan menangis. Nina pergi ke arah budak perempuan itu. Budak itu menerangkan bahawa dia tidak tahu mengikat tali kasutnya. Dengan tidak membuang masa, Nina mengikat tali kasut budak itu.

“Terima kasih, nama saya Nabila,” kata Nabila.

Nina memimpin tangan Nabila. Nina membeli nasi lemak untuk Nabila. Mereka makan bersama-sama. Nina dan Nabila berasa teruja dan gembira.

Nuriffah Faiqah Binte Mohd Affendy
3 Diligence

Kejutan Buat Datuk

Pada hari Rabu, Hana, Ashriq dan Adam melihat kalendar mereka. Hari lahir datuk akan tiba tidak lama lagi.

Hana berkata, “Mari kita merancang majlis hari lahir datuk. Kita sambut hari lahir datuk di rumah kita.”

Ashriq dan Adam bersetuju.

Pada hari sebelum majlis hari lahir datuk, Hana, Ashriq dan Adam mahu membuat kek berperisa susu. Ashriq sedang menggaul adunan kek. Tiba-tiba, Hana dan Adam mula berebutkan senduk. Mereka bergaduh kerana mereka mahu menggaul adunan. Kemudian, bahan-bahan menjadi berselerak dan adunan kek tertumpah!

“Alahai!” kata Ashriq.

“Saya akan beritahu ibu!” kata Hana.

Ibu memasuki dapur dan menasihati Hana. Ashriq dan Adam meminta maaf antara satu sama lain. Mereka juga meminta maaf kepada ibu. Kemudian, mereka meminta bantuan ibu untuk membuat dan menghiaskan kek. Kek itu kelihatan cantik. Setelah itu, mereka pun mengemas dapur bersama-sama.

Di majlis hari lahir datuk pada keesokan hari, Hana, Ashriq dan Adam serta ahli keluarga mereka menyanyikan lagu hari lahir untuk datuk. Mereka juga mengambil gambar bersama-sama. Kemudian, datuk memotong kek yang dibuat oleh Hana, Ashriq dan Adam. Datuk besar hati dengan kejutan majlis hari lahirnya itu.

Rizqin Nufaisah Binte Remy
3 Empathy

Sajak - Ibu

Ibu

Kamu adalah ratu hatiku

Ibu

Kami berasa besar hati apabila ibu berada di sisi

Ibu

Terima kasih kerana menjaga kami hingga kini

Ibu

Kami beruntung mendapat ibu yang cantik seperti bidadari

Ibu

Kami mendoakan agar ibu panjang umur dan tersenyum selalu

Ibu

Terima kasih telah membesarkan kami dan berada di sisi kami

Ibu

Terima kasih kerana mendidik kami agar tahu membezakan antara yang baik dan yang buruk

Kami sayang akan ibu

Kumpulan Gemilang:
El Wira Rizky Aidil Aqasha Bin Abdullah, Siti Nurzawanah Binte Selamat (4 Aspiration)
Farah Irdina Binte Muhammad Fadhli, Nur Qurratu' Ain Binte Muhammad Rashid
(4 Diligence) Muhamamd Haziq Bin Shah Rudin (4 Empathy)

Berkelah Bersama Keluarga

Siti dan keluarganya hendak berkelah pada hujung minggu. Siti dan ibunya membuat persiapan untuk perkelahan itu. Mereka berkelah di Pantai East Coast. Mereka ke sana dengan menaiki MRT dan bas. Ibu dan Ayah Siti membawa banyak makanan, minuman dan juga tika. Ibu telah menyediakan sandwic dan burger.

Setibanya di sana, Siti dan adiknya, Ani, berasa gembira. Cuaca pada ketika itu cerah dan berangin. Ani bermain bola dan berbasikal. Siti pula berenang di laut. Malangnya, dia hampir lemas. Mujur ayah Siti ada di situ untuk menyelematkan Siti. Ani berasa seronok walaupun agak penat.

Setelah seharian berkelah di sana, Siti sekeluarga membuat keputusan untuk pulang kerana hari hampir senja. Mereka pulang ke rumah pada pukul enam petang. Siti dan Ani terlena ketika dalam perjalanan pulang ke rumah. Mereka gembira kerana dapat meluangkan masa bersama keluarga.

Nur Fahmi Bin Abdullah
4 Aspiration

Sambutan Hari Sukan di Sekolah

Para penonton dan juga peserta telah berada di Stadium Bukit Gombak sejak pukul sembilan pagi. Perlumbaan lumba lari akan bermula tidak lama lagi.

Para pelumba lari telah bersedia untuk memulakan perlumbaan. Mereka berasa gementar di garisan permulaan. Mereka mula berlari setelah mendengar bunyi hon yang kuat. Pada mulanya, Ali berlari di hadapan sekali. Tiba-tiba, dia jatuh tersungkur. Ali bangun dengan segera dan berlari dengan laju agar dia dapat memenangi perlumbaan itu.

Akhirnya, Ranjit yang sampai ke garisan penamat. Ranjit kesukaan kerana dia telah berjaya menjadi johan dalam perlumbaan seratus meter itu.

Aafreen Nausheen Binte Muhammad Rafiq
4 Brilliance

Salah Sangka

Bella dan abangnya, Annas sedang membuat tugas yang diberikan oleh Cikgu Liza petang tadi. Jam menunjukkan pukul sebelas malam. Ibu dan ayah mereka telah masuk ke bilik untuk tidur.

Bella dan abangnya terdengar suara orang berkata-kata dari bilik sebelah. Mereka berasa hairan kerana setahu mereka, ibu dan bapa sudah tidur. Mereka masih berada di ruang tamu untuk menyelesaikan kerja dengan tenang.

Tugas yang diberikan pada hari itu sungguh mencabar. Mata mereka tertumpu pada skrin komputer dan jari-jemari mereka tidak henti-henti menaip jawapan yang perlu dihantar pada keesokan hari. Fikiran mereka masih terganggu memikirkan bunyi yang datang dari bilik sebelah.

Bella bertekad untuk memberanikan diri untuk membuka pintu bilik tersebut. Abangnya bersetuju. Mereka pun membuka pintu itu dengan perlahan-lahan. Setelah mereka menjenguk ke dalam bilik itu, mereka menarik nafas lega.

Rupa-rupanya, ada sebuah radio kecil yang tidak dimatikan di dalam bilik itu. Bella dan abangnya Annas ketawa terbahak-bahak kerana geli hati.

Muhammad Nabil Bin Muhammad Fizul
4 Brilliance

Teknologi Di Sekolah

Pada pagi itu, Cikgu Laila membawa murid-murid 4C ke makmal komputer untuk membuat blog tentang haiwan yang hampir pupus. Budi membuka pintu makmal lalu diikuti oleh Ana. Murid-murid melangkah masuk ke dalam makmal dengan hati yang girang. Mereka besar hati kerana mereka dapat menggunakan komputer. Ana dan Budi berjalan dengan senyap ke meja masing-masing.

Di dalam makmal, murid-murid mendengar arahan Cikgu Laila. Mereka berasa teruja untuk menyiapkan blog. Ana dan Budi berbincang dengan satu sama lain. Mereka ambil berat tentang projek tersebut.

Budi cuba cari jalan untuk membuat blog itu menggunakan komputer. Tiba-tiba Budi mati akal kerana dia tidak tahu membuat langkah seterusnya.

“Eh! Apa yang harus saya lakukan?” kata Budi dalam hatinya.

Budi berasa risau dan keliru. Dia menekan kekunci berkali-kali. Dia bingung. Nasib baik Ana mendekatinya untuk menghulurkan bantuan. Budi besar hati kerana Ana sudi menolongnya. Ana memang seorang murid yang murah hati dan suka membantu rakan-rakannya.

Ana mengajar Budi cara-cara untuk membuat tugas seterusnya. Ana juga menunjukkan cara-cara yang betul untuk membuat blog. Budi berterima kasih kepada Ana kerana telah membantunya. Mereka berasa seronok semasa membuat kerja kumpulan pada pagi itu.

Muhammad Imran Tan Bin Muhammad Ridhuan Tan
4 Confidence

Menghulurkan Bantuan

Pada suatu hari, semasa Azik dalam perjalanan pulang ke rumah, hujan turun dengan lebat dan angin bertiup dengan kencang. Tiba-tiba, Azik ternampak jirannya, Nek Amirah tersandung seketul batu lalu terjatuh. Buah-buahan di dalam plastik yang dibawanya bertaburan di lantai.

Azik berasa kasihan akan Nek Amirah. Azik segera memungut buah-buahan yang bertaburan dan meminjamkan payungnya kepada Nek Amirah. Azik ingin segera pulang kerana hujan semakin lebat. Nek Amirah amat terharu atas bantuan Azik. Dia memberi Azik sebiji epal sebagai tanda terima kasih. Namun, Azik menolak ganjaran itu lalu berlari pulang.

Pada keesokan hari, pengetua sekolah membuat pengumuman semasa perhimpunan di dewan sekolah. Azik dipanggil oleh pengetua untuk naik ke atas pentas.

“Tahniah Azik! Kamu seorang pelajar yang baik hati. Kamu sudi menolong orang lain yang dalam kesusahan. Kami amat bangga akan kamu,” kata pengetua.

Murid-murid di dewan memberi tepukan gemuruh kepada Azik. Mereka juga ingin menjadi seperti Azik. Azik besar hati sambil tersenyum bangga.

Muhammad Azfarsya Bin Shaiful Yazid
4 Diligence

Pengalaman Yang Berharga

Minggu lepas, Budi dan keluarganya menyewa chalet berdekatan dengan Pantai East Coast. Mereka pergi semasa cuti sekolah. Budi teringin untuk memancing dan berehat bersama keluarganya. Chalet di East Coast ialah tempat yang sesuai untuk mereka sekeluarga berehat.

Apabila mereka tiba di chalet, matahari tersenyum riang hingga membuatkan Budi berasa teruja dan ghairah. Budi tidak sabar untuk memancing bersama ayahnya di jeti. Dia tidak sabar untuk menangkap ikan yang besar untuk makan malam. Budi bersungguh-sungguh memancing. Ini membuatkan ayahnya senang hati melihatnya. Tiba-tiba, Budi terasa jorannya ditarik dengan kuat.

“Wah, saya sudah dapat ikan, ayah!” teriak Budi dengan gembira.

Budi cuba menarik joran itu tetapi ikan yang ditangkapnya terlalu kuat. Namun, Budi tidak putus asa. Dia cuba dan cuba lagi hingga berjaya.

Dengan nafas yang tercungap-cungap, Budi berkata, “Ayah, ikan ini terlalu pantas!”

Ayah tersenyum lebar lalu menolong Budi menarik jorannya. Akhirnya mereka berjaya juga. Budi berasa bersyukur dengan penangkapannya.

Budi dan ayah kembali ke chalet dan tidak sabar untuk membakar ikan yang telah ditangkap tadi. Ibu Budi juga besar hati. Beliau menyediakan tempat memanggang. Ayah Budi meletakkan ikan di atas jaringan lalu membakar ikan menggunakan api yang sedarhana. Selepas dua puluh minit, ikan sudah siap dimasak. Budi dan keluarganya duduk semeja dan menikmati makan malam dengan hati yang tenang.

Nur Falisha Binte Muhammad Fazli
4 Diligence

Si Abu Hilang!

“Ngiau, ngiau,” bunyi suara kucingku seolah-olah memanggilku di ruang tamu.

Sebaik sahaja aku terdengar ngiauan itu, aku segera ingin mendapatkan Abu. Malangnya, Abu tiada di ruang tamu. Aku menuju ke bilikku pula. Aku mencarinya di bawah katilku. Abu tiada di situ. Abu juga tiada di dalam almari! Aku mula panik.

Aku berlari ke dapur untuk memberitahu ibu tentang kehilangan Abu. Ibu terus mematikan api dapur dan semua alat elektrik di dapur. Ibu berhenti memasak. Ibu ke balkoni untuk mencari Abu tetapi Abu tiada di situ. Kemudian, ibu ke tandas untuk mencari Abu tetapi Abu masih hilang.

Tiba-tiba, ibu masuk ke dalam biliknya. Ibu menjenguk di bawah katil. Ibu ternampak Abu bersembunyi di situ! Rupa-rupanya, Abu tidak mahu mandi. Aku menarik Abu keluar dari bawah katil ibu untuk memandikannya.

Kalau aku membawa Abu ke tandas, Abu akan melarikan dirinya sekali lagi. Ibu bercadang untuk memberi Abu makanan sebelum membawanya ke tandas. Aku bersetuju dengan cadangan ibu.

Pada waktu malam, Abu hilang sekali lagi! Kali ini, aku tidak berasa panik! Aku terus ke bilik ibu. Sewaktu aku menjenguk di bawah katil ibu, aku dapati Abu tiada di situ! Aku cuba mencari Abu di dapur. Mujur, Abu ada di situ!

“Abu! Jangan lari lagi, boleh?” aku berkata kepada Abu sambil membelainya.

Abu memandanguku sambil mengiau. Tidak lama kemudian, aku pun terlelap di sebelahnya.

Nayla Ariana Binte Mohamad Yasin
4 Empathy

Menjaga Kebersihan di Tempat Awam

Cuaca pada hari Ahad sangat cerah. Angin bertiup sepoi-sepoi bahasa. Kelihatan ramai pelanggan berada di Pusat Penjaja Senja. Suasana di sana sungguh riuh-rendah dan meriah.

Di Pusat Penjaja Senja itu terdapat banyak gerai yang menjual makanan yang sungguh sedap. Adam dan ayahnya sedang beratur di hadapan gerai nasi ayam. Mereka memesan dua set nasi ayam goreng. Adam disuruh oleh ayahnya untuk mencari meja yang kosong. Adam melihat ke kanan dan ke kiri.

Tiba-tiba, Adam ternampak seorang pemuda beredar dari tempat duduknya. Pemuda itu tidak memulangkan dulang makanannya di tempat yang disediakan. Adam segera memanggil pemuda itu.

“Encik, tolong bersihkan meja dan pulangkan pinggan mangkuk di rak dulang,” kata Adam dengan sopan.

Pemuda yang bercermin mata itu menoleh ke arah Adam dengan perasaan geram. Pemuda itu tidak suka kesalahannya ditegur oleh seorang budak kecil. Pemuda itu memarahi Adam. Tangan Adam berpeluh dan lututnya menggeletar. Nasib baik ayah Adam tiba di tempat mereka tepat pada masanya. Adam yang kecut perut segera menyorok di belakang ayahnya.

Ayah Adam menasihati pemuda itu supaya menunjukkan sikap bertimbang rasa dan bertanggungjawab. Dia juga menunjuk ke arah poster SG Clean dan meminta pemuda itu mengikut arahan yang tertera di situ. Akhirnya, pemuda itu menyedari kesalahannya lalu meminta maaf. Dia pun meletakkan pinggan mangkuknya ke atas dulang lalu memulangkannya di tempat yang disediakan. Kejadian itu mengajar mereka tentang kepentingan menjaga kebersihan di tempat awam.

Nuriffah Nyla Binte Muhammad Farhan
5 Aspiration

Keciciran

Cuaca hari ini panas terik. Dahi Ana dan Nora berpeluh-peluh. Mereka baru sahaja keluar dari kawasan sekolah. Mereka menuju ke perhentian bas sambil berbual-bual.

Walaupun sudah sampai di perhentian bas, mereka masih bersembang tentang filem 'Ironman' yang sedang ditayangkan di pawagam. Ada seorang wanita sedang duduk di bangku sementara menunggu ketibaan bas. Wanita itu kelihatan baru pulang dari Pasar Raya NTUC. Di tepi wanita itu terdapat dua buah beg plastik yang berisi sayur-sayuran dan daging beku. Perbualan Ana dan Nora terganggu apabila kedengaran bunyi deringan telefon bimbit. Wanita tadi segera menjawab panggilan.

"Hah, kematian! Baiklah, nanti saya akan ke sana," kata wanita itu dengan nada yang sayu.

Air mata berlinangan di pipi wanita itu. Dia meletakkan telefon bimbitnya di atas ribanya. Kemudian, dia mengeluarkan sehelai tisu lalu mengelap air matanya. Kebetulan, bas bernombor 920 pun sampai. Wanita itu bergegas bangun untuk menahan bas. Dia juga terburu-buru mengeluarkan kad tambangnya lalu menaki bas itu. Tanpa dia sedar, telefon bimbitnya telah jatuh tercicir di lantai.

Ana yang mahu duduk di bangku yang diduduki oleh wanita tadi ternampak telefon bimbit tersebut.

"Eh, itu telefon bimbit wanita tadi!" kata Ana.

Malangnya, dia tidak sempat memberitahu wanita itu kerana bas sudah bergerak dan meninggalkan perhentian bas itu. Ana segera mengutip telefon bimbit tersebut.

"Nora, apakah yang harus kita lakukan?" tanya Ana.

"Kita boleh menunggu wanita itu kembali ke sini," jawab Nora.

Selepas beberapa minit berlalu, wanita tadi datang semula ke perhentian bas itu. Mereka pun memulangkan telefon bimbitnya. Wanita itu mengucapkan terima kasih kepada mereka. Ana dan Nora berasa besar hati sewaktu menerima pujian daripada wanita itu. Ana sentiasa ingat akan pesanan ibunya agar mengamalkan kejujuran.

Noor Arish Shakeel bin Noor Putra
5 Brilliance

Malang Tidak Berbau

"Hari ini sungguh indah untuk kita pergi berkhemah," kata Alisha.

Alisha tidak mahu pergi bersendirian lalu dia menghantar pesanan ringkas kepada rakan-rakannya untuk turut serta. Tidak lama kemudian, telefon bimbit Alisha berdering.

"Helo," jawab Alisha.

"Hai, Alisha. Kami bertiga telah membuat keputusan untuk pergi berkhemah dengan kamu," kata Qysya.

Alisha tersenyum girang. Di rumah masing-masing, mereka mengemas beg mereka dan berjumpa di perhentian bas. Mereka telah memutuskan untuk pergi ke Malaysia untuk berkhemah di Gunung Brinchang. Selepas lima jam menaiki kereta api, akhirnya, mereka tiba di destinasi mereka.

Mereka mendaki Gunung Brinchang hingga ke tapak perkhemahan. Setibanya di sana, mereka mendirikan khemah mereka. Mereka kemudian meletakkan beg dan beg tidur mereka ke dalam khemah tersebut. Angin pada waktu itu bertiup dengan kencang. Mereka berasa sejuk lalu masuk ke dalam hutan untuk mencari kayu. Qistina, Hailie dan Qysya pergi bersama-sama untuk mencari kayu manakala Alisha bercadang untuk pergi bersendirian. Selepas beberapa minit berlalu, Qistina, Hailie dan Qysya kembali ke tapak perkhemahan perkhemahan dan berharap untuk melihat Alisha di sana tetapi dia tidak ada di situ.

"Aaaaaahhhhhh!" jerit Alisha.

Rakan-rakannya terkejut apabila kedengaran jeritan Alisha.

"Itu suara Alisha. Dia mungkin dalam bahaya," kata Hailie dengan panik.

Qistina menelefon pihak polis. Apabila pihak polis tiba, mereka memberitahu polis perkara yang telah berlaku. Beberapa kumpulan polis telah dikerahkan untuk mencari Qysya di seluruh bahagian hutan. Selang beberapa jam kemudian, mereka terjumpa mayat manusia yang telah dibaham seekor binatang buas. Mereka meminta Qysya dan rakan-rakannya yang lain untuk mengikuti mereka bagi memberi kepastian mayat manusia itu milik Alisha.

"Itu kasut Alisha," kata Qysya sambil menahan sebak.

Mayat Alisha dibawa turun dan dihantar ke hospital berdekatan sebelum dipulangkan kepada keluarga Alisha. Pihak polis mengarahkan mereka untuk mengemas barang-barang perkhemahan mereka kerana tapak perkhemahan itu tidak selamat lagi. Dengan cepat mereka mengemas semua barang mereka dan pulang ke rumah. Di dalam kereta api, Qistina, Hailie dan Qysya menangis mengenangkan perkara yang telah berlaku.

Mereka telah pelajari suatu perkara yang sangat penting dari peristiwa itu. Mereka haruslah bersikap berhati-hati dan jangan ke hutan secara bersendirian. Selepas beberapa hari berlalu, mereka bertiga merasakan bahawa kehidupan mereka tidak lengkap kerana salah seorang daripada kawan baik mereka telah pergi buat selama-lamanya.

Putri Siti Zhulfa Qysya Binte Zulkiffli
5 Brilliance

Di Manakah Shakira?

“Murid-murid, bas sudah sampai. Sila ambil barang-barang kamu dan beratur dalam satu barisan,” kata Cikgu Siti kepada murid-murid kelas 5 Arif.

Murid-murid pun mengambil barang mereka lalu beratur dalam satu barisan dengan senyap. Mereka menaiki bas dengan teratur. Kemudian, mereka duduk dan memakai tali pinggang keledar. Oleh sebab Shakira tidak mahu duduk dengan sesiapa, dia meletakkan begnya di atas kerusi di sebelahnya. Dia suka duduk bersebelahan tingkap kerana dia mahu melihat pemandangan di sepanjang perjalanannya.

“Mengapakah bas kita tidak bergerak?” tanya seorang murid.

“Jalan raya ini sesak dengan kereta. Mungkin kita lambat sedikit,” jawab Cikgu Siti.

Beberapa minit kemudian, ada ramai murid yang sudah tertidur. Mereka berasa sangat bosan kerana bas bergerak dengan sangat perlahan.

Tiga puluh minit kemudian, mereka sampai di destinasi mereka. Cikgu Siti mengejutkan murid-murid yang tidur. Setelah mereka turun dari bas, mereka mendapati keadaan di situ agak lengang kerana tidak ada banyak orang. Cikgu Siti fikir tempat itu akan sesak dengan orang tetapi andaianya salah. Murid-murid melihat keadaan di sekeliling tempat itu. Mereka ternampak sebuah kedai permainan tradisional. Murid-murid bertanya kepada Cikgu Siti jika mereka boleh singgah ke sana terlebih dahulu untuk membeli permainan tradisional.

“Baiklah, saya benarkan kamu semua ke kedai ini selama lima minit sahaja. Faham?” kata Cikgu

Siti.

“Faham, Cikgu!” jawab murid-murid. Kegembiraan terpancar di muka mereka.

Murid-murid pun berlari ke kedai itu seperti kanak-kanak kecil. Mereka membawa duit mereka sendiri. Shakira berasa sangat gembira membeli peniup belon. Selepas dia membuat bayaran, dia bermain dengan belon itu.

“Shakira, jangan berjalan jauh dari sini, ya,” pesan Cikgu Siti.

Shakira tidak mendengar pesanan Cikgu Siti lalu berjalan ke arah yang lain. Dia tidak sedar bahawa dia telah berada jauh dari kelasnya. Cikgu Siti pun mengira jumlah murid-murid sebelum beredar dari situ.

“Eh, kita kekurangan seorang murid!” kata Cikgu Siti dengan perasaan cemas.

“Cikgu, tadi saya ternampak Shakira berjalan ke tempat lain,” kata Anaqi.

Cikgu Siti menyuruh salah seorang ketua darjah untuk menjaga murid-murid yang lain. Seorang lagi ketua darjah dan beberapa orang murid mengikut Cikgu Siti untuk mencari Shakira. Cikgu Siti berasa sangat risau.

“Harap-harap Shakira dalam keadaan selamat,” bisik hati Cikgu Siti.

Tiba-tiba, Anaqi terdengar tangisan seseorang. Bunyi tangisan itu seperti suara Shakira. Setelah Anaqi melaporkan perkara itu kepada Cikgu Siti, mereka segera menuju ke arah bunyi tangisan itu.

“Bukankah itu Shakira?” tanya Anaqi kepada Cikgu Siti.

Cikgu Siti mengganggukan kepalanya sambil bergegas ke arah Shakira. Cikgu Siti menanyakan sebab Shakira tidak bersama kawan-kawan sekelasnya. Shakira menangis sambil menjawab bahawa tumpuannya terganggu akibat leka bermain dengan belonnya. Dia meminta maaf kepada Cikgu Siti atas kesalahannya itu. Tidak lama kemudian, Shakira berhenti menangis dan mengikut Cikgu Siti untuk kembali bergabung dengan rakan-rakan sekelasnya. Sewaktu berjalan, Shakira berjanji kepada dirinya agar tidak leka dan sentiasa menurut arahan Cikgu Siti. Setelah kesemua murid berkumpul, mereka pun meneruskan perjalanan ke Taman Warisan Melayu.

Saffiyah Naurah Binte Shaik Daud
5 Brilliance

Lambat atau Bernasib Baik?

“Kring! Kring!” jam Muiz berdering.

Jam menunjukkan pukul 8.30 pagi. Muiz terperanjat apabila mereka melihat jamnya. Sekolah Muiz sudah bermula tetapi Muiz masih di dalam rumah. Muiz bergegas ke bilik mandi dengan berasa panik. Muiz seorang budak lelaki yang gemar menonton televisyen hingga larut malam. Oleh sebab itu, Muiz akan lupa untuk membuat tugas sekolah yang diberikan oleh guru-gurunya.

Selepas beberapa minit di dalam bilik mandi, Muiz memakai baju sekolahnya lalu mengambil begnya. Dia berjalan dengan pantas ke arah pintu rumah apabila ibunya memanggil namanya. Ibu Muiz telah menyiapkan bekalan untuk Muiz. Muiz mengambil bekalan itu daripada ibunya dengan kelam-kabut. Muiz pun keluar rumah dan bergegas turun ke bawah. Muiz terus mengeluarkan bekalan yang telah disiapkan oleh ibunya. Ibu Muiz membekalkannya dua keping roti. Muiz makan roti itu sambil bergegas ke perhentian bas.

Apabila tiba di perhentian bas, Muiz sudahpun menghabiskan roti itu dan mahu membuang plastik yang digunakan supaya tangannya tidak kotor. Apabila dia perasan bas belum lagi tiba, dia berlari ke kolong blok dan membuang plastik itu ke dalam tong sampah berdekatan. Dia menoleh ke belakang dan ternampak sebuah bas. Hari itu hari yang tidak bernasib baik untuknya kerana bas itu datang awal daripada biasa.

Sepuluh minit kemudian, sebuah bas pun tiba di perhentian bas itu. Bas itu sesak dengan orang tetapi Muiz tiada pilihan lain dan harus menaiki bas itu. Apabila dia menaiki bas itu, dia terus terasa panas dan lemas. Di dalam bas itu pun tidak ada tempat duduk. Muiz mula berpeluh-peluh. Dia mahu berdiri dekat dengan pintu supaya boleh keluar bas dengan lebih mudah.

Apabila Muiz cuba berjalan ke arah pintu, dia terlihat seorang budak lelaki yang meletakkan tangannya ke dalam beg seorang wanita. Kelakuan lelaki itu amat mencurigakan. Dia tidak mempunyai wajah yang serupa macam adik atau abang kepada wanita itu. Tiba-tiba, lelaki tersebut mengeluarkan dompet dari beg wanita itu.

“Ada pencuri di sini!” Muiz memekik dengan kuat.

Pencuri itu menendang Muiz apabila penumpang lain di dalam bas itu melihat ke arah mereka. Pencuri itu cuba untuk membuka pintu bas tetapi pemandu bas mengunci pintu tersebut. Penumpang lain menelefon polis. Penumpang lelaki yang lain bekerjasama untuk menghalang pencuri itu daripada menuruni bas. Akhirnya, Muiz cedera apabila pencuri itu menendangnya hingga mengakibatkan

kepalanya terhantuk sesuatu yang tajam.

Lima minit kemudian, pegawai polis dan ambulans tiba di tempat kejadian. Ramai orang menolong Muiz lalu membawanya ke dalam ambulans. Pegawai polis pula berjaya menangkap pencuri itu dan memulangkan dompet yang dicuri kepada wanita itu. Muiz sedar bahawa dia tidak seharusnya cuba untuk menangkap pencuri itu sendiri kerana perkara itu telah membuat dirinya tercedera.

Saffiyah Naurah Binte Shaik Daud
5 Brilliance

Peristiwa Di Pusat Penjaja

Cuaca hari itu sangat berangin. Angin bertiup sepoi-sepoi bahasa. Kelihatan banyak pengunjung berada di Pusat Penjaja Bukit Panjang. Suasana di sana pada hujung minggu itu sungguh riuh-rendah dan meriah. Hafis dan bapanya hendak makan malam di situ. Mereka telah tiba di pusat penjaja itu sejak pukul tujuh malam.

Hafis sedang mencari tempat duduk. Setelah berjalan selama lima minit mencari meja kosong, Hafis ternampak seorang lelaki telah meninggalkan pinggan dan mangkuknya di atas meja selepas makan.

“Serangga seperti lipas dan semut akan mengotori meja ini nanti,” bisik hati Hafis.

Meja itu tidak bersih untuk pelanggan lain. Hafis mengambil keputusan untuk menegur lelaki itu tetapi lelaki itu pula memarahi Hafis. Raut wajah lelaki itu sangat bengis dan dia mencekak pinggangnya. Lelaki itu tidak suka ditegur, lebih-lebih lagi daripada seorang budak kecil seperti Hafis.

Lelaki itu muka tembok dan tidak mahu mendengar teguran Hafis. Tidak lama kemudian, bapa Hafis datang ke arah mereka berdua dan cuba untuk menenangkan lelaki tersebut. Bapa Hafis juga menuding jari ke arah sebuah stesen mengembalikan dulang yang telah tersedia buat semua pelanggan.

Akhirnya, lelaki itu akur akan kesalahannya dan dia mengemaskan meja dan mengangkat dulangnya ke stesen yang disediakan. Lelaki itu juga meminta maaf kepada Hafis dan bapanya. Mulai hari itu, Hafis pelajari untuk bersikap bertanggungjawab dan mengembalikan pinggan dan mangkuknya ke tempat yang betul. Dia juga pelajari untuk menerima teguran dengan hati yang terbuka.

Muhammad Al-Faizaan Bin Jamadi
5 Confidence

Kejadian yang tidak disangka-disangka

“Eh, sudah pukul sembilan pagi! Alahai, saya lambat lagi!” kata Johan. Matanya terbeliak melihat waktu di jam dinding.

Johan bergegas ke bilik mandi dan bersiap-siap untuk ke sekolah. Johan tidak sempat untuk bersarapan lalu meminta ibunya menyiapkan bekalan untuknya. Setelah ibunya menyiapkan bekalan untuknya, Johan mengambil bekalan daripada ibunya sambil mengucapkan terima kasih. Tanpa berlembang, dia berlari ke perhentian bas. Malangnya, apabila dia sampai di perhentian bas itu, bas telah meninggalkan perhentian bas tersebut. Johan mula panik. Dia segera mengejar bas tersebut sambil menjerit agar pemandu bas tersebut memberhentikan bas yang dipandunya.

“Tunggu, tunggu! Jangan tinggalkan saya,” rayu Johan.

Mujurlah pemandu bas itu ternampak Johan. Beliau menghentikan basnya lalu menunggunya. Johan bergegas menaiki bas. Suasana dalam bas amat senyap tetapi sesak. Semua orang hanya berdiam sambil tunduk bermain telefon bimbit mereka.

Johan memandang sekelilingnya lalu ternampak seorang lelaki yang mencurigakan. Lelaki itu memakai kaca mata hitam. Johan perasan dia kerap cuba untuk memasukkan tangannya ke dalam beg wanita di sebelahnya.

“Apakah yang lelaki ini ingin lakukan? Tidak mungkin dia mahu mencuri dompet wanita itu, kan?” fikir Johan.

Dia teringat pesan ibunya untuk selalu bersangka baik terhadap orang lain. Dia kembali menundukkan kepalanya.

Dari sudut matanya, dia melihat lelaki itu meletakkan tangannya dengan perlahan-lahan ke dalam beg wanita itu untuk mengambil dompet wanita itu. Apabila Johan melihat perkara itu, dia terus menjerit, “Pencuri, pencuri!”

Dua penumpang lelaki yang berada di belakang pencuri itu terus bergelut dengannya. Mereka berjaya untuk menangkap pencuri itu. Dompet wanita itu pula dicampak dari tangan pencuri itu ke lantai. Johan berjalan ke arah dompet itu lalu mengutipnya dan bergegas keluar dari bas. Johan tidak ditangkap.

Malang sungguh nasib wanita itu. Bak kata pepatah, terlepas dari mulut buaya, masuk ke mulut harimau. Johan tersenyum sinis sambil berjalan ke sekolah.

Nyla Asfia Binte Mazlan
5 Confidence

Malang Tidak Berbau

Ring! Ring! Loceng sekolah berbunyi. Fifi pun keluar dari sekolahnya. Apabila dia sedang berjalan, dia ternampak datuknya, Tok Mail. Fifi tersenyum lalu bergegas ke arah datuknya.

“Apa khabar, Datuk?” tanya Fifi kepada Tok Mail.

Tok Mail terkejut apabila mendengar suara di belakangnya. Beliau pun menoleh ke belakang untuk melihat pemilik suara yang menyapanya. Pintu hati Tok Mail diketuk kegembiraan apabila melihat cucunya. Hubungan Tok Mail dan Fifi bagai isi dengan kuku.

Mereka berdua berjalan ke arah lampu trafik. Fifi melihat kedua-dua tangan datuknya. Dia beranggapan bahawa datuknya baru sahaja keluar dari pusat beli-belah. Fifi baru ingat mahu membantu datuknya apabila dia terlihat lampu trafik sudah bertukar warna.

“Lampu isyarat itu sudah bertukar warna. Mari kita seberang jalan, Datuk,” kata Fifi kepada Tok Mail.

Fifi dan Tok Mail menoleh ke kiri dan kanan jalan raya menyedari melintasi jalan raya tersebut.

Pada masa yang sama, ada sebuah kereta yang sedang meluncur laju ke arah mereka. Pemandu kereta itu sedang berbual di telefon bimbitnya.

“Ya, saya faham!” jerit pemandu itu kepada seseorang yang sedang dihubunginya.

Fifi dan datuknya yang masih melintasi jalan raya tidak menyedari bahawa ada kereta yang sedang bergerak laju ke arah mereka. Tiba-tiba, Fifi terdengar bunyi deruman kereta lalu segera menoleh ke kiri. Dia ternampak sebuah kereta yang sedang sedang dipandu laju menuju ke arah mereka.

“Datuk, ada kereta di situ!” jerit Fifi.

Pemandu kereta itu menekan brek dengan kuat apabila terpancang akan Fifi dan Tok Mail. Terdengar bunyi tayar berciut kuat. Kereta itu sempat diberhentikan tepat pada masanya. Namun, kereta itu tetap terlanggar kaki Tok Mail. Mata Fifi dan Tok Mail terbeliak. Tok Mail terkejut dan terasa seolah-olah sebahagian daripada nyawanya melayang. Akibat terlalu terkejut, beg-beg plastik yang dibawa Tok Mail terlepas daripada genggamannya. Barang-barang di dalam beg-beg tersebut bertaburan di atas jalan raya.

Pemandu kereta itu keluar daripada keretanya. Fifi ternampak pemandu tersebut memegang sebuah telefon bimbit.

“Encik otak udang? Mengapakah Encik menggunakan telefon bimbit ketika memandu kereta?” tanya Fifi dengan marah.

Pemandu itu berasa bersalah. Tiba-tiba, Tok Mail memegang dadanya dan meraung kesakitan. Beliau mengalami serangan jantung. Fifi tersentak apabila Tok Mail rebah lalu pengsan.

“Datuk! Datuk!” jerit Fifi dengan bimbang. Dia menggoyang-goyangkan tubuh datuknya.

Ada beberapa orang saksi di situ yang merakamkan video kecelakaan tersebut. Namun, ada juga saksi yang baik hati telah membantu untuk menelefon polis dan ambulans. Selang beberapa minit, ambulans tiba di tempat kejadian.

Paramedik memberikan rawatan kecemasan kepada Tok Mail sebelum mengusungnya ke dalam ambulans. Fifi yang menemani datuknya sepanjang perjalanan ke hospital tidak henti-henti berdoa agar datuknya selamat. Sesampainya di hospital, Fifi menunggu datuknya di luar bilik rawatan. Hatinya diselubungi kegelisahan dan dia asyik mundur-mandir di situ. Tidak lama kemudian, seorang doktor keluar dari bilik rawatan tersebut. Beliau memberitahu Fifi bahawa pasukannya telah mencuba sedaya upaya tetapi Tok Mail tidak dapat diselamatkan. Fifi mula menangis. Titis air matanya tergantung di dagunya.

Fifi berasa menyesal kerana tidak peka terhadap keadaan di sekelilingnya sehingga menyebabkan kematian datuknya. Dia berharap pemandu tersebut dikenakan hukuman yang tegas atas perbuatannya memandu secara cuai.

Nurnadhrah Indah Binte Rosman
6 Confidence

Beg Misteri

Suria muda mula memancarkan sinarnya. Ketika orang lain masih dibuai lena, Siti sudah pun berada di tengah-tengah hutan simpanan untuk mencari dan mengambil gambar burung ‘Hujan-hujan Merah’, seekor burung yang sering kelihatan di hutan tersebut. Siti mencari burung itu sambil mengambil angin di hutan simpanan itu.

Selepas beberapa minit, dia ternampak sehelai bulu merah. Dia terus mengeluarkan kameranya. Dia akhirnya menjumpai burung Hujan-hujan Merah itu bertenggek di sebatang dahan. Apabila dia sedang mengambil beberapa gambar burung itu, dia ternampak sebuah beg berwarna jingga tersandar di sebatang pokok yang besar.

Dengan perasaan curiga, Siti membuka beg tersebut. Alangkah terperanjatnya Siti apabila terlihat beberapa ekor kala jengking dari spesies yang jarang ditemui. Siti kagum melihat kala jengking yang cantik itu. Namun, Siti tidak menyedari bahawa kala jengking itu akan menyengatnya jika mereka berada dalam keadaan bahaya. Sengatan kala jengking itu boleh membawa maut!

“Wah, cantik sungguh kala jengking ini! Siapa agaknya yang meletakkan kala jengking ini di sini?” kata Siti sambil memerhatikan kala jengking itu dengan lebih dekat.

Tiba-tiba, salah seekor kala jengking itu merayap keluar daripada beg itu lalu menyengat kaki Siti.

“Aduh!” jerit Siti.

Siti meraung dengan kuat sambil memegang kakinya yang baru sahaja disengat oleh kala jengking itu. Kakinya terasa amat sakit.

Kebetulan, ada seorang wanita yang sedang mengembara di hutan simpanan itu. Dia sedang lalu di sebatang trek apabila dia terdengar jeritan Siti.

Dia berlari untuk mendapatkan Siti lalu bertanya kepadanya dengan penuh kebimbangan, “Apa yang telah berlaku kepada adik? Adik perlukan bantuan?”

Siti mengangguk-anggukkan kepalanya. Dia menceritakan perkara yang telah berlaku kepadanya. Dengan secepat kilat, wanita itu mengeluarkan sehelai sapu tangan dan mengikat kaki Siti untuk menahan bisa kala jengking daripada merebak. Kemudian, dia menelefon ambulans untuk mendapatkan pertolongan kecemasan untuk Siti. Dia juga mengambil sehelai beg plastik untuk meletakkan kala jengking itu supaya dia dapat menunjukkan jenis kala jengking yang menyengat Siti

kepada paramedik.

Apabila ambulans tiba, paramedik terpaksa mengikut trek untuk mendapatkan Siti. Sebaik sahaja paramedik tiba di lokasi kejadian, wanita itu memberitahu mereka perkara yang telah dilakukannya untuk membantu Siti. Dia juga menyerahkan kala jengking yang disimpan di dalam beg plastik tadi kepada mereka. Pada masa itu, Siti sudah mula berasa amat penat dan mual. Dia diletakkan di atas usungan untuk dibawa ke dalam ambulans. Dia tidak sempat mengucapkan terima kasih kepada wanita yang membantunya itu.

Semasa di dalam ambulans, Siti pengsan. Kadar degupan jantung Siti semakin menurun. Mujur, mereka sempat tiba di hospital. Siti terus disorong masuk ke bilik rawatan. Semasa Siti sedang dirawat, wanita itu menelefon ibu dan bapa Siti untuk memberitahu mereka tentang keadaan Siti. Apabila ibu Siti menerima berita tentang anaknya, degupan jantungnya melangkaui rentak. Beliau dan suaminya bergegas ke hospital.

Apabila mereka tiba di hospital, mereka disambut oleh wanita yang telah membantu Siti. Dia membawa ibu dan ayah Siti untuk berjumpa dengan anak mereka. Siti kembali sedar setelah diberikan suntikan antivenom. Ibu Siti memeluk anaknya dengan erat apabila melihat dia sudah tersedar.

Wanita yang membantu Siti tersenyum lega apabila melihat Siti selamat. Siti dan kedua ibu bapanya mengucapkan terima kasih kepada wanita itu atas bantuannya. Dengan pertolongannya juga, keadaan Siti tidak serius dan dia dapat diselamatkan. Siti berjanji untuk lebih berhati-hati jika dia ke hutan simpanan itu lagi.

**Putri Nur Alesha Binte Mohamad Khairul
6 Confidence**

Beg Bertompok Merah

Cuaca pada hari itu panas macam api. Saya sedang duduk di bangku taman sekolah saya untuk menghabiskan kerja sekolah saya. Saya memilih untuk duduk di bawah sebatang pokok yang lebat daunnya supaya saya berada dalam kawasan teduh. Semasa saya sedang asyik menulis karangan, tiba-tiba, terdapat tompokan merah di atas kertas saya. "Eh! Bagaimana tompok-tompok merah ini boleh ada di sini?" saya mula berasa curiga.

Saya menyentuh tompokan merah itu. Cecair apakah ini? Saya mendongak ke atas pokok yang amat tinggi itu. Saya ternampak sebuah beg yang tergantung di sebatang dahan. Kelihatan tompokan merah pada beg tersebut. Tompokan merah itu mengeluarkan cecair merah yang menitis ke atas kertas saya. Saya berasa terkejut lalu segera bangun dari tempat duduk saya. Saya memerhatikan beg itu dengan teliti. Beg itu bergerak-gerak!

Saya hendak ke bilik guru untuk mendapatkan bantuan seorang guru. Namun, saya sedari bahawa pokok itu terlalu tinggi untuk dipanjat seseorang, walaupun dengan sebuah tangga. Beg itu pula kelihatan berat dan dahan pokok itu kelihatan seolah-olah akan patah kerana tidak tahan menampung berat beg itu.

Setelah melihat keadaan itu, saya berlari ke arah bilik guru. Saya mengetuk pintu bilik tersebut. Mujur ada seorang guru, Cikgu Halim, yang membuka pintu lalu bertanya sebab saya di situ. Saya menceritakan tentang kejadian di taman sekolah. Saya meminta bantuannya untuk membawa turun beg tersebut. Setelah mendengar cerita saya, Cikgu Halim memanggil beberapa orang guru lain untuk membantunya. Kami berlari ke arah taman itu.

Apabila kami tiba di taman itu, kelihatan beg itu sudah hampir terjatuh dari dahan itu. Saya dan seorang guru lain, Puan Lim, pergi ke bilik stor lalu mendapatkan sehelai kain yang lebar daripada sebuah almari. Saya dan guru-guru di situ sama-sama memegang kain itu untuk cuba mendapatkan beg itu sekiranya beg itu terjatuh. Saya hanya berdoa agar beg itu dapat kami tangkap dengan jayanya. Tiba-tiba, kami terjerit apabila dahan pokok itu patah dan beg itu terjatuh ke atas kain yang kami pegang itu.

Saya mengambil beg itu lalu membukanya. Cikgu Halim sempat memberitahu saya agar berhati-hati. Alangkah terkejutnya kami apabila melihat seekor anak kucing yang hanya berkaki tiga. Salah satu kakinya juga cedera parah. Saya berasa kasihan akan kucing itu lalu mengangkatnya dan memeluknya. Saya menangis melihat keadaannya itu.

Puan Lim dan Cikgu Halim membantu untuk membersihkan kucing itu. Mereka membalut

kucing itu dalam sehelai tuala bersih. Setelah mengemas barang-barang milik saya, saya meminta izin Cikgu Halim untuk membawa kucing itu ke klinik haiwan.

Selepas menghubungi ibu dan ayah saya, mereka menjemput saya dari sekolah lalu terus ke sebuah klinik haiwan. Setibanya di klinik haiwan, seorang doktor mengambil kucing tersebut untuk dibawa ke bilik rawatan. Kami menunggu selama beberapa jam dan akhirnya, doktor haiwan itu bertemu dengan ibu dan ayah saya untuk memberikan laporan tentang kucing tersebut. Ibu dan ayah saya tersenyum mendengar berita baik daripada doktor itu. Kucing itu berada dalam keadaan stabil dan kami boleh membawanya pulang pada keesokan hari.

Pada keesokan hari, saya membawa kucing itu pulang ke rumah. Saya menamakan kucing itu Mimi. Semenjak hari itu, saya menjaga Mimi dengan penuh kasih sayang, seperti menatang minyak yang penuh. Walaupun Mimi lumpuh, Mimi tetap haiwan peliharaan saya. Saya tidak akan melupakan peristiwa saya menemui Mimi.

Putri Siti Herlyn Nyssa Binte Zulkiffli
6 Confidence

Beg Saya Koyak

Kepanasan matahari memeritkan kulit saya. Saya bangun daripada tidur dan melihat gambar-gambar kembara yang diambil di hutan. Mata saya lalu tertumpu ke arah jendela rumah saya. Bunyi burung berkicau-kicauan yang memecahkan kesunyian pagi langsung tidak saya endahkan. Fikiran saya mula melayang teringatkan kejadian yang berlaku dua tahun yang lalu.

Saya dan abang saya, Hasif telah ke Hutan Bukit Panjang untuk mengembara. Kami telah menaiki teksi untuk ke sana. Saya membawa beg sandang biru saya yang istimewa. Beg sandang itu istimewa kerana di dalamnya terdapat barang-barang yang mahal macam emas. Saya dan Hasif bersiar-siar di hutan. Ternyata ada banyak jenis pokok dan haiwan yang terdapat di hutan itu. Sinar gembira mengerlip di mata saya dan Hasif kerana kami tidak pernah meneroka Hutan Bukit Panjang. Kami berasa kagum akan keindahan hutan itu.

Saya dan Hasif berjalan-jalan dengan riang. Tiba-tiba, kami ternampak ada dua orang budak lelaki bermain kejar-kejar dan membuat bising di hutan. Saya berasa geram dan marah kerana kelakuan mereka membuat haiwan-haiwan seperti burung tiung dan tupai berlari dan bersembunyi. Salah seorang daripada budak itu terlanggar saya. Saya terjatuh dan tangan saya terkena duri kaktus yang sangat tajam.

“Aduh!” teriak saya.

Saya cuba menahan air mata saya tetapi mata saya tetap bertambah kelam. Beg sandang biru saya yang istimewa turut terkoyak apabila tersangkut di pohon kaktus yang sangat tajam itu. Disebabkan tangan saya yang cedera, saya dan Hasif terpaksa pulang ke rumah lebih awal daripada yang kami rancangkan.

Di rumah, Hasif telah menceritakan perkara yang berlaku kepada ibu dan bapanya. Tuk tuk tuk! Tiba-tiba, terdengar bunyi ketukan di pintu rumah. Alangkah terkejutnya apabila saya ternampak dua orang budak lelaki yang nakal dari hutan itu. Namun, kali ini, mereka ditemani oleh ibu dan bapa mereka. Nama kedua-dua budak lelaki itu ialah Budi dan Lukman.

Rupa-rupanya Budi dan Lukman telah mengambil dompet saya apabila beg saya terkoyak dan telah memberikan dompet itu kepada ibu dan bapa mereka. Melalui kandungan dompet itulah mereka telah mendapat tahu tentang alamat rumah saya. Budi dan Lukman memberikan beg berjenama Adidas baharu yang mahal macam emas kepada saya. Mereka juga meminta maaf atas kesilapan mereka.

“Kami minta maaf,” kata Budi dan Lukman dengan wajah dan nada yang sedih.

Kata-kata mereka terus menikam ke jantung. Perasaan benci akan mereka bertukar menjadi sayang.

“Budi, Lukman, jangan sedih. Saya baik-baik sahaja,” kata saya.

“Terima kasih kerana membeli beg yang mahal ini,” kata saya lagi.

Ibu bapa Budi dan Lukman menjemput saya ke rumah mereka.

“Aqeil!” jeritan ibu saya menghentikan lamunan saya. Saya melihat jam dinding. Sudah pukul 10.30 pagi. Saya dengan segera pergi ke tandas untuk mandi kerana ada kelas tuisyen pada pukul sebelas pagi.

Muhammad Aqeil Azraqi Bin Muhammad Amri
6 Diligence

Hadiah daripada Nenek

Hati Budi melonjak kegembiraan. Dia dan keluarganya akan berkhemah di Hutan Bukit Timah bersama. Budi hendak membawa beg sandang birunya yang merupakan hadiah daripada neneknya yang sudah meninggal dunia. Dia meletakkan makanan, baju dan penghalau serangga ke dalam beg sandang itu. Perjalanan ke Hutan Bukit Timah mengambil masa selama setengah jam. Mereka telah menaiki kereta untuk ke sana.

Selepas Budi dan keluarganya sudah sampai di tapak perkhemahan, bapa Budi mendirikan dua buah khemah yang besar. Selepas mendirikan khemah, ayah Budi menghidupkan unggun api. Budi sekeluarga mengelilingi unggun api itu untuk membakar gula-gula marshmallow sambil menyanyi dan berkongsi cerita seram. Budi mengeluarkan sepaket biskut daripada beg sandang birunya kerana ingin makan biskut kegemarannya itu. Dia meletakkan beg sandang itu di tepi pokok. Budi tidak tahu bahawa terdapat banyak monyet di situ. Selepas berasa kenyang dan penat, mereka pun tidur.

Kedengaran bunyi burung berkicau-kicauan pada waktu pagi. Budi dan keluarganya masih tidur. Tiba-tiba, ada seekor monyet yang berasa agak lapar. Monyet itu terbau makanan daripada beg sandang Budi. Monyet itu lalu pergi ke arah beg sandang Budi dan membongkar beg itu untuk mencari makanan. Budi terdengar sesuatu. Dia pun terbangun. Alangkah terkejutnya Budi apabila dia ternampak monyet itu duduk di atas dahan pokok sambil makan makanan daripada beg sandangnya. Budi meledak kemarahan kerana monyet itu menghabiskan kesemua makanannya.

Budi cuba menakut-nakutkan monyet itu dengan harapan supaya monyet itu akan mengembalikan begnya. Tiba-tiba, monyet itu mencampakkan beg sandang Budi ke dalam sebuah sungai yang berdekatan. Budi berasa sedih. Dia mula menangis. Beg sandang itu merupakan satu-satunya barang yang melambangkan memori indah bersama arwah neneknya. Mujurlah terdapat sebuah batu besar di sungai yang menyekat beg sandang itu daripada terus hanyut mengikut aliran air. Bapa Budi mencari jalan untuk mengambil beg sandang Budi. Beliau lalu mengambil sebatang kayu dan menggunakan kayu itu untuk mengait beg sandang itu.

Akhirnya, dia berjaya. Rasa sedih dalam diri Budi bertukar menjadi lega. Dia menjemur beg birunya itu di bawah matahari supaya kering. Sejak kejadian itu, Budi tidak melepaskan pandangan terhadap beg sandangnya itu kerana tidak mahu peristiwa itu berulang. Budi mengucapkan terima kasih kepada ayahnya kerana membantunya. Dia mempelajari bahawa dia harus menjaga beg sandang kesayangannya itu dengan lebih baik. Insiden ini tidak dapat Budi lupakan sampai bila-bila.

Rayyan Hayder Bin Nor Muhd Soffian
6 Diligence

Tamil Compositions

பாலாவின் நற்செயல்

ஒரு நாள் பாலா பள்ளி முடிந்து வீட்டுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவன் பூங்கா வழியாகச் சென்றான். அங்கே பெரிய மரங்களும் அழகான பூக்களும் இருந்தன. அவன் அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு நடந்தான்.

சிறிது தூரத்தில் ஒரு பெண் வந்தார். அவர் பெயர் திருமதி சுமதி. திருமதி சுமதி நிறைய பைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார். அவர் ஓர் இருக்கையில் உட்கார்ந்தார். அவர் பைகளை அருகில் வைத்தார். பின் அவர் கைத்தொலைபேசியைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்.

அவருக்கு ஒரு முக்கிய அழைப்பு வந்தது. திருமதி சுமதி கைத்தொலைபேசியில் பேசினார். பின் அவர் அவசரமாக எழுந்தார். அவர் பைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு வேகமாகக் கிளம்பினார். ஆனால் அவர் தனது கைப்பையை மறந்துவிட்டார்.

பாலா அவரைப் பார்த்தான். உடனே அவன் அவரை உரக்க அழைத்தான். திருமதி சுமதி திரும்பிப் பார்த்தார். பாலா அவருடைய கைப்பையை அவரிடம் கொடுத்தான். திருமதி சுமதி அதைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார். அவர் பாலாவைப் பாராட்டினார். பாலா தான் செய்த நல்ல செயலை எண்ணி மகிழ்ந்தான்.

Nilani Sudershan
3 Aspiration

பள்ளிக்குத் தாமதம்

அன்று புதன்கிழமை. பூஜா தூங்கிக்கொண்டு இருந்தான். அப்போது 'டீரீங்! டீரீங்!' என மணி அடித்தது. மணி எட்டு ஆனது. அவள் பயந்து வேகமாக எழுந்தாள்.

பிறகு அவள் வேகமாகக் குளித்தாள். அவள் பள்ளிச் சட்டையை அணிந்தாள். அவள் பள்ளிக் காலணிகளைப் போட்டாள்.

அவள் தவறான பள்ளிப் பையைப் போட்டாள். அவள் பள்ளிக்கு வேகமாக ஓடினாள். அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது. அவளுக்கு வியர்வை வழிந்தது. அவள் பள்ளிக்கு வந்தாள்.

பூஜா வகுப்புக்கு வந்தாள். அவள் ஆசிரியர் அவளைப் பார்த்தார். அவளுடைய ஆசிரியர் அவளை ஏசினார். அப்போது அவள் தவறான பை போட்டாள் என்று உணர்ந்தாள். அவள் ஆசிரியரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டாள். பூஜாவுக்கு அவமானமாக இருந்தது. இனிமேல் அவள் பள்ளிக்குச் சீக்கிரமாக வர வேண்டும் என்று நினைத்தாள்.

Sanjushree D/O Jeyaprakash
3 Aspiration

கவனம் தேவை

அன்று சனிக்கிழமை. ராமுவும் வள்ளியும் வீட்டில் இருந்தார்கள். அவர்கள் வண்ணத்தாளை வெட்ட நினைத்தார்கள். அப்பா அவர்களுக்குத் தாள்களை எப்படி வெட்ட வேண்டும் என்று செய்து காட்டினார்.

அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக வண்ணத்தாள்களை வெட்டினார்கள். அப்பா சமையல் அறைக்குச் சென்றார். அப்போது ராமு கத்தரிக் கோல் வைத்துத் தாளை வெட்டினான்.

திடீரென்று அவன் தெரியாமல் விரலைக் கீறினான். அவன் விரலில் ரத்தம் வடிந்தது. அவன் வலியால் அழுதான்.

உடனே அப்பா அங்கே வந்தார். அப்பா ராமுவின் கையில் மருந்து போட்டார். அப்பா ராமுவுக்கு அறிவுரை சொன்னார். அவர் வேலையைக் கவனமாகச் செய்ய வேண்டும் என்று கூறினார். ராமு அதைக் கேட்டுக்கொண்டான்.

Karthizvarman Gunalan
3 Confidence

நல்ல செயல்

அன்று ஒரு திங்கட்கிழமை. ரவி விரைவாகக் காலை நேரத்தில் பள்ளிக்குச் சென்றான். அவன் பள்ளிக்குத் தாமதமாகப் போக வேண்டாம் என்று நினைத்தான். அதனால் அவன் வேகமாக ஓடினான். அதனால் அவன் கீழே விழுந்தான். “ஐயோ! அம்மா!” என்று ரவி அலறினான்.

அப்போது எல்லா மாணவர்களும் அவனைப் பார்க்காமல் பள்ளிக்குச் சென்றார்கள். அந்தச் சமயத்தில் இரண்டு மாணவிகள் ரவிக்குப் பக்கத்தில் நின்றார்கள். அவர்கள் ரவியைப் பார்த்தார்கள். உடனே அவர்கள் ஓடி வந்தார்கள். அவர்கள் ரவியின் காலுக்கு முதலுதவி செய்தார்கள்.

ரவியின் காலில் இரத்தம் வடிந்தது. ரவியின் அம்மா பின்னால் வந்தார். அவர் ரவியைப் பார்த்து அதிர்ச்சி அடைந்தார். அந்த மாணவிகள் ரவியைத் தூக்கிவிட்டார்கள். ரவியின் அம்மா வேகமாக அங்கே வந்தார்.

ரவி அந்த மாணவிகளுக்கு நன்றி கூறினான். அவன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். ரவியின் அம்மா அவர்களைப் பாராட்டினார். ரவியும் எல்லாருக்கும் உதவி செய்ய வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான். பின் அவர்கள் சேர்ந்து பள்ளிக்குச் சென்றார்கள்.

Jeyakumar Charan Sanjai
3 Diligence

கடற்கரையில் உல்லாசம்

ஒரு நாள் கயலும் பாலாவும் பெற்றோருடன் கடற்கரைக்குச் சென்றார்கள். கடற்கரையில் எல்லோரும் விளையாடிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அம்மா பாயில் உணவு வகைகளை வைத்தார். பாலாவும் கயலும் கடலில் மிதவை அணிந்து கொண்டு நீந்தினார்கள். அப்பா அவர்களைப் பக்கத்தில் இருந்து கவனித்துக்கொண்டார். ருசியான உணவு வகைகள் பாயில் இருந்தன. சிறிது நேரத்தில், அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக உணவை சாப்பிட்டார்கள். மாலை நேரத்தில் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போனார்கள். அவர்களுக்கு அந்த நாள் இன்பமாக இருந்தது.

Kalimullah Khan Arshad
3 Diligence

வகுப்பில் கவனம் தேவை!

அன்று செவ்வாய்க்கிழமை. மாணவர்கள் வகுப்பில் இருந்தார்கள். ஆசிரியர் பாடம் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். மாணவர்கள் அதைக் கவனமாகக் கேட்டார்கள். ஆசிரியர் மகிழ்ச்சியாகப் பாடம் கற்றுக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். தேர்வு நேரமாக இருந்ததால் மாணவர்கள் உற்சாகமாகப் படித்தார்கள்.

ஆசிரியர் பாடத்தை வெண்பலகையில் எழுதினார். மாணவர்கள் அதைப் புத்தகத்தில் எழுதினார்கள். ஆனால் ஒரு சிறுவன் தான் விமானம் விளையாடினான். அவன் பெயர் அலி. அவன் மகிழ்ச்சியாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். குறும்புக்கார அலி பாடத்தைக் கவனிக்கவில்லை.

ரவி, அலி காகித விமானம் செய்வதைக் கண்டான். அவன் அலியைத் தடுத்தான். “நீ பாடத்தைக் கவனிக்க வேண்டும்,” என்று ரவி சொன்னான். “எனக்குத் தெரியும். நீ உன் வேலையைப் பார்,” என்று அலி கோபத்துடன் சொன்னான்.

பாடம் நடக்கும்போது ஆசிரியர் திடீரென்று திரும்பிப் பார்த்தார். ஆசிரியர் கோபம் அடைந்தார். அவர் அலியை ஏசினார். அவர் அலிக்கு அறிவுரை சொன்னார். அலி தன் தவற்றை உணர்ந்தான். அவன் ஆசிரியரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான்.

Jasmine Fauzia Diepriye Abhili
3 Empathy

மறக்க முடியாத தேசிய தின அணிவகுப்பு

தேசிய தின அணிவகுப்பு நடக்கும் இடத்தில் மக்கள் வெள்ளம்போல் திரண்டனர். நான் என் குடும்பத்தினருடன் முதல் முறையாகத் தேசிய தின அணிவகுப்பு நடக்கும் இடத்திற்குச் சென்றேன். அது மிகப் பெரிய திடலாக இருந்தது.

அங்கே மேடையில் வீரர்கள் மிடுக்குடன் அணிவகுத்து நின்றனர். அதைப் பார்ப்பதற்கு எனக்கும் என் தம்பி ரவிக்கும் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தது. நாங்கள் உள்ளே நுழையும்போது ஒரு பையில் தேசிய கொடி, தின்பண்டங்கள், மற்றும் தண்ணீர் தந்தார்கள்.

அங்கே ஆகாயப்படை வீரர்கள் ஹெலிகாப்டரில் தேசிய கொடியைப் பறக்க விட்டனர். அதைப் பார்த்து ஆச்சரியத்தில் என்னுடைய கண்கள் அகல விரிந்தன! அப்பா வான வேடிக்கைகளை எனக்கும் என் தம்பிக்கும் சுட்டிக்காட்டினார். அந்தச் சத்தம் எங்கள் காதுகளைப் பிளந்தது. பல வண்ணங்களில் வெடித்த வான வேடிக்கைகளைப் பார்ப்பதற்கு மிக அழகாக இருந்தது.

அம்மா தொலைபேசியில் புகைப்படம் மட்டுமல்லாமல் ஒரு ஒளிக்காட்சியையும் எடுத்துக்கொண்டு வைத்திருந்தார். நாங்கள் முழுநேரமும் அந்த வான வேடிக்கையை ரசித்துக் கொண்டே இருந்தோம். தேசிய தின அணிவகுப்பு திடலில், மக்கள் கூட்டம் அதிகமாக இருந்ததால் மேடையில் நடக்கும் கலை நிகழ்ச்சிகளைப் பெரிய திரையில் காண்பித்தனர். அதில் உருவம் பெரிதாகவும் தெளிவாகவும் தெரிந்தது.

எல்லா மக்களும் கலை நிகழ்ச்சியைக் கண்டு சிரித்து மகிழ்ந்தனர். மேடையில் வீரர்கள் பாதுகாப்பு பற்றி நடித்துக் காண்பித்தார்கள். நாங்கள் அதை ஆச்சரியத்துடனும் ஆர்வத்துடனும் பார்த்தோம். இறுதியாக எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பெருமையுடன் தேசிய தினப் பாடலைப் பாடினோம்.

உறுதிமொழியைக் கூறி மனதில் எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். இந்த நிகழ்ச்சியில், நிறைய பாதுகாப்பான விஷயங்களையும் ஒற்றுமையே

பலம் என்பதையும் நாங்கள் கற்றுக்கொண்டோம். ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு என்பதைப் புரிந்துகொண்டோம். நம் நாட்டின் இன நல்லிணக்கத்தையும் வளர்ந்து வரும் நாட்டுப் பொருளாதாரத்தையும் கட்டிக்காப்பதற்கு நிச்சயமாக நம் நாட்டு மக்கள் ஒற்றுமையுடன் செயல்பட வேண்டும்.

Kulam Noorul Ameen Zainab Nameera
4 Aspiration

முதிவயருக்குச் செய்த உதவி

ஒரு மாலை நேரம், ராம் பள்ளி முடிந்து வழக்கம்போல் பெருவிரைவு ரயில் வண்டியில் ஏறினான். ரயில் வண்டி கூட்டமாக இருந்தது. அதனால் ராம் வேகமாக ஒரு இருக்கையில் உட்கார்ந்து கொண்டான். அங்கு ராம் ஒரு முதியவரைப் பார்த்தான்.

ரயில் வேகமாகப் போக ஆரம்பித்தது. முதியவர் தள்ளாடினார். அதனால் அவர் ஒரு கைப்பிடியைப் பிடித்தார். அதைப் பார்த்த ஒரு சிறுமி அதைப்போலவே அந்தக் கைப்பிடியைப் பிடிக்க முயன்றாள். இதைப் பார்த்த அவளுடைய அம்மா அவளைக் கண்டித்தார். முதியவர் மறுபடியும் தள்ளாடினார். இதைக் கவனித்த ராம் முதியவர் மீது இரக்கப்பட்டான்.

அவன் முதியவரை அழைத்து, அவன் உட்கார்ந்திருந்த இருக்கையில் அவரை உட்காரச் சொன்னான். முதியவர் அவனுக்கு நன்றி கூறினார். அவர் ராம் படிக்கும் பள்ளியின் பெயரை அறிந்துகொண்டார். அவர் வீட்டுக்குச் சென்றதும் ராமின் தலைமையாசிரியருக்கு ராமைப் பற்றிய ஒரு பாராட்டு மின்னஞ்சலை எழுதினார்.

தலைமை ஆசிரியர் மின்னஞ்சலைப் பள்ளி முன் வாசித்துக் காண்பித்தார். ராம் மனம் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். அவன் தனது நல்ல செயலை நினைத்து மகிழ்ச்சி கொண்டான். முதியவர்களுக்கு உதவுவது மிகவும் ஒரு நல்ல செயல். ராமின் நற்செயலின் மூலம் பள்ளி மாணவர்கள் ஒரு நல்ல பாடத்தைக் கற்றுக் கொண்டார்கள்.

Arul Dhanvanth
4 Brilliance

நித்திலனின் நற்குணம்

பள்ளி இடைவேளை மணி பத்து மணிக்கு ஒலித்தது. மாணவர்கள் பள்ளி உணவகத்திற்கு வந்தார்கள். பசியுள்ள மாணவர்கள் உணவகத்திற்கு விரைந்து வந்தார்கள். அவர்கள் உணவை வரிசையில் நின்று வாங்கி வந்தார்கள். அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் உணவை உண்டார்கள். பள்ளி உணவகம் மிகவும் கூட்டமாக இருந்தது.

மீனா என்ற மாணவி முதலாம் வகுப்பில் படிக்கிறாள். மீனாவுக்கு மலாய் உணவு என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். அவள் மலாய் கடைக்கு மிகவும் ஆவலுடன் சென்றாள். அவள் சூடான மீ சூப் ஒன்றை வாங்கினாள். அதை மேசையில் தூக்கி வர மிகவும் சிரமப்பட்டாள்.

நித்திலன் ஒரு பொறுப்புள்ள சட்டம்பிள்ளை. அவன் உணவு கடைக்குச் சென்றான். அவன் மீனாவைப் பார்த்தான். அவன் மீனாவுக்கு உதவினான். நித்திலன் மீனாவை அணுகி அந்த தட்டை மீனாவிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு வந்து ஒரு மேசையில் வைத்தான். மீனா நித்திலனிடம், "நன்றி அண்ணா," என்று கூறினாள். ஆசிரியர் கற்றுக்கொடுத்த இயல்வது கரவேல் என்ற ஆத்திசூடி நித்திலனின் நினைவுக்கு வந்தது.

அவன் மனநிறைவு அடைந்தான். ஆசிரியர் திருமதி நித்திலனை பாராட்டினார். பின் நித்திலன் உணவை வாங்கிக்கொண்டு மேசையில் அமர்ந்து மகிழ்ச்சியுடன் சாப்பிட்டான்.

Ananth Shivani Sabroso
4 Confidence

திருடன் பிடிப்பட்டான்!

அன்று ஒரு நாள் கனத்த மழை பெய்தது. மேகங்கள் கருப்பாக மாறின. வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாகத் தெரிந்தது. அச்சமயம், திருமதி லீலாவும் அவருடைய மகள் கோமலாவும் மழையில் நனையாமல் இருக்க ஒரு கடை ஓரமாக நடந்து வந்தார்கள். அங்கே நிறைய சட்டைகள் மலிவான விலையில் விற்கப்பட்டன. திருமதி லீலாவால் அவரது ஆசையைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

கோமலாவும் அவரும் புது வகை ஆடைகளைக் கண்டு களித்தனர். கடையும் கூட்டமாக இருந்தது. மலிவு விற்பனையால் மக்கள் தேனைக் கண்ட தேனீக்களைப்போல கடையைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தனர். அப்போது சந்தேகப்படும்படியான ஒரு நபர் அங்கும் இங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தார். அவர் தீடினென்று ஒரு மாதுவின் கைப்பையில் தனது கையை நுழைத்து விரைவாக அவரது பணப்பையை எடுத்துக் கொண்டார்.

கோமலா இதைப் பார்த்துவிட்டாள். அவளால் அவளது கண்களையே நம்பமுடியவில்லை. அவள் மெதுவாக நடந்ததைத் தன் தாயாரிடம் விளக்கிக் கூறினாள். மின்னல் வேகத்தில் திருமதி லீலா பாதுகாவலரிடம் சென்று அந்த நபரைக் கைகாட்டினார். அந்த நபர் வேகமாக ஓடத் தொடங்கினான்.

ஆனால் பாதுகாவலரின் வேகத்திற்கு அவனால் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. எனவே, அவன் கையும் களவுமாகப் பிடிப்பட்டான். அவனைக் காவலர்கள் பிடித்துச் சென்றனர். திருமதி லீலா கோமலாவின் தைரியமான செயலைப் பாராட்டினார். பணப்பை அந்த மாதுவிடம் கொடுக்கப்பட்டது.

Ananth Shivani Sabroso
4 Confidence

முதியோர் இல்லம்

அன்று புதன்கிழமை. இனிய காலை பொழுது. பள்ளி மணி “ரிங்! ரிங்!” என்று சத்தமாக ஒலித்தது. மாணவர்கள் வகுப்பறைக்கு விரைந்தனர். அவர்கள் ஆசிரியருக்காகக் காத்திருந்தார்கள். ஆசிரியர் வகுப்பறைக்குள் நுழைந்ததும் மாணவர்கள் வணக்கம் கூறினார்கள். ஆசிரியர் மாணவர்களிடம், “அடுத்த வாரம் நாம் முதியோர் இல்லத்திற்குச் சென்று சமூகச் சேவை செய்யப் போகிறோம்,” என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட மாணவர்களின் முகங்கள் மலர்ந்தன.

அந்த நாளும் வந்தது. ஆசிரியரும் மாணவர்களோடு பேருந்தில் ஏறி முதியோர் இல்லத்துக்குப் பயணித்தார்கள். அங்கே நிறைய முதியவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் மாணவர்களை அன்புடன் வரவேற்றார்கள். மாணவர்கள் அவர்களுக்குத் தேவையான பொருட்களைக் கொடுத்தனர். மாணவர்கள் முதியவர்களிடம் மகிழ்ச்சியாகப் பேசினார்கள். முதியவர்கள் அவர்களுக்குச் சில கதைகளைச் சொன்னார்கள். மாணவர்கள் அவற்றை உற்சாகமாகக் கேட்டார்கள்.

மாணவர்கள் முதியவர்களுக்கு ஆடல் பாடல் எனக் கலை நிகழ்ச்சியைப் படைத்தார்கள். முதியவர்கள் மகிழ்ச்சியாகக் கலை நிகழ்ச்சியைக் கண்டு களித்தனர்.

மாலையில் மாணவர்கள் அனைவரும் வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். முதியவர்கள் மாணவர்களைக் கட்டிப்பிடித்து வாழ்த்துக் கூறினார்கள். பேருந்தில் வீட்டிற்குச் செல்லும்போது ஆசிரியர், “நாம் முதியவர்களுக்குப் பரிவு காட்டுவது ஒரு நல்ல செயல்,” என்று கூறினார்.

என்னுடன் என் தாத்தாவும் பாட்டியும் இருக்கிறார்கள். நான் வீட்டிற்குச் சென்றதும் அவர்களுடன் அமர்ந்து தொலைக்காட்சி பார்ப்பேன். அவர்களை ஒரு போதும் நான் முதியோர் இல்லத்திற்கு அனுப்பமாட்டேன். என் நண்பர்கள் முதியோர் இல்லத்தில் நடந்ததைப் பற்றி என்னிடம் கூறினார்கள். அதை நான் அவர்களிடம் பகிர்ந்து கொண்டேன். எவ்வளவு தான் முதியோர் இல்லத்தில் மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும் சொந்த வீட்டில் இருப்பதுபோல ஆகுமா?

Deynsikaa Gunalan
4 Diligence

குற்றக் கண்காணிப்பு

ராஜா, வீட்டிற்கு ஒரு அரசு பேருந்தில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தான். அப்போது அவனது நினைவலைகள் பின்னோக்கி நகர தொடங்கின.

ஒரு வருடத்திற்கு முன் ராஜா ஒரு பேரங்காடி நிலையத்திற்குச் சென்றிருந்தான். அந்தப் பேரங்காடியில் மலிவு விற்பனை நடைபெற்றது. ஆகையால் தேனைக் கண்ட தேனீக்களைப்போல் மக்கள் கூட்டம் கடையில் அலைமோதியது. ராஜாவுக்கு அப்போது பணப் பற்றாக்குறையாக இருந்தது. அவனும் மலிவு விற்பனை கடைக்குள் நுழைந்தான்.

அங்கே ஒரு பெண் நின்று கொண்டிருந்தார். அவள் கைப்பையில் புதிய கைத்தொலைபேசி இருந்தது. அதைப் பார்த்த ராஜா, “அந்தக் கைத்தொலைபேசியை விற்றால் எனக்குக் கொஞ்சம் பணம் கிடைக்குமே,” என்று எண்ணினான். அவன் அந்தப் பெண்ணைப் பின் தொடர்ந்து பதுங்கிப் பதுங்கி அவள் கைத்தொலைபேசியைக் களவாடினான். ஆனால் இரண்டு கூர்மையான கண்கள் அவனைப் பார்த்துவிட்டன.

ரூபி, ராஜாவின் செயலைப் பார்த்துவிட்டு தன் அம்மாவிடம் விரைந்து, “அம்மா அந்த நபர் அந்தப் பெண்ணிடமிருந்து அவருடைய கைத்தொலைபேசியைக் களவாடிவிட்டான்,” என்று கூறினான். ராஜா திரு திரு என விழித்தான்.

அவன் கழிவறையை நோக்கி வேகமாக ஓடினான். அம்மாவும் ரூபியும் மின்னல் வேகத்தில் பாதுகாவலர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு விரைந்தார்கள். இதற்கிடையே அந்தப் பெண் வாங்கிய பொருள்களுக்குப் பணம் கட்டும்போதுதான் தன் கைத்தொலைபேசியைக் காணவில்லை என்பதை அறிந்தார். அவரும் பாதுகாவலர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு விரைந்தார்.

பாதுகாவலர்கள் உடனே காவலர்களுடன் தொடர்பு கொண்டார்கள். காவலர்கள் அசூர வேகத்தில் வந்து பேரங்காடியைச் சுற்றி வளைத்தார்கள்.

ரூபியும் அவள் அம்மாவும் கழிவறையைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள். காவலர்கள் விரைந்து சென்று ராஜாவைக் கைது செய்தனர். ரூபி பாராட்டு மலையில் நனைந்தாள். அவளது விழிப்புணர்வை அனைவரும் பாராட்டினர்.

ராஜாவின் நினைவலைகள் மீண்டும் தற்போதைய நிலைக்குத் திரும்பின. அந்த நிகழ்வு அவனுக்கு ஒரு பாடத்தைக் கற்றுக் கொடுத்தது. இப்போது அவன் நேர்மையான வழியில் உழைத்துச் சம்பளம் வாங்கி வருகிறான். அந்த மகிழ்வுடன் அவன் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

Jeffrey Sahaya Raj Infant Adney
4 Empathy

லொள் லொள்

ரவியும் மீனாவும் அவர்களுடைய வீட்டின் அருகில் இருந்த பூந்தோட்டத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் அழகான இரண்டு வண்ணத்துப்பூச்சிகளைப் பார்த்தார்கள். பூக்களின் நறுமணம் 'கம கம' என்று வீச, வண்ணத்துப்பூச்சிகள் தேனீக்களைப்போல் பூக்களின் மீது சென்று உட்கார்ந்தன. அந்தக் காட்சி அவர்களின் கண்களைக் கவர்ந்தது.

அவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், ரவி தோட்ட வேலியில் ஓர் ஓட்டை இருப்பதைக் கண்டான். அந்த ஓட்டையின் மறுபுறத்திலிருந்து 'லொள்! லொள்!' என்ற சத்தம் கேட்டது. ரவி ஓட்டையின் மறுபுறத்திலிருந்து சத்தம் வருவதை அறிந்துகொண்டு ஓட்டை வழியாக, குனிந்து சென்றான். அங்கே ஒரு நாய்க்குட்டி சோர்ந்து இருப்பதை ரவி கண்டான். ரவி அதைத் தூக்கிக்கொண்டு மீண்டும் ஓட்டை வழியாக தோட்டத்திற்குள் வந்தான்.

ரவியுடைய தங்கை மீனா மிகவும் பதற்றத்தோடு காணப்பட்டாள். அவள் ரவியை அங்கும் இங்கும் தேடினாள். ரவி மீண்டும் திரும்பி வந்த மகிழ்ச்சியில் ரவியை அணைத்துக்கொண்டாள். ரவி வீட்டிற்குச் சென்று தன் அப்பாவிடம் நடந்தவற்றைக் கூறினான். அப்பா செல்லப்பிராணிகள் வளர்ப்பு நிலையத்திற்குத் தொடர்புகொண்டு நாய்க்குட்டியைப் பற்றிய விவரங்களைத் தெளிவாகக் கூறினார்.

பிறகு செல்லப்பிராணிகள் வளர்ப்பு நிலையத்திலிருந்து ஆட்கள் சிலர் வந்தார்கள். அவர்கள் நாய்க்குட்டியை எடுத்துச் சென்று வளர்ப்பு நிலையத்தில் அதை வளர்த்தார்கள். இறுதியில் ரவியும் மீனாவும் தாங்கள் செய்த நல்ல செயலை எண்ணிப் பெருமிதப்பட்டார்கள்.

Jeffrey Sahaya Raj Infant Adney
4 Empathy

ஆறுவது சினம்

அன்று இரவு நேரம். அப்போது, 'டொப் டொப்' என்று பாலாவின் அறைக்கதவை யாரோ தட்டும் சத்தம் கேட்டது. அப்போது பாலாவின் அம்மா அறைக்கதவை மெல்லத் திறந்தார். என்றும்போல் அன்றும் பாலா கணினி விளையாட்டில் மூழ்கியிருந்தான்.

அம்மா அவனுக்கு மறுநாள் தேர்வு இருப்பதை நினைவுப்படுத்தினார். ஆனால் அவன் அதைக் கேட்டும் கேட்காததுபோல் இருந்தான். அது அம்மாவைக் கோபப்படுத்தியது. அவர் அவனைப் படிக்கச் சொன்னார். வேறு வழியில்லாமல் பாலா சரி என்று கூறினான். அம்மா அறைக்கு வெளியே சென்ற பிறகு, அவன் தொடர்ந்து தனக்கு விருப்பமான கணினி விளையாட்டைத் தொடர்ந்தான்.

மறுநாள் பாலா பள்ளிக்குச் சென்று வீடு திரும்பினான். எப்போதும் கலகலப்புடன் இருந்த பாலா அன்று வாடிய முகத்துடன் வீட்டுக்கு வந்தான். அவன் கையில் தேர்வுத்தாள் இருந்தது. அம்மா அதை அவனிடமிருந்து எடுத்துப் பார்த்தார். அதில் அவனது மதிப்பெண்கள் குறைவாக இருந்தன. அதைக் கண்டு அம்மா கோபம் அடைந்தார். நூற்றுக்குப் பதிமூன்று மதிப்பெண்களையே அவன் பெற்றிருந்தான். பாலாவின் தாயார் அவனைக் கடுமையாகத் திட்டினார். அதைக் கேட்டு பாலாவால் பொறுக்க முடியவில்லை.

சினம் அடைந்து பாலா வீட்டைவிட்டு வெளியேறினான். அதைக் கண்டு அவன் தாயார் அவனைத் தடுக்க சென்றார். ஆனால், அவன் அவர் பேச்சை

மதிக்காமல் வேகமாக நடந்தான். மகனின் செயல் அம்மாவின் மனத்தை உடைத்தது.

பாலா சாலை ஓரம் நடந்துகொண்டிருந்தான். அப்போது தன் அம்மா அவனுக்காகச் செய்ததை எல்லாம் ஒரு நிமிடம் சிந்தித்துப் பார்த்தான். அம்மா தனது நன்மைக்காகத்தான் கண்டித்தார் என்பதை உணர்ந்தான். அவன் மீண்டும் வீட்டுக்குத் திரும்பினான். அவன் கண்ணீர் மல்கி வீட்டுக் கதவைத் தட்டச் சென்றான்.

அம்மா கதவைத் திறந்தார். ஆனால், அவர் பின்னால் அவனுடைய அப்பா நின்றுகொண்டிருந்தார். பாலா அதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. “அப்பா, நீங்கள் எப்போது இந்தியாவிலிருந்து திரும்பி வந்தீர்கள்?” என்று பாலா நடுக்கத்துடன் கேட்டான். அப்பா அவன் கேள்விக்குப் பதில் கூறாமல் அவனை முறைத்துப் பார்த்தார். “ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டு, என்பதுபோல் இன்று உன் கோபம் உனக்கு உணர்த்தியிருக்கும் பாலா,” என்று அப்பா கூறினார். தன் அப்பாவின் சொற்கள் பாலாவுக்கு முற்கள்போல் தைத்தன. அன்றிலிருந்து பாலா தன் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்தி அம்மாவின் சொல் பேச்சைக் கேட்டு நடந்தான்.

Padmanaban Lakshitha
5 Aspiration

ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டு

“பாம்! பாம்! பீம்! பீம்!” என்று வாகன ஒலி மாறனுடைய காதைக் கிழிக்க, அவன் தன் தாத்தாவுடன் துள்ளிக் குதித்து மகிழ்ச்சியாகச் சாலையோரம் நடந்துகொண்டிருந்தான். அப்போது பள்ளி முடிந்து வீடு திரும்பும் நேரம் என்பதால், அவன் மனம் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் இருந்தது. “தாத்தா! அதோ பாருங்கள் பொம்மைக்கடை!” என்று மாறன் தன் தாத்தாவிடம் சுட்டிக்காட்டினான். அவன் தனக்கு விருப்பமான பொம்மைத் துப்பாக்கியைப் பார்த்ததும் ஒரு கணம் பிரமித்துப் போனான். “அது எனக்கு வேண்டும்!” என்று மாறன் பிடிவாதம் பிடிக்கத் தொடங்கினான். அப்போது மாறனின் தாத்தா, “வீட்டில் நிறைய பொம்மைகள் இருக்கின்றன, அதனால் இப்போது இது தேவையற்றது,” என அன்பாகக் கூறி அவர் மாறனைத் தடுத்தார்.

மாறன் தாத்தாவின் கையை உதறிவிட்டான். அவன் முகம் சினங்கொண்ட சிறுத்தையைப்போல் ஆனது. இருந்தாலும், தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் என்பதுபோல் மாறன் தாத்தாவிடம், “எனக்கு இப்போதே பொம்மைத் துப்பாக்கி வேண்டும்!” என்று மாறன் அடம்பிடித்தான்.

மாறன் சற்றும் யோசிக்காமல் சாலையின் குறுக்கே ஓடத் தொடங்கினான். அதைக் கண்டதும் தாத்தாவின் கண்கள் பயத்தில் அகல விரிந்தன. “மாறா!” என்று தாத்தா அலறினார். திடீரென, “பாம்!” என்ற இரைச்சலுடன் எதிரே வந்த வாகனம் நின்றது. அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்ட மாறன் திடுக்கிட்டுப் போனான்! அவன் செய்வதறியாது சிலைப்போல் ஆடாமல் அசையாமல் நின்றான்.

உடனே தாத்தா அவனை நோக்கி ஓடி வந்தார். அவர் மாறனை அணைத்துக்கொண்டார். தாத்தா மாறனின் தவற்றைச் சுட்டிக்காட்டினார். அப்போது மாறன், ‘ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டு’ என்ற பழமொழியை எண்ணிப் பார்த்தான். அவன் தன் தவற்றை உணர்ந்து வருந்தினான். பின் தாத்தாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான்.

Jeyakumar Deepa Chandrika
5 Brilliance

நிழலாட்டம்

காலைப்பொழுது இனிமையாக மலர்ந்தது. சூரியன் தன் செங்கதிர்களைப் பரப்பத் தொடங்கிய நேரம். குமரனும் அவன் தங்கை கீதாவும் மகிழ்ச்சி கடலில் நீந்தினர். தனது குடும்பத்தினருடன் இந்தோனேசியாவிற்கு இன்ப சுற்றுலா செல்லத் தயாரானார்கள்.

விமான சத்தம் காதைக் கிழித்துக்கொண்டிருந்தது. குமரனும் அவன் குடும்பத்தினரும் ஒருவிதப் பரபரப்புடன் விமான நிலையத்தின் உள்ளே நுழைந்தனர். அங்கே தோற்பார்வைக் கூத்துப் பற்றிய விளம்பர அறிக்கையைப் பார்த்தனர். கீதாவும் குமரனும் உடனே தங்கள் பெற்றோரிடம் இந்தோனேசியாவில் இந்தத் தோற்பார்வைக் கூத்தைப் பார்த்தே ஆக வேண்டும் என்று தங்கள் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தனர்.

விமான நிலையத்தினுள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த தோற்பார்வைக் கூத்தை முதல் முதலில் கீதாவும் குமரனும் பார்த்து மகிழ்ந்தனர். இருட்டான அறையினுள் சிறிய வெளிச்சம் மட்டும்தான் இருந்தது. தோற்பார்வை மூலமாக ஒரு உயிரற்ற பொம்மை உயிருள்ள பாத்திரங்களைப்போல் இயக்கி நிகழ்ச்சியை நடத்திக் காட்டினர். குமரனும் கீதாவும் தோற்பார்வைக் கூத்தை ரசித்துப் பார்த்தனர். ஆர்வமிகுதியால் குமரன் தன் வீட்டிற்குச் சென்றதும் இதேபோல் ஒரு தோற்பார்வையைச் செய்ய வேண்டும் என்று அதற்குத் தேவையான காகிதம், கத்தரிக்கோல் போன்றவற்றை வாங்கினான்.

தோற்பார்வை நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் இவர்களை அழைத்துச் செல்ல இந்தோனேசியாவில் கீதாவின் குடும்ப நண்பர்கள் இருவர் வந்திருந்தனர். அவர்களுடன் கீதாவும் குமரனும் அவர்கள் குடும்பமும் புறப்படத் தயாரானார்கள்.

தங்கள் வீட்டை அடைந்ததும் குமரன் தோற்பார்வையைச் செய்ய தயாரானான். ஆனால் காகிதங்களை வெட்டி அந்தப் பாவைகளை அவனால் செய்ய முடியவில்லை. அவன் அப்பா அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் குமரனிடம் வந்த அப்பா, "குமரா! நாம் பார்த்த நிகழ்ச்சி தோற்பார்வைக் கூத்து. அது பதப்படுத்தப்பட்ட ஆட்டுத்தோழில் வரையப்பட்ட வண்ணப் படங்களில் மூலம்தான் அந்தப் பாவை செய்யப்படுகின்றது. தமிழகத்தில் தோற்பார்வைக் கூத்து ஒரு பாரம்பரியக் கலை", என்றும் கூறினார்.

உடனே குமரனின் மனம் தெளிந்த குளம்போல் ஆனது. அவன், இப்போது உள்ள நாடகம், திரைப்படம் இவற்றின் முன்னோடி தான் இந்தக் கூத்து என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டான். இந்தக் கலை அழியாமல் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று மனதில் உறுதி பூண்டான். எதிர்காலத்தில் தான் நினைத்ததைச் செயலில் காட்ட அவன் முயற்சி செய்ய வேண்டும்!

Jeyakumar Deepa Chandrika
5 Brilliance

பரிசம்

காலைப்பொழுது இனிமையாக மலர்ந்தது. பாபுவும் ரவியும் தங்கள் குடும்பத்துடன் சமூக மன்றத்தில் நடைபெறும் மாமாவின் பரிசத்துக்குச் சென்றார்கள். அப்போது பாபுவும் ரவியும் பேருந்தில் கலகலப்பாகப் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

"ரவி, நாம் சமூக மன்றத்தை அடைந்துவிட்டோம். வா! ஓடி பிடித்து விளையாடலாம்," என்று பாலு கூறினான். "சரி பாபு," என்று ரவி சம்மதித்தான். பின், பாபு பேருந்தைவிட்டு கீழே இறங்கியதும், தலைதெறிக்க ஓடினான். அதைப் பார்த்து ரவி அவனைத் துரத்திப் பிடிக்க பின் தொடர்ந்து ஓடினான்.

ரவி மும்முரமாகப் பாபுவைப் பிடிக்க முயன்றபோது, பாபு தடுக்கிக் கீழே விழுந்தான். அவனைத் தக்க சமயத்தில் பிடிக்க இருந்த ரவியின் தலை அருகில் இருந்த அத்நையின் தாம்பாளத்தட்டில் பட்டது. இதனால் தாம்பாளத்தட்டில் இருந்த மங்கலப் பொருள்கள் அங்கும் இங்கும் சிதறின.

ரவியின் தலையில் பட்ட அடி சற்றுப் பலமாக இருந்தது. அதனால் அவன் வலி தாங்காமல், "ஐயோ! அம்மா!" என்று கதறினான். பக்கத்தில் இருந்த பாபுவுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. அவன் பயத்தில் திருடன் போல் 'திரு திரு' என்று விழித்தான். அதே சமயம் தாம்பாளத்திலிருந்து பழங்கள் கீழே விழுந்து உருண்டோடின. தனக்கு ஏற்பட்ட அடியைப் பொருட்படுத்தாமல் அவன் பழங்களை எடுக்கச் சென்றான். அதைப் பார்த்துப் பாபுவும் அவனுக்கு உதவினான்.

நண்பர்களின் செயல்களை ரவியின் தாயார் கூர்ந்து கவனித்தார். அப்போது ரவி இரண்டு பழங்களை எடுத்த பிறகு அம்மாவைப் பார்த்தான். அவர் முகம் தக்காளியைப் போல் சிவந்து இருந்தது. அம்மா தன்னைத் திட்டப் போகிறார்

என்று ரவி பதற்றத்துடன் நினைத்தான். அப்போது, ரவியின் அக்கா அவன் அருகில் வந்தார். ரவி தன்னுடைய செயலை எண்ணி வருந்தினான். அவன் அங்கிருந்த பெரியவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். அப்போது ரவியின் அக்கா அவனுக்கு அறிவுரை சொன்னார். நண்பர்கள் இருவரும், 'விளையாட்டு விளையாடும்' என்ற பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டார்கள். ஒரு வழியாக அனைவரும் மாமாவின் பரிசுத்திற்காகச் சமூக மன்றத்தினுள் சென்றார்கள்.

Vijayakumar Vasumitra
5 Confidence

பச்சைக்கிளி

அன்று பள்ளி விடுமுறை பாலா வீட்டில் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் அவனுடைய கணினி விளையாட்டை விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். பின் அவனுக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. அவன் ஒரு கிளியை வாங்க நினைத்தான். அவன் அருகிலிருந்த கிளி கடைக்கு நடந்து சென்றான்.

அவன் ஒரு பச்சை கிளியைப் பார்த்து வாங்கினான். வீட்டுக்கு வந்ததும் அவனுடைய அம்மா அவனைத் திட்டினார். அவன் கிளியை அம்மா அனுமதி இல்லாமல் வாங்கியதற்கு, அம்மா அவனை ஏசினார். பின் பாலா அம்மாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். பாலா அந்தக் கிளியைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பார்த்துக் கொண்டான்.

ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக ஒரு நாள் பாலா கூடையைச் சுத்தம் செய்தபோது பஞ்சைக் கூடைக்குள் தவறாக வைத்தான். கிளி அந்தப் பஞ்சை உணவு என்று நினைத்துத் தின்றது. பாவம் கிளி! உடல் நலமில்லாமல் தவித்தது. பாலா கிளியை உடனே ஒரு மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றான். மருத்துவர் உடனே கிளிக்கு மருந்து தந்தார். மருத்துவர் பாலாவைத் திட்டினார்.

பாலாவிடம் பொறுப்பாக நடந்து கொள்ளும்படி கூறினார். பாலாவின் அம்மாவும் அன்று திட்டியதை நினைவுப்படுத்தினார். பாலா சோகக் கடலில் மூழ்கினான். அதன் பின் தான் பொறுப்பாக கிளியைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும் என பாலா முடிவு செய்தான்.

Azraa Banu Binte Mohamed Faizal Ajmalhan
5 Dilligence

விளையாட்டு விளையானது

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. மாறன் வீட்டுக்கூடத்தில் ஓய்யாரமாக உட்கார்ந்து தொலைக்காட்சிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அச்சமயத்தில் அவனுடைய பெற்றோர் வெளியே செல்ல தயாராகிக்கொண்டிருந்தார்கள். வீட்டுக்கூடத்திற்கு வந்த அவர்கள் மாறனைப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் அவனிடம், "மாறா! நீண்ட நேரம் தொலைக்காட்சிப் பார்க்காதே! உன் வீட்டுப்பாடங்களைச் செய்து முடி. புரிகிறதா? நாங்கள் வெளியே போகிறோம். நீ கவனமாக வீட்டைப் பார்த்துக்கொள்," என்று கூறினார்கள்.

அவர்கள் கதவைத் திறந்ததும் அங்கு அவர்களுடைய மகள் மாலதி வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள். அவள் வாயெல்லாம் பல்லாக இருந்தது. அவள் ஒரு மின் ஸ்கூட்டருடன் வந்தாள். மாறனும் பெற்றோரும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். மாலதி அவர்களை நோக்கி, "அம்மா, அப்பா, நான் பாட்டுப்போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்றேன். அதற்கு எனக்கு இந்த மின் ஸ்கூட்டர் பரிசாகக் கிடைத்தது," என்று உற்சாகத்துடன் கூறினாள். அதைக் கேட்ட பெற்றோர் பெருமை அடைந்தார்கள். அவர்கள் அவளைப் பாராட்டினார்கள். பின் அவர்கள் வெளியே செல்வதாகக் கூறிவிட்டுப் போனார்கள்.

மாறன் மின் ஸ்கூட்டரை உற்சாகத்துடன் எடுத்து ஓட்ட முயன்றான். மாறன் வீட்டிலேயே அதை ஓட்டினான். அவன் அதை அங்கும் இங்கும் ஓட்டினான். மாறன் அதை வெளியே ஓட்டிச் செல்ல ஆசைப்பட்டான். ஆனால் மாலதி அதற்கு அனுமதி கொடுக்கவில்லை.

சற்று நேரம் கழித்து, மாலதி தன் அறைக்குள் சென்று கணினியில் தன் வீட்டுப்பாடங்களைச் செய்ய போனாள். அவள் பாடத்தைச் செய்வதில் மும்முரமாக இருந்தாள். அந்த நேரத்தில், மாறன் மாலதியின் அனுமதியைக் கேட்காமல் மின் ஸ்கூட்டரை மெதுவாக எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வெளியே சென்றான்.

சிறிது நேரம் கழித்து, மாலதி வீட்டுக் கூடத்திற்கு வந்தாள். அங்கே மாறன் இல்லாததைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தாள். மேலும் அவளுடைய புதிய மின் ஸ்கூட்டர் அங்கு இல்லாதது அவளுடைய பயத்தை இன்னும் அதிகரித்தது. மாறன் காணவில்லையே என்று அவள் அஞ்சினாள். உடனே அவள் மின்தூக்கி எடுத்து அடுக்குமாடிக் கீழ்த்தளத்திற்குச் சென்றாள்.

அங்கு மாறன் மின் ஸ்கூட்டர் ஓட்டிக்கொண்டிருந்தான். மாலதி அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து வாய் பிளந்து நின்றாள். அவள் மாறனிடம், "மாறா! நீ இங்குதான் இருக்கிறாயா? உன்னைக் காணாமல் நான் பதறிப்போனேன் தெரியுமா? நீ

இப்போதே வீட்டிற்கு வா!" என்று கூறினாள்.

அச்சமயத்தில் அவர்களுடைய பெற்றோர் அவ்வழியாகவந்துகொண்டிருந்தார்கள். மாலதி நடந்ததை பெற்றோரிடம் கூறினாள். அதைக் கேட்ட பெற்றோர், "நாங்கள் முன்பே வீட்டில் ஒரு கண்காணிப்புக்ருவியைப் பொருத்தி வைத்திருந்தோம். அதன் மூலம் மாறன் என்ன செய்தான் என்பதை நாங்கள் பார்த்துவிட்டோம். நீயும் என்ன செய்துகொண்டிருந்தாய் என்பதையும் நாங்கள் கண்டோம். மாலதி, நீ மாறன் எங்கு இருக்கிறான்? என்ன செய்கிறான்? என்பதைக் கவனிக்கமாட்டாயா? மாறன், நீ செய்ததும் மிகப் பெரிய தவறு! அக்காவின் அனுமதி இல்லாமல் இப்படி வெளியே வரக்கூடாது!" என்று பிள்ளைகளுக்கு அறிவுரை கூறினார்கள். அவர்கள் இருவரும் பெற்றோரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார்கள். அன்றிலிருந்து மாலதியும் மாறனும் வீட்டில் கவனமாக இருந்தார்கள்.

Krish Pranav
6 Aspiration

கதிரின் அறியாமை

அன்று ஒரு இனிமையான மாலை பொழுது. கீதா தனது பள்ளி வீட்டுப்பாடங்களைச் செய்துகொண்டு இருந்தாள். அவளுடைய தம்பியான கதிர் பொழுதை எவ்வாறு கழிப்பது என்று தெரியாமல் தனது வரை புத்தகத்தில் கிறுக்கிக்கொண்டு இருந்தான். அப்போது அம்மா, "கீதா! இரவு, உனக்குப் பிடித்த மீன் குழம்பு சமைக்க போகிறேன். ஆனால் வீட்டில் தக்காளிகள் இல்லை. நீ கடைக்குச் சென்று தக்காளிகள் வாங்கிக்கொண்டு வர முடியுமா?" என்று கீதாவிடம் கேட்டார். கீதா தனது அம்மாவின் கட்டளைக்குச் சம்மதித்தாள். இதை எல்லாம் கவனித்துக்கொண்டு இருந்த கதிர், "அம்மா நானும் அக்காவுடன் கடைக்குச் செல்லலாமா? எனக்குப் பொழுது கழிப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. மேலும் எனக்கு வீட்டிலேயே இருப்பதற்குப் பிடிக்கவில்லை, தயவு செய்து என்னை அக்காவுடன் அனுப்புங்கள்," என்று கெஞ்சிக் கேட்டான்.

கதிரின் வேண்டுகோளுக்கு இரக்கப்பட்ட அம்மா, அவனின் ஆசைக்கு எந்த தடையும் கூறாமல் சம்மதித்தார். கதிர் பெரும் மகிழ்ச்சி அடைந்து அக்காவுடன் கடைக்குச் செல்ல ஆயத்தமானான். அம்மா கீதாவிடம் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, "தம்பியைப் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்," என்று அறிவுரை கூறி இருவரையும் வழியனுப்பி வைத்தார்.

கதிர் தன் அக்காவுடன் குதூகலமாகக் கடைக்குச் சென்றுகொண்டு இருந்தான். வழியில் கதிர் சிறுவர்களுக்கான விளையாட்டு மைதானத்தைப்

பார்த்தான். அங்கு அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான ஊஞ்சல் விளையாட்டைப் பார்த்தான். அவன் அதில் விளையாட ஆசைப்பட்டான். அவன் கீதாவிடம் "அக்கா! அங்கே பாருங்கள். நான் அந்த ஊஞ்சலில் விளையாடலாமா?" என்று கேட்டான். கீதாவும் "சரி கதிர், நான் கடையிலிருந்து வரும்வரை நீ ஊஞ்சலில் விளையாட வேண்டும், அதன் பிறகு என்னுடன் வீட்டுக்கு வர வேண்டும். நீ எங்கேயும் செல்லக்கூடாது," என்று கூறி அவனை விளையாட அனுமதித்தாள். பின் அவள் கடைக்குச் சென்றாள். கதிரும் அதற்குச் சம்மதித்து விளையாட ஆரம்பித்தான்.

கதிர் விளையாடக்கொண்டு இருந்தபோது, அவர்களின் 10-வது மாடியில் குடியிருக்கும் அண்டைவீட்டார், அண்ணன் ராகுல், கதிர் இருக்கும் மைதானத்திற்கு வந்தார். அவர் கதிருக்கு இன்ப அதிர்ச்சி கொடுப்பதற்காக அருகில் இருந்த ஐஸ் கிரீம் கடைக்குச் சென்று ஒரு ஐஸ் கிரீமை வாங்கி வந்தார். அவரைப் பார்த்த கதிர் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தான். ராகுல் கதிரைப் பார்த்து, "கதிர் எப்படி இருக்கிறாய்? உன்னைப் பார்த்து பல நாட்கள் ஆகிவிட்டன! இதோ! உனக்குப் பிடித்த ஐஸ் கிரீம்! வா! என்னுடன் சேர்ந்து பந்து விளையாடலாம்," என்று கூறினான். அதற்குக் கதிர், "ராகுல் அண்ணா! எப்படி இருக்கிறீர்கள்! ஆஹா! எனக்குப் பிடித்த ஐஸ் கிரீம்! சரி அண்ணா! நான் உங்களுடன் பந்து விளையாட வருகிறேன்," என்று பதில் அளித்தான். இருவரும் வாலிபர்கள் விளையாடும் மைதானத்திற்குச் சென்று பந்து விளையாட ஆரம்பித்தார்கள்.

அச்சமயம் தக்காளிகளை வாங்கிக்கொண்டு வந்த கீதா, தம்பியைக் காணவில்லை என்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சியில் சிலைபோல் நின்றாள். அவளுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. உடனே அவள் அம்மாவைக் கைத்தொலைபேசியின் மூலம் தொடர்புகொண்டு நடந்தவற்றைக் கூறி அம்மாவை அவ்விடத்திற்கு அழைத்தாள்.

பதற்றதுடன் அம்மா அவ்விடத்திற்கு வந்து அடைந்தார். அவர் கீதா மீது கடுங்கோபம் கொண்டார். அம்மா அவளைப் பார்த்து "நீ சிறிதும் பொறுப்பு இல்லாமல் நடந்துகொண்டாயே!" என்று கடிந்தார். கீதா தனது செயலை எண்ணி வருந்தி அழத் தொடங்கினாள். அம்மா அவளை சமாதானம் படுத்தி, கதிரைத் தேடலாம் என்று கூறி குடியிருப்புப் பகுதிக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் குடியிருப்புப் பகுதி முழுவதையும் தேடினார்கள். ஆனால் வாலிபர்கள் விளையாடும் மைதானத்திற்கு மட்டும் சென்று அவர்கள் தேடவில்லை. ஏனென்றால் கதிர் சிறுவனாக இருப்பதால் வாலிபர் இடத்திற்குச் சென்றிருக்க மாட்டான் என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள்.

அவர்கள் தேடிக்கொண்டு இருந்தபோது அவர்களின் அண்டைவீட்டு தாத்தா ஒருவர், அவர்கள் பரபரப்பாக இருப்பதைக் கண்டு அவர்களை விசாரித்தார். அம்மா நடந்தவற்றை அவரிடம் கூறி வருந்தினார். அதற்குத் தாத்தா, “கதிரை இப்போதுதான் வாலிபர்கள் விளையாடும் மைதானத்தில் ராகுலுடன் பந்து விளையாடிக்கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்தேன்,” என்று கூறினார். இதைக் கேட்டு அம்மாவும் கீதாவும் நிம்மதி அடைந்தனர்.

அவர்கள் இருவரும் தாத்தாவுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு மைதானத்திற்கு விரைந்தனர். அப்போது ராகுலும் கதிரும் விளையாடிவிட்டு வந்துகொண்டு இருந்தார்கள். அம்மாவையும் அக்காவையும் பார்த்த கதிருக்கு, தான் அக்காவிடம் சொல்லாமலேயே விளையாட வந்துவிட்டது அவனது நினைவுக்கு வந்தது. அவன் அவர்களிடம் ஓடிச் சென்று தன் அக்காவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். அம்மா அவனிடம், “ஏன்? அக்காவிடம் சொல்லாமல் விளையாட வந்தாய்? நீ காணாமல் போய்விட்டாய் என்று எண்ணி நாங்கள் அனைவரும் பதற்றம் அடைந்தோம். எங்களுக்குக் கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை,” என்று கடிந்து பேசினார். இனிமேல் இவ்வாறு நடந்துகொள்ளக்கூடாது என்று அறிவுரை கூறினார்.

மேலும், அம்மா ராகுலை அழைத்து “நீ இனிமேல் கதிரை எங்கள் அனுமதி இல்லாமல் எங்கேயும் தனியாக அழைத்துச் செல்லாதே. இது தவறான செயல்,” என்று கூறி ராகுலின் தவற்றை உணர வைத்தார். தவற்றை உணர்ந்த ராகுல் மன்னிப்புக் கேட்டு வீட்டுக்குச் சென்றான். கீதாவும் அம்மாவும் கதிரை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அன்றிலிருந்து கதிர் தனது குடும்பத்தினரின் அனுபதி இல்லாமல் எங்கேயும் தனியாகச் செல்லக்கூடாது என்ற பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டான்.

Anjana Ramakrishnan
6 Confidence

விளையாட்டு விளையானது

“அக்கா, நான் என் தமிழ் வீட்டுப்பாடத்தை முடித்துவிட்டேன் உனது உதவி இல்லாவிட்டால் என்னால் வீட்டுப்பாடத்தை முடித்திருக்க முடியாது, நன்றி அக்கா,” என்று தங்கை கயல் அக்காவான கவிதாவிடம் கூறினாள். கவிதா, “இருக்கட்டும் கயல். என் தங்கைக்கு என்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்வது என் கடமை,” என்று கூறினாள். அதன் பிறகு கவிதா அவளின் தம்பி ரகு மற்றும் தங்கை கயல் தங்களின் வீட்டுப்பாடங்களையும் வீட்டு வேலைகளையும் எல்லாம் முடித்துவிட்டு, தொலைக்காட்சிப் பார்த்துப் பொழுதைக் கழித்தனர்.

நீண்டநேரம் அவர்கள் தொடர்ந்து தொலைக்காட்சிப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். இதை எல்லாம் கவனித்துக்கொண்டு இருந்த அம்மா, “பிள்ளைகளே, தொலைக்காட்சிப் பார்த்தது போதும். கண்களுக்குச் சிறிது நேரம் ஓய்வு கொடுங்கள். பூங்காவுக்குச் சென்று விளையாடுங்கள்,” என்று கூறினார். பிள்ளைகளும் அம்மா கூறியதுபோல பூங்காவுக்குச் செல்ல முடிவு செய்தார்கள். தங்கை கயல் பூங்காவுக்குச் சென்று பந்து விளையாடலாம் என்று யோசனை கூறினாள். கவிதாவும் ரகுவும் கயலின் யோசனைக்குச் சம்மதித்தனர்.

அவர்கள் செல்லும் போதே மேகம் கறுக்க ஆரம்பித்தது, ஆனாலும் அவர்கள் நம்பிக்கையுடன் அடுக்குமாடி கட்டடத்தின் கீழ்தளத்திற்குச் சென்றார்கள். மின்தூக்கியின் கதவு திறந்தபோது கட்டடம் மழையைக் கண்டு அவர்கள் அதிர்ச்சியில் உறைந்து நின்றனர். இடியும் மின்னலுமாக இருக்கும் காட்சியைப் பார்த்து ரகு ஏக்கத்துடன் கையைத் தலையில் வைத்தவாறே அதே இடத்தில் சிலைபோல் நின்றான். கயலின் முகம் சோகத்தில் வாடியது. தனது உடன்பிறந்தவர்களின் சோகமான நிலையைக் கண்டு கவிதா வருத்தப்பட்டாள்.

ஏமாற்றம் அடைந்த அவர்கள் திரும்பி வீட்டுக்குச் செல்ல முடிவு செய்தார்கள். திடீரென்று கவிதாவுக்கு ஓர் அற்புதமான யோசனை தோன்றியது. “ரகு, கயல், எனக்கு ஒரு யோசனை. நாம் அடுக்கு மாடி கட்டடத்தின் கீழ்த்தளத்தில் கண்ணாம்மூச்சி விளையாடலாமா?” என்று கேட்டாள். இருவரும் மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொண்டனர்.

பின்பு மூவரும் கீழ்த்தளத்திற்குச் சென்று விளையாட ஆரம்பித்தனர். கவிதா கண்களை மூடிக்கொண்டு எண்ணத் தொடங்கினாள். ரகு ஒரு பெரிய தூணுக்குப் பின்னால் ஒளிந்துகொள்ள எண்ணி அவ்விடத்தை நோக்கி ஓடினாள். கயலுக்கு

ஒளிந்துகொள்ள இடம் கிடைக்காததால், திறந்து இருந்த ஒரு மின்தூக்கிக்குள் சென்று அங்கு ஒளிந்துகொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்து மின்தூக்கியை நோக்கி ஓடினாள். அச்சமயம் கவிதா எண்ணி முடித்துத் தன் கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். அப்போது கயல் மின்தூக்கிக்குள் இருப்பதையும், கதவு மூடுவதையும் அவள் பார்த்து அதிர்ச்சி அடைந்தாள். கவிதாவிற்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. அவள் ரகுவின் பெயரை உரக்கமாகக் கூக்குரலிட்டாள்.

தனது அக்காவின் குரலைக் கேட்ட ரகு வேகமாக ஓடி வந்தான். கவிதா நடந்ததைக் கூறி அழத் தொடங்கினாள். ரகு அவளை அமைதிப்படுத்தி, கயலை எப்படி கண்டுபிடிப்பது என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினான். கயல் ஏறிய மின்தூக்கி எட்டாவது மாடியில் நின்று இருப்பதை அவன் பார்த்தான். அவன் உடனே கவிதாவின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு வேறு ஒரு மின்தூக்கியை எடுத்து எட்டாவது மாடிக்குச் சென்றான். அங்கே அவர்கள் இருவரும், கயலையும் அவர்களுடைய அண்டைவீட்டார் திருமதி. லதாவையும் பார்த்தார்கள்.

கயல் அங்கே, “ஓ!” என்று அழுதுகொண்டு இருந்தாள். திருமதி லதா அவளை சமாதானப்படுத்தி இனிமேல் மின்தூக்கியில் சென்று ஒளிந்து விளையாடுவது தவறு என்று அறிவுரை கூறிக்கொண்டு இருந்தார். ரகுவும் கவிதாவும் திருமதி லதாவிடம் சென்று நடந்தவற்றைக் கூறி தங்கள் இருவரின் விளையாட்டுத்தனமான குணத்தாலும் பொறுப்புணர்ச்சி இல்லாததாலும் இவ்வாறு ஒரு சம்பவம் நடந்துவிட்டது என்று கூறி தங்களின் வருத்தத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் தங்களின் தவற்றை உணர்ந்தனர். திருமதி லதா அவர்களுக்கு அறிவுரை கூறி அவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார். கயல் தனது சகோதரர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டாள். மேலும் இனிமேல் மின்தூக்கியில் சென்று விளையாட மாட்டேன் என்று அவள் உறுதி அளித்தாள். அவர்களும் தங்களின் செல்ல தங்கையை மன்னித்துச் சந்தோஷத்துடன் வீடு திரும்பினார்கள்.

Anjana Ramakrishnan
6 Confidence

பைகள் மாறின

அன்று சனிக்கிழமை. ரவியும் பாலாவும் பள்ளி முடிந்து வீட்டுக்கு நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். பாலா தன் பையிலிருந்து தண்ணீர் புட்டியை எடுக்கும்போது, “ரவி! எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது! நாம் இருவரும் சேர்ந்து பூங்காவில் உடற்பயிற்சி செய்யலாமா?” என்று கேட்டான். “பாலா, நல்ல யோசனை சொன்னாய். நாம் பூங்காவில் உள்ள ஓடும் தடத்தில் ஓடலாம்,” என்று ரவி கூறினான்.

சற்று நேரம் கழித்து, பாலாவும் ரவியும் பூங்காவுக்குச் சென்றார்கள். இருவரும் அவர்களுடைய பள்ளிப் பைகளை ஓர் இருக்கையில் வைத்தார்கள். அந்த இருக்கையில் மற்றொரு பை இருந்தது. பாலாவுடைய பையும் அந்தப் பையும் ஒரே மாதிரியாக இருந்தன. ஆனால் அதைப் பாலாவும் ரவியும் கவனிக்கவில்லை. அப்போது பாலா, அவனுடைய பண்பையைக் காற்சட்டை பையிலிருந்து எடுத்து அவனுடைய பள்ளிப் பையில் வைத்தான். பின் அவன், “ரவி நாம் உடற்பயிற்சி செய்துவிட்டு, மூன்று மணிக்கு வீட்டுக்குப் போவோம் சரியா?” என்று பாலா கேட்டான். “சரி பாலா. நானும் வீட்டிற்கு நேரத்தோடு போகவேண்டும். என் பெற்றோர் வேலைக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். என் தம்பி வீட்டில் தனியாக வீட்டுப்பாடத்தைச் செய்கிறான். நான் அவனுக்கு உதவி செய்யவேண்டும். அதனால் நான் விரைவாகப் போகவேண்டும்,” என்று ரவி பதில் கூறினான்.

பின் இருவரும் ஓடும் தடத்தில் ஓடினார்கள். அப்போது ஒரு சிறுவன் அங்கே வந்தான். அவன் அவனுடைய பையை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றான். ஆனால் அவன் பாலாவுடைய பையைத் தவறுதலாக எடுத்துச் சென்றான். அவன் கைத்தொலைபேசியில் பாடல் கேட்டுக்கொண்டிருந்ததால் அவன் பையை ஒழுங்காகக் கவனிக்கவில்லை. அவன் கவனம் முழுவதும் கைத்தொலைபேசியில் இருந்தது.

ரவியும் பாலாவும் ஓடி முடித்துவிட்டு இருக்கைக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் தங்களது பைகளை எடுத்தார்கள். ரவி தண்ணீர் புட்டியை எடுத்துத் தண்ணீர் குடித்தான். பாலா தனது பள்ளிப் பையைத்திறந்தான். அவனுடைய பைக்குள் நிறைய புத்தகங்கள் இருந்தன. ஆனால் அவை அவனுடையது அல்ல. அந்தப் புத்தகங்களில் ஒரு சிறுவனின் பெயர் இருந்தது. உடனே அவன் பதற்றம் அடைந்தான். “ரவி, இது

என்னுடைய பள்ளிப்பை இல்லை. இது மாறன் என்ற சிறுவனுடைய பை," என்று கூறினான்.

இருவரும் சிறுவனைத் தேடினார்கள். அப்போது சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் மாறனைப் பார்த்தார்கள். உடனே பாலா அவனிடம் ஓடிச் சென்று, "மாறா! நில. நீ என்னுடைய பையைத் தெரியாமல் எடுத்துவிட்டாய். இதுதான் உன்னுடைய பை," என்று சொன்னான். "ஓ! அப்படியா! மிக்க நன்றி பாலா! நான் அடுத்த முறை கவனமாக இருப்பேன்," என்று மாறன் சொன்னான். அவர்கள் வீட்டுக்கு மகிழ்ச்சியாகச் சென்றார்கள்.

Mohammad Daniel Raean Bin Mohammad Shah
6 Confidence

இயந்திர மனிதக் கருவி

"என்ன ஆச்சரியம்! என் கண்களை என்னால் நம்ப முடியவில்லை," என்றார் தாத்தா. தாத்தாவின் பிள்ளைகளும், பேரப்பிள்ளைகளும், உறவினர்களும் வெளிநாட்டிலிருந்து சில வருடங்கள் கழித்து அவரின் பிறந்தநாள் விழாவைக் கொண்டாட வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் தாத்தாவுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி கொடுக்கலாம் என்று நினைத்தார்கள். அதனால் அவர்கள் தாத்தாவிடம் தாங்கள் வருவதைக் கூறவில்லை. அனைவரையும் பார்த்ததும் தாத்தாவின் முகம் சூரியனைக் கண்ட தாமரைபோல மலர்ந்தது. அனைவரும் தாத்தாவின் வீட்டினுள் சென்று வீட்டை அழகாக மின்னல் வேகத்தில் அலங்கரித்தார்கள். சிறுவர்களின் முகம் பூப்போல் மலர்ந்து இருந்தது. சிறிது நேரம் கழித்து அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து தாத்தாவுக்குப் பிறந்தநாள் பாடல் பாடினார்கள். பிறகு அனைவரும் தாத்தாவுக்குப் பிடித்த பாடலுக்கு நடனம் ஆடினார்கள். தாத்தா அன்றுபோல் வேறு எந்த நாளும் மகிழ்ச்சியாக இருந்ததே இல்லை.

"தாத்தா இங்கு வாருங்கள்!" என்று அவருடைய பேரப்பையன் தருண், மகிழ்ச்சியில் கத்தினான். தாத்தா அங்குச் சென்றிருந்தபோது ஏதோ ஒரு விசித்திரமான வட்ட வடிவத்தில் ஒரு பொருள் துணியால் மூடி இருந்தது. அனைவரும் அதைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். சிறுவர்கள் அதைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு, தாத்தாவின் மூத்த மகன் தாத்தாவிடம், அவர்கள் அனைவரும் தாத்தாவின் பிறந்தநாள் பரிசாக வெளிநாட்டிலிருந்து அந்தப் பொருளை வாங்கி வந்ததாகக் கூறினார். பிறகு தாத்தா அது எந்தப்

பொருளாக இருக்கும் என்று சிந்தித்துக்கொண்டே மெதுவாக அதன் மீது உள்ள துணியை அகற்றினார். "என்ன இது? பார்க்க விசித்திரமாக இருக்கிறதே!" என்று தாத்தா குழப்பத்துடன் கூறினார். தாத்தாவின் மூன்றாவது மகன், "அதன் பெயர் இயந்திர மனிதக் கருவி," என்று கூறினார். பிறகு அவர், "அது வீட்டு வேலைகளைச் செய்ய உதவி செய்யும். மேலும் உங்களுக்குத் துணையாகவும் இருக்கும்," என்றும் கூறினார்.

பிறகு தாத்தாவுக்கு அந்த இயந்திர மனிதக் கருவியை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்று தாத்தாவின் இரண்டாவது மகன் கற்பித்துக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் பார்த்து, சிறு பிள்ளைகள் அனைவரும் இயந்திர மனிதக் கருவிக்கான தொலையியக்கியைத் தாத்தாவிடமிருந்து பிடுங்கினார்கள். பிறகு அவர்கள் அனைவரும் அதில் இருக்கும் வெவ்வேறு பொத்தான்களை அழுத்திப் பார்த்தார்கள். 'பொச்!' என்ற சத்தம் கேட்டது. இயந்திர மனிதக் கருவி வேலை செய்வதை நிறுத்திவிட்டது. பிள்ளைகள் அதைக் கண்டதும் வாய் பிளந்து நின்றார்கள். சிறுவர்களின் பெற்றோர்கள் அவர்களின் பிள்ளைகளை ஏசினார்கள்.

அப்போது தாத்தா, "நிறுத்துங்கள்! நீங்கள் அனைவரும் ஏதோ ஒன்றை வாங்கிக்கொண்டு வந்து இதுதான் என் துணை என்கிறீர்கள்! எனக்கு இந்த இயந்திரம் எல்லாம் வேண்டாம். உண்மையான பாசம்தான் வேண்டும்," என்றார். இதைக் கேட்ட தாத்தாவின் பிள்ளைகள் தங்களது தவற்றை உணர்ந்தனர். இயந்திரத்தால் மட்டும் அன்பையும் உறவையும் கொடுத்திடு முடியாது என்பதை உணர்ந்தனர். விரைவில் அவர்கள் தாத்தாவையும் அவர்களுடன் வெளிநாட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டனர். அதுவே தாத்தாவின் விலையுயர்ந்த பரிசாக இருந்தது.

Arul Johita
6 Diligence

ACKnowledgements

School Leaders

Mr Eugene Lee (Principal)

Mdm Siti Suhaila Binte Sapihe (Vice Principal)

Ms Chong Huey Leng (Vice Principal-Admin)

WOW! Publication Team

Mdm Chen Jing Ting (Chairperson)

Mdm Tay Li Gek

Mdm Sarifah Hassan

Mdm Hussain Thasveena

Mdm Ang Chai Hwa

Integration Programme TIC

Mdm Zhao Yijin

English Language Vetting Team

Ms Gurdeep Kaur

Mr Jeremy See

Mr Uresh S Kandasamy

Mr Neo Zhi Cong

Mdm Zakiah Arip

English Language Teachers & Mother Tongue Language Teachers

EVERYONE'S A TALENT

WEST VIEW PRIMARY SCHOOL

